ANNELIES VERBEKE

Dormi!

Nopţile îmi treceau mai încet decât zilele, căci noaptea eram singură, îl priveam pe Remco sforăind lângă mine. El era motivul ultimei mele reveniri la o stare de echilibru, însă el putea dormi, iar asta ne deosebea întru totul. Aluneca din lăuntrul cald al pântecelui meu direct în Ţara Viselor, un loc pe care eu mi-l aminteam tot mai vag.

În primele săptămâni ale insomniei mele căutasem sfaturi la nenumăraţi doctori şi prieteni. Le urmam cu precizie îndemnul. Jogging înainte de culcare. Lapte cald cu miere. Exerciţii de respiraţie. O pastilă de Alprazolam. Cinci pastile de Alprazolam. Unjoint. O sticlă de vin. Vrafuri de cărţi.

Dar noaptea simţeam cum trupul mă chinuie şi nervii mi se încordează. Mintea mea căpăta o limpezime dovedită rar în timpul zilei. Nu puteam decât să mă las purtată pe firul propriilor gânduri. Acestea începeau de cele mai multe ori pline de bună-dispoziţie şi sfârşeau în întrebări existenţiale inoportune şi-n autocompătimire. Este bine să n-ai o idee prea limpede despre viitor. O relaţie nu poate să promită veşnicia. Copii, nu, mersi. Un job, asta n-are cum să fie o problemă. Cu diplomele pe care le am. Cu umorul meu. Cu talentul meu. Cu secretele mele. Cu frica mea. De fapt, chiar am iubit cu adevărat pe cineva? În toţi anii ăştia, nu m-am supus pe mine însămi propriei observaţii, de cele mai multe ori cu încăpăţânare şi răutate?

Spre dimineaţă reuşeam totuşi să mă cufund pentru scurt timp într-o stare intermediară, între veghe şi somn, dar eram încă departe de Ţara Viselor.

Pentru orice suferinţă, oricât de dureroasă, există o casetă video. Remco a considerat că este necesar să mă confrunte cu povestea lui Roger, un director de şcoală, care nu dormise o jumătate de an. Familia lui filmase totul cu scrupulozitate, de la primele nopţi de nelinişte până la ultima rotire a ochilor lui sălbăticiţi în spital. Doctorii asistau neputincioşi. După ce l-au ţinut zile întregi sub observaţie, l-au descris ca pe un comutator ce nu mai putea fi închis. I-au dat somnifere în doze iresponsabile, suficiente să răpună o cireada de tauri. Dar comutatorul lui Roger continua să rămână deschis. Taurii mugeau în capul lui şi se pişau spume ce-i ieşeau lui pe gură. Moartea lui a adus cu sine o linişte de mult meritată, toţi au fost de-acord cu asta.

Am amuţit. Remco şi-a culcat ochii în palma ce mi-o ţineam în poală şi a început să-mi mângâie coapsele. I-am mângâiat părul cu gesturi automate, aşa cum erau toate gesturile mele din acele zile.

„Azi-noapte, câte ore?” a întrebat nodul din gâtul lui.

„Patru”, am minţit eu. Nu fusese decât una. Ca de fiecare dată când mint din complezenţă, m-apucă un râs isteric. La început, Remco a râs şi el, căci măcar eram fericită. Acum asculta doar hohotele imposibil de ţinut în frâu, vedea amărăciunea lacrimilor mele. Ştia, dar nu înţelegea nimic. Nici eu, dar tocmai asta era partea amuzantă a situaţiei. Ca atunci când sub ochii mei un măgar s-a poticnit de două ori de aceeaşi piatră. Sau când un pitic a alunecat în oraş pe coaja unei minibanane. Sau când, în timp ce câştigam un ban făcând curăţenie, un om de afaceri a călcat în găleata mea cu apă. Şi asta a fost amuzant.

„Şi asta a fost amuzant”, am spus şi am continuat să repet vorbele astea toată noaptea. Printre sughiţuri, Remco adormi. Trecuse mult de douăsprezece fără cinci, viaţa de noapte nu mai suferea amânare.

Plină de energie, am ieşit cu bicicleta pe străzile întunecate în căutarea vieţii. Era trei dimineaţa. Pieţe goale, mici 10 alei cufundate în beznă, ici şi colo un porumbel treaz. De când cu

apariţia felinarelor stradale, vietăţile astea au fost date cu totul peste cap. Oare s-o rupe uşor gâtul unui porumbel? Probabil că nu. Ţin la tăvăleală şobolanii ăştia zburători.

Bineînţeles că uneori mai vedeam şi câte un om. Oraşul nu doarme niciodată, cum s-ar zice. Însă mi s-a părut extrem de neplăcut că sunt nevoită să constat că nu dădeam de colegi de-ai mei. Ăştia îşi făcuseră deja somnul de noapte, cel puţin apucaseră să aţipească puţin. Iar dacă nu, se duceau acum să tragă un pui de somn. Nenorociţii. O să-i învăţ eu minte.

Indignarea mea nu se îndrepta împotriva celor care rămâneau treji până târziu în noapte ori a celor care se sculau cu noaptea în cap. Cu atât mai puţin împotriva posesorilor celor câteva ferestre luminate pe care le vedeam. Aşa precum cele ale curvelor. Chiar, când dormeau curvele? Întrebarea asta nu puteam să mi-o mai scot din cap. Cu bicicleta în mână, m-am dus să mă plimb pe strada cu femei în vitrină. Celor mai multe dame apariţia mea nu le făcea o prea mare plăcere. Câteva se uitară la mine cu o privire arogantă şi totodată plină de compasiune. Nu îndrăzneşti? Nu îndrăzneşti?

M-am oprit în faţa unei cabine de sticlă a unei femei palide şi durdulii. Era prea rotundă pentru top-ul fluorescent, prea nesigură pentru fusta neagră de latex. Neîndoios purta o perucă, nimeni nu are atâta păr. Ochii ei de culoarea apei de mare murdară se holbau în direcţia mea. Capul meu nedormit a răspuns cu o privire obraznică şi am bătut în geam. Ajută-mă, ajută-mă şi spune-mi de necaz ca să scap ce să fac, altfel vânătorul îmi vine de hac.

Mi-a dat drumul să intru pe uşa îngustă şi m-a condus spre o cameră cu miros de aer stătut. Totul era roz, de la figurinele de porţelan până la dildoul – şi el roz – de lângă pat. Oare acolo doarme?

„Nu vreau să-ţi pun decât o întrebare”, am spus.

Ea a zâmbit forţat, încercând să-şi ascundă nesiguranţa din ochii exoftalmici din spatele genelor false.

„ Not understand. Just arrive.” „ When do you sleep? „

N-aveam nici un chef să rămân prea mult aici. N-aveam loc de ocolişuri, nicidecum de înţelegere.

„Sleep?” Şi-a împreunat lăbuţele de cârtiţă lângă bărbie, şi-a închis ochişorii şi şi-a ţuguiat guriţa. „No sleep, Miss, onlyfuck.”

Minţea, toanta. Dar ce căutam eu aici? Ce idee şi asta, să pui sub semnul întrebării faptul că şi curvele dorm. Toţi dorm. Somnul întreţese prezentul şi trecutul. Somnul prelucrează şi vindecă. Somnul îi uneşte pe cei săraci cu bogaţii, bărbaţii cu femeile, oamenii cu animalele. Pe toţi, absolut pe toţi, în afară de mine.

Chiar de la prima mea plimbare nocturnă, m-am hotărât să-mi îndrept ura asupra miilor, milioanelor de bărbaţi, femei şi copii care, din paturile lor moi şi întunecoase, se uitau spre partea interioară a retinei, spre reversul sufletului lor. Mâine urmau să se trezească cu greu. Beţi de somn, aveau să se aşeze la masa de la bucătărie sau pe veceu. Cu o dispoziţie de dimineaţă, de ce nu, de parcă ar avea să se plângă de ceva.

Am tras ultimul fum din ţigară şi am aruncat chiştocul în canal. Wonderwoman s action time. Uşa de la micul hol al blocului n-a făcut zgomot. Brusc s-a aprins însă singură, cu un zumzet încet, lumina din spaţiul în care se aflau soneriile. M-am uitat la etichetele de pe cutiile de scrisori, una mai arătoasă decât alta. Debaere, Van Kieleghem, De Wachter, Zordana, Ahib, Won, De Gieter. Ahib, Won, De Gieter. Combinaţia ultimelor trei nume avu efect asupra sleiţilor mei muşchi ai râsului. Ahib won (a câştigat) degieter (stropitoarea) şi-acum nu ştie ce să facă (ha, ha, şi totuşi nu-i chiar aşa de amuzant). Ahib n-are nici măcar o plantă pe care s-o ude (ha, ha, ha, acuma opreşte-te). Sărmanul Ahib, câştigă şi el o dată ceva. (Termină!) Hohotele mele de râs răsunau între uşile de sticlă. M-am forţat să păstrez liniştea şi m-am postat în faţa soneriilor, începem cu Ahib. Am apăsat pe buton şi, cu urechea lângă interfon, am început să aştept. A durat mult. Bine. Ieşi în lume. Realitate! 12 „Da?”

O voce temătoare de femeie. Am încercat să tac cât mai ilarmant cu putinţă.

„Hei! Cine-i acolo?”

Ce lucruri banale mai spun şi oamenii.

Tăcere prelungă. Oare lăsase receptorul din mână şi acum venea jos?

„Ei, chiar trebuie să mă trezesc pentru aşa ceva? Vreau să dorm!” Somnul din vocea ei o împiedica să urle de-a jinelea. Scopul fusese atins. M-am strecurat afară şi am dis-jărut pe bidiviul meu de fier. Într-o noapte numai a mea, ntr-o noapte ce nu mă voia decât pe mine.

Peste zi dădeam explicaţii. Peste zi îmi limitam nebunia, 'este zi îi linişteam pe toţi. „Lapte cu miere”, suspina mama, ăreia propriile probleme i se păreau mult mai grave.

, Un masaj bun”, mi-a sugerat un prieten care de ani de zile să-mi demonstreze competenţa lui în acest domeniu.

„Un psihiatru”, a zis Remco, singurul care avea o bănuială în legătură cu escapadele mele nocturne.

Iniţial mi s-a părut că merită să-i iau în considerare propunerea. Când mă priveam pe mine însămi în ochii lui, înţelegeam că nu se putea altcum. Aveam o problemă. Peste zi, asta mi-era limpede. Noaptea, ochii lui erau închişi, iar eu nu mă mai vedeam pe mine însămi.

Remco a sunat psihiatri, a pus întrebări la obiect, a comparat preţuri, îi făceam cu ochiul de pe canapea, făcându-mă că sunt obosită. El îmi răspundea cu un zâmbet.

„Cred că am găsit pe cineva. O doamnă cu voce drăguţă. Mâine.”

Am încuviinţat dând din cap şi l-am strâns în braţe.

„Aici sau sus?” a întrebat iubitul meu drag. A trecut deja ceva vreme de când n-a mai adus vorba de dormitor. Tabuurile apar mai repede decât ne închipuim. L-am condus de mână spre patul nostru cu saltea perfectă şi grătar de lemn. Ne-am alintat reciproc, iar el mi-a şoptit că mă iubeşte. Îi simţeam mângâierile acum mai bine decât în ultimele săptămâni. Inima lui mai aproape de-a mea. Când a terminat el, am juisat şi eu. Chiar din timpul spasmelor noastre perfect sincrone ştiam că ele aveau să dăruiască linişte corpului lui. Că el avea să doarmă ca un prunc.

„Totul va fi bine. Dormi şi închide ochişorii”, se liniştea el singur. Nu-i trebuia mult. L-am trezit cu un urlet de care m-am speriat şi eu. Oare ce îşi închipuia el? Să dormi la ora asta? Nu-şi închipuia cât mi-aş dori şi eu asta? Dar nu puteam să dorm. Eu nu, nu. Nici noaptea, nu. Trebuia să mă uit ore în şir la oameni dormind. De ce credea el că plecam noaptea? Că doar nu de plăcere? Cum, aha, nu trebuia să-mi vărs furia pe el? Trebuia să nu fiu invidioasă pe oameni? Aveam nevoie de ajutor? Suna dur, nu? A, trebuia să înţeleg asta? Ei bine, pe psihiatra cu voce drăguţă putea să şi-o bage în cur. Şi putea să plece şi el. N-aveam nevoie de el. Ce, unde pleca? Ce făcea cu sacoşa aia? Dar nu se poate, că doar n-avea să treacă la fapte? Să se întoarcă una-două! Aud?

În zilele următoare mi-am bătut toate recordurile. Cu chiu, cu vai, am dormit două ore din şaptezeci şi două. Am trezit patruzeci şi opt de oameni. Am cântat trei ore în şir acelaşi cântec, varianta necenzurată, în grădină. „ Mister Sandman, bring me a dream/make her complexion like peaches and cream/give her two lips, like roses and clover/and teii me that my lonely nights are over!”

Vecinii din dreapta au sunat la poliţie, cei din stânga la Salvare. Le-am dat agenţilor şi infirmierilor ceva de băut şi mi-am cerut scuze pentru deranj. Le-am spus că sunt o cântăreaţă de operă profesionistă – de cele mai multe ori pe vapoare de lux, în felul ăsta eşti mult pe drumuri – şi că nu este întotdeauna limpede dacă mi-am ales vecinii potriviţi pentru o asemenea meserie. Desigur, în timpul zilei deranjul nu-i prea mare. Ţin seama de

asta. Minunat, şi soţia lui iubeşte opera. Nu, nu mai am nevoie de nimic. Mulţumesc mult. Şi „Noapte bună!” 14

Noaptea asta: Won. Nu doar un verb la timpul trecut, ci şi un asiatic furios cu o familie – judecând după zgomotul de fond – destul de numeroasă. Soţia lui a fost cea care, adormită, a ridicat receptorul, însă el i l-a smuls destul de brutal din mână şi a urlat: „Nu plătim nimic!”

Era evident că nu toţi aveau acelaşi somn lipsit de griji. La gândul ăsta, se putea pedala aproape vesel prin liniştea întunericului.

Eram totuşi obosită. Obosită de moarte, obosită de viaţă, în afară de clipa în care am putut să fac pe îngerul pentru tânărul de pe un pod.

Mai înainte înjurasem în noaptea asta deja trei patroni de cârciumă, fiindcă susţinuseră unul după altul că venise ora culcării. Apoi fusesem nevoită să constat că mi se furase bicicleta, încercările mele de a face rost de alta eşuaseră. Suduind în gând, am trecut podul. Am reuşit să-l văd cu coada ochiului – purta o jachetă fără mâneci, cu Speed Kills pe spate. Bocind de mama focului, a izbit în balustrada ruginită până când mâinile au început să-i sângereze.

„Mă omor.” O spusese cu voce guturală, dar eu auzisem. (Un idiot amărât. N-am timp de aşa ceva. N-am chef de asta.) Şi-am mers mai departe, patru paşi. (Trebuie. Să. Fac. Ceva.) M-am întors.

„Dar ce s-a întâmplat?” „Ce curvă!” „Cum aşa?” „Se fute cu toţi!” „Aha.”

Şi-a ascuns faţa în mâini şi a început să plângă. Semăna cu un spiriduş dement. Oamenii de noapte sunt rareori fericiţi. Puţin după aceea s-a uitat la mine cu privirea unui landlord aristocrat. Judecând după pupilele sale, făcea paradă de sloganul de pe jachetă.

I-am întins mâna. A scuturat-o suspicios, dar şi jinduitor.

„Angele”, am spus eu pe un ton maliţios.

„Carlos”, a spus el. Nota simbolică a numelui meu inventat i-a scăpat complet. Bun, atunci hai să încercăm cu o întrebare lumească.

„Dar ce-i acolo în sacoşă?” Am arătat spre sacul de gunoi plin ochi, rezemat de balustrada podului.

„Lucrurile ei”, a spus.

Le-a împrăştiat în apă. Ne-am uitat la ele. O trenă de rochie din mătase şi dantelă colorată s-a întins ca un evantai peste oglinda neagră. A dansat cu mizeria şi lemnul mort. A dispărut ca un şarpe iute spre mare. Plescăind, râul a suspinat de trei ori şi s-a retras iarăşi într-o tăcere gravă. El nu putea bănui ce însemna asta pentru mine. Nu puteam decât să simt. Înduioşare. Transpiraţie aburindă pe pielea cailor tineri în galop. Picături de rouă pe picioruşele tocmai spălate ale unui sugar. Nisip în soarele dimineţii. Poftă.

Priveam mirată spre lacrimile ce mi se prelingeau pe dosul mâinii. Apoi spre Carlos, regele poeţilor. Care nu mai era acolo. Plecase probabil să se culce. Somnul vindecă.

Cursul de TRIP (Total Relax/Inner Positivity) promitea chiar mai mult decât atât. Cynthia, o blondină într-un tricou roz, pretindea că duce o viaţă agitată, dezvăluindu-ne mândră că nu mai ia cu sine în noapte tot balastul cotidian. Iar asta-i important, căci ea ştia ce înseamnă insomnia.

„Şi totul se întâmplă doar graţie simbiozei unice între înţelepciunea japoneză şi dansul kenian. TRIP m-a învăţat ce este liniştea. TRIP m-a salvat”.

Apoi, Cynthia spunea cu o voce bărbătească insistentă, cu accent american: „Puteţi comanda casetele video TRIP la numărul de lângă drapelul naţional”. Apoi continua să-şi mişte

buzele încă vreo câteva secunde fără sunet şi încheia făcând complice cu ochiul. Asta mă făcea să râd şi după ce văzusem filmul de şaptesprezece ori.

„ShopChannel, dacă într-adevăr n-aveţi nimic altceva de făcut.” M-am uitat la asta nopţi întregi, cu speranţa că, sub hipnoză, voi putea aţipi puţin. Le ştiam pe toate: Un ro-l6 bot de bucătărie fără şnur, în care se puteau fierbe ouă, ideal pentru Anul Nou (Cut and Boii 2002), un prelungitor din plastic pentru a şterge o dată pentru totdeauna viaţa nenumăraţii stropi de vopsea de care se plânge mereu soţia dumneavoastră (Galaxy Spot Control), o cutie de forma unui gândac cu patruzeci şi două de degetare diferite, dintre cele mai drăguţe (Beetle Box Utopia, mixed version).

Şi acum, deci, am trecut la problemele personale. Am făcut un târg cu Cynthia: dacă o să dorm la noapte, atunci aveam să-i încerc metoda. Atunci o să aflu cel puţin dacă într-adevăr există şi în/ona mea vreun centru TRIP.

Am închis ochii şi i-am redeschis după o oră şi jumătate. Era un caz indecis. Nu auzisem vocea Cynthiei, dar observasem cum pisica se cuibărise sub braţul meu şi afară începuse să plouă.

„TRIP m-a salvat.”

Şi ea era încă trează.

„Total Relax Inner Positivity.”

OK, promisiunile trebuie ţinute.

„Precum pasărea, în cuiburile copacilor, Aşa îţi vei afla liniştea.”

Ăsta era deja al nouălea haiku, şi era numai pentru mine. Mama Miriam – aşa îşi zicea terapeuta cu părul de la subsuori uimitor de lung – se lăsase pe genunchi lângă mine. Eram singura la care nu funcţionase. Ceilalţi – o grămadă de copii înfricoşaţi, aflaţi la pubertate, şi de pensionari înainte de termen plictisiţi – zăceau sforăind fără ruşine pe podeaua rece şi umedă a sălii

municipale. Mă uitam la crucifixul de alamă de pe perete şi muream de ciudă, în prima jumătate de oră se pusese accent pe „eliberarea celui mai profund sine”. Uluită de disponibilitatea celorlalţi de a se face de râs, participasem şi eu. Aşa ceva nu mai uiţi niciodată.

Exerciţiile începeau cu trei minute de respiraţie intensă şi conştientă, după care urma numaidecât o tumbă, în timpul căreia trebuia să strigăm numele persoanei care ne distrusese cu efectele cele mai durabile importanta noastră viaţă.

„Theo!” a strigat cu devotament deplin Irene, o casnică grasă de vârstă medie. S-a rostogolit în afara propriei piste şi, cu o lovitură puternică de picior, i-a zdrobit clavicula unui omuleţ pirpiriu care, ironia soartei, părea că se mai numeşte şi Theo. Inconsolabili, amândoi.

Am izbucnit într-un hohot de râs pe care, din pricina câtorva priviri urâte, am încercat să-l maschez sughiţând. Asta le place mai mult oamenilor. Eram un erou dintr-un film holly-woodian, care, dându-şi ultima suflare, vede trecându-i”prin faţă întreaga viaţă. Chiar dacă nu eram pe moarte, Remco mă părăsise, într-un flux al memoriei, mă culcam cu el într-un joc exuberant, alergam pe un ţărm îndepărtat şi ieşeam în oraş să mâncăm. El era mai frumos şi mai devotat ca de obicei. Lacrimile îmi şiroiau din belşug. Mama Miriam era bucuroasă. Cu mişcări ce vădeau o dorinţă izbitoare de a mă consola, m-a luat în braţe. N-a fost chiar floare la ureche să mă feresc de mirosul subsuorilor, dar şi de respiraţia ei urât mirositoare.

În timp ce ea stătea aşezată pe podea lângă mine, am continuat să încerc. Cu timbrul ei monoton, încerca să-şi ascundă nerăbdarea din ochi. F „Când vulturul zboară Prin liniştea nopţilor Atunci peretele stâncii se odihneşte.”

Ce-l face pe un om să să înfăşoare într-un cearşaf alb şi să alunge pe vecie orice atracţie din viaţa lui? Întrebare interesantă: de fapt, de ce mai zăceam aici? M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat la ea. Neclintirea arogantă din ochii ei a îndemnat şinele meu cel mai profund la faptă.

„Ştii ce să faci? Bagă-ţi cursul în cur Şi spală-te pe dinţi.” 18

Azi-noapte: De Gieter. Pofteam la vocile speriate ale victimelor mele ca o leoaică la sângele prăzii ei. În străfundurile minţii mele ştiam că treptat-treptat mă pierdeam, probabil mă şi pierdusem. Că nu putea fi vorba decât de o nebună plină de ură, care nu-i lăsa pe oameni să se odihnească, nu vrea ca ei să fie fericiţi pentru că ea însăşi nu era.

Ziua mi-era ruşine de partidele mele nocturne de vânătoare. Dar noaptea mă urmăream pe mine însămi şi mă tot minunam de independenţa raţiunii mele. „Du-te!” îmi transmitea un stimul al creierului către picioare. „Apasă pe sonerie!”, către mâini.

O comandă putea avea consecinţe grave. Atunci când râzi tare la o înmormântare. Atunci când, în timp ce tai zarzavat, îţi înfigi cuţitul uite-aşa în deget. Atunci când îţi laşi piciorul pe corpul unei pisici nou-născute. Eu n-am făcut toate astea, dar m-am gândit la ele când am apăsat pe soneria lui De Gieter.

Şi, după cât se pare, nu eram singură. Era ca şi cum mâna lui ar fi aşteptat pe receptorul interfonului, aşa de repede a răspuns vocea lui chemării mele. Şi această voce avea o limpezime inertă pe care am recunoscut-o aşa de repede, încât mi s-a tăiat respiraţia. Deasupra mea, în aceeaşi clădire în care imperiul meu nocturn avea de gând să se extindă, locuia un al doilea cavaler iremediabil al nopţii.

Un insomniac. La fel ca mine.

„în sfârşit. Aşteaptă. Vin imediat.”

Asta a fost tot ce-a spus. Iar eu am rămas locului, cu o inimă turbată, cu speranţă fără somn.

Credeam că mama este bucătăreasă. Totul lăsa să se înţeleagă asta. Franţois care făcea cumpărăturile, bărbaţii care gemeau pentru că-i durea burta şi, bineînţeles, chipurile făcute din mâncare. Aveau păr din andive cu maioneză, un nas dintr-un cartof, două ochiuri prăjite în loc de ochi şi o gură din tomate.

Dedesubt era scris de cele mai multe ori numele meu: Benoit. Pentru „De Gieter” nu mai era loc, însă nici nu era nevoie.

Ea nu-mi zicea niciodată aşa.

Mama stătea cu spatele la mine în faţa servantei. Priveam la coatele ei active, la paşii mărunţi pe tocurile înalte şi la bretelele şorţului peste rochia ei roşie şi strălucitoare.

Mama era frumoasă. Mirosea mereu a mâncare şi eau de cologne. Noaptea, când stăteam culcat lângă ea, îi mângâiam părul lung, trecându-i-l pe după ureche, şi mă uitam cum respiră, învăţătorul Bracke a spus că luna nu străluceşte, ci reflectă razele soarelui. Dar asta nu era adevărat. Lumina lunii aruncate pe fereastra noastră strălucea peste mama, peste pieptul ei pe jumătate dezgolit legănându-se în sus şi în jos, peste cuta dintre sprâncenele ei, peste buzele pe care, în timp ce mă strângea la piept în somn, le ţinea lipite de ceafa mea.

Iar când îşi întorcea ochii de la servantă spre mine, ştiam că urma să se întâmple. Un chip, pentru mine, cu numele meu dedesubt. Dar mai întâi îi aruncam mereu o privire, îi vedeam transpiraţia acoperindu-i zâmbetul, îi vedeam ochii. Prima dată când i-am văzut acea lumină în ochi stăteam la 20 masa de lemn castanie din sufrageria noastră. Mama venise din dormitor cu unul dintre acei bărbaţi care mâncau prea mult. Era tatăl lui Willy care era în clasă cu mine. Fără a catadicsi să-mi arunce nici măcar o privire, s-a îndreptat val-vârtej spre ieşirea din apartamentul nostru.

Nu mi-am bătut capul în legătură cu banii din mâna ei. „Câtă vreme plătesc”, îl auzisem odată spunând pe Franşois. Fran9ois avea cu siguranţă doi metri, deci trebuie că ştia el ce ştia. Mă concentram să copiez versul „Odată Jantje a văzut prunele atârnând în copac” şi m-apucase o milă sinceră de băiatul căruia tatăl îi înterzicea să culeagă prune, îmi părea bine că n-am tată.

Cineva m-a bătut pe umăr, dar când m-am uitat în stânga, n-am văzut pe nimeni. Mama stătea în dreapta mea şi râdea. Şi-a pus mâna caldă pe obrazul meu şi m-a sărutat pe frunte. Parcă ne

uitam unul la altul de ore întregi. Căldura a coborât spre mijlocul corpului şi-atunci am văzut cum îi licăreşte ceva în pupile. Ştiam că n-aveam să uit asta niciodată.

Era aproape toamnă, însă ne-am dus totuşi la mare. „Marea noastră cea dragă”, spunea mama, căci locuiam foarte aproape şi nimeni nu ajungea la ea aşa de des ca noi. Mama înota rar. Îmi ţinea bine hainele şi râdea la fiecare val pe care îl depăşeam.

Când împlinisem şapte ani îmi dăruise un tub pentru respirat şi ochelari de scafandru. Apa sărată îmi umplea gura înainte de-a o sufla cu putere în aer. Am scuipat muştiucul de cauciuc şi am strigat: „Sunt o balenă!”. Mi-a făcut cu mâna. Mă înţelesese? I-am arătat mişcările mele puternice de înotător de bras.

Tăria vântului făcea să-mi vibreze părul zbârlit de pe ceafa, în timp ce picioarele striveau valurile joase. M-a ridicat de subsuori şi m-a învârtit în aer. I-am cuprins talia cu picioarele şi mi-am dat capul pe spate. Marea noastră cea dragă, nisip, cazinou, dig, soare, marea noastră cea dragă, bărbat cu câine, dig, nisip, marea noastră cea dragă. Zburam. Râsul ne descoperea dinţii. Apoi m-a tras mai aproape de ea, obraz lângă obraz. Momentul potrivit pentru tango. „TaHrarn-tam-tam”, cânta ea. Cu seriozitate prefăcută, ne uitam în direcţia braţelor noastre întinse. Braţul meu îl trăgea pe al ei în direcţia bună. Ea a făcut trei paşi energici. Acum trebuia să ne privim doar foarte scurt şi apoi ea avea să o facă, ştiam asta: „Tatatataata.” A făcut-o. Ca un căţeluş mi-a lins nasul, înainte de a-mi întinde din nou obrazul. I-am suflat în ureche.

Soarele s-a scufundat, transformând apa cenuşie într-o băltoacă de aur. Ea mi-a frecat sarea din păr. M-am încheiat din nou la cămaşă, fiindcă una dintre părţi părea a fi mai scurtă decât cealaltă. Ea mi-a legat şireturile.

„Ar fi trebuit să te pun să îmbraci nişte pantaloni lungi”, a spus ea.

Însă mie mi s-a făcut frig abia când a început să stea de vorbă pe dig cu un bărbat. El şoptea. Speram că n-avea să-i sufle în ureche. El a continuat să şoptească. Probabil bolnav. Mama şoptea şi ea. Ciudat. Poate că el era opusul unui surd, fiecare zgomot devenind pentru el mult prea puternic.

Priveam la pescăruşii care pluteau mândri spre Anglia. Era şi marea lor cea dragă. O împărţeau cu noi şi cu peştii pe care nu-i mâncau. Asta nu-mi crea nici un fel de probleme, în schimb, bărbatul cel bolnav, da. Voiam ca el să plece. Nu-mi scăpase privirea îngrijorată a mamei în direcţia mea. Lui i-a zâmbit. Dar nu de-adevăratelea.

În seara aceea m-am îmbolnăvit. Mama m-a dus în patul nostru şi s-a uitat cu ochi mari la termometrul pe care mi l-a luat din gură.

„Patruzeci de grade!” a strigat ea şi a alergat repede în bucătărie.

Învăţătorul Bracke a spus că aici nu se ajunge niciodată la patruzeci de grade, însă în Grecia, Australia şi Maroc asta se întâmplă des. Când mama s-a întors ca o furtună în cameră, am întrebat-o dacă ea crede că semăn cu un australian. A chicotit şi m-a asigurat că nu trebuie 22 să-mi fac griji în privinţa asta, după care mi-a pus un ter-mofor plin la picioare.

Am închis ochii şi, căţărat pe spinarea unei balene, am început să mă legăn pe valurile mării noastre dragi. Animalul vorbea cu mine prin orificiul dintre cap şi spinare. Vocea îi era surprinzător de ascuţită pentru mărimea lui.

„Eu sunt Frederik şi te duc în Maroc.”

Am încuviinţat, dând din cap.

„Pe bune, datul tău din cap nu m-ajută cu nimic. Cum ţi se pare ideea?”

Cu balenele nu era de glumit.

„Iartă-mă, Frederik, îmi doresc foarte tare să merg în Maroc.” „Ţi-e limpede că atunci o să ajungem într-altă mare?”

Am stat să mă gândesc, învăţătorul Bracke povestise ceva despre alte mări. Numai că nu-mi mai aduceam aminte despre care.

„Vine şi mama?” „Nu.” „Atunci, du-mă înapoi, Frederik.” „Nici nu mă gândesc.”

M-am uitat împrejur şi am reuşit să o văd pe mama făcându-mi cu mâna de pe plajă. Mi-am dat drumul să alunec în apă de pe coastele lucioase ale lui Frederik. Nu mi-era frică. Cu siguranţă puteam să înot până la jumătate. Ea îmi venea deja în întâmpinare.

„îţi dau jumătate din banii mei, dar să nu te atingi de Benoit.”

Prin crăpătura uşii vedeam cum ochii mamei scuipau foc. Îşi bea vinul mult prea repede. Aşezat la masă, în faţa ei, Fran9ois desprindea o placă de gresie cu vârful pantofului.

„Lea, au trecut deja trei săptămâni de când nu mai lucrezi.” „Franşois, e bolnav. Nu-i aşa că-mi poţi împrumuta nişte bani?” „Benoit poate să doarmă la mine.” într-o tăcere apăsătoare, ea şi-a lăsat privirea să alunece pe lângă el. Îi tremurau mâinile. Şi-a umplut paharul din nou. Căutam febril o legătură între febra mea, banii ei şi Franşois. Într-adevăr, de-o bucată de vreme, bărbaţii care mâncau prea mult nu-şi mai făcuseră apariţia. Nu puteau să mănânce în bucătărie, mai pe îndelete şi mai puţin, pentru a nu mai fi nevoiţi să se culce în pat gemând din pricina durerilor de burtă?

O idee şi mai neliniştitoare mi s-a amestecat stânjenitor printre celelalte gânduri: nu voiam să dorm la el. Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi, Fran9ois manifesta un oarecare interes faţă de mine. Acesta se concretiza mai ales în dorinţa de a face din mine un bărbat. M-a luat cu el la vânătoare şi, punându-şi degetul peste al meu, a apăsat pe trăgaci, împuşcătura aproape că mi-a sfărâmat umărul. Am început să bocesc înainte ca el să-

mi arate iepurele care, atins de glonţ, se zvârcolea sălbatic. Am rupt-o la fugă, însă Franţois a fost mai iute. M-a ridicat în sus cu o mână şi mi-a apropiat faţa de a lui.

„Ai ceva din mirosul mamei tale, dar tu nu eşti nici pe jumătate aşa de sălbatic ca ea”, mi-a spus şi, râzând în hohote, m-a lăsat jos.

Acum se uita la ea în tăcere, în cele din urmă, a murmurat: „Nu mai bea aşa de mult.” „Mi-ar plăcea să respir odată, Franţois. Să respir. Asta mi-ar plăcea să fac.” Era foarte mânioasă. Puteam să-mi dau seama de asta după felul în care îşi răsfira degetele.

„Vrei poate bani de concediu?”. El a râs batjocoritor. „Tu ai ales să trăieşti aşa. Nu uita asta.” „Ales!” Ea a scuipat vinul şi i-a aruncat în faţă ce avea în pahar. El a apucat-o de încheietura mâinii şi a tras-o de ea.

M-am întors în întunericul dormitorului nostru şi am deschis uşa, împingând-o încet-încet. Scârţâitul balamalei le lăsase ceva timp. Cu faţa luminată de un zâmbet şi clipind din ochi, le-am spus că sunt din nou sănătos. 24

Stan era singurul meu prieten la şcoală. Am stat unul lângă altul din prima zi. El nu scotea nici o vorbă şi întorcea capul când voiam să mă uit la el. A doua zi, peste caietul meu s-a rostogolit o bilă de sticlă. Am pus mâna pe ea şi am pri-vit-o. Bila mi-a întors privirea. Stan mi-a înhăţat-o din mână şi şi-a băgat-o în orbita goală. Nu i-am povestit asta decât mamei. A treia zi, m-a întrebat dacă vreau să joc bile cu el.

Gemenii cei comici stăteau în faţa clasei şi pălăvrăgeau mândri despre tatăl lor fermier, învăţătorul Bracke le-a explicat că în flamanda corectă se spune „tractor”, şi nu „tracteur”. L-au ignorat întru totul, în doi, asta are ceva mai mulţi sorţi de izbândă. Sunetul clopoţelului i-a făcut mai apoi totuşi să tacă.

„Benoit de Gieter.” Vocea învăţătorului Bracke abia dacă se mai putea auzi de atâta hărmălaie. Mi-a făcut semn cu degetul să

mă duc la catedră. M-am postat în faţa lui. Stan s-a îndreptat alene spre uşă, pentru ca apoi să aştepte.

„De Gieter. Chiar dacă ai fost bolnav, vreau ca mâine să-ţi prezinţi referatul. Scrie-ţi în caietul de teme: Referat, două puncte, meseria tatălui meu.”

I-am spus că asta nu se poate.

„Tinere, să nu mă contrazici. Câtă vreme eşti la mine în clasă, vei as-cul-ta!

„Domnule învăţător, dar el n-are tată!” Stan îşi ascundea revolta în spatele tocului uşii.

Învăţătorul Bracke a gesticulat câteva secunde spasmodic cu creionul lui prin aer.

„Ai totuşi o mamă?” „Da, domnule învăţător.” „Şi lucrează?” „Da, domnule învăţător.” „Atunci nu-i nici o problemă. Pentru mâine: Meseria mamei mele.”

Liniştit, şi-a pus creionul din nou lângă celelalte. M-am îndreptat spre uşă, întrebându-mă de ce ochiul cel bun al lui Stan mă privea cu atâta blândeţe.

Meseria mamei mele„, am scris eu cu cel mai frumos scris al meu. Cu băgare de seamă, am tras o linie roşie dedesubt Am pus scrupulos o sugativă pe cerneala umedă. Oricât de ordonat m-am apucat de lucru, întrebarea mea nu putea fi ignorată. Exista un secret pe care numai eu şi învăţătorul Bracke nu-l cunoşteam? Un secret ce se întrezărea printre hohotele de râs ale lui Fran9ois, ochiul căutător al lui Stan şi acel nesigur „N-am voie să am de-a face cu tine” al celorlalţi. Miezul vag al misterului se învârtea în jurul ei. Totul se învârtea în jurul ei.

„De fapt, ce meserie ai tu?”

Era cât pe ce să scape din mâini castronul cu varza de Bruxelles aburindă. Ochii ei mi-au căutat sfioşi privirea.

„Trebuie să scriu despre meseria ta.” Am arătat spre caiet.

„Mama ta are cea mai veche meserie din lume.” Nu auzisem când intrase Fran9ois. Ea s-a uitat la el ca una dintre acele vietăţi vânate de el şi apoi s-a întors iarăşi spre mine. Îmi doream să nu fi întrebat nimic.

„Tu ce crezi că fac?” Lumina îmi trimitea o veste prin semnale Morse. Trebuia să o salvez.

„Eşti bucătăreasă.”

Ea a dat din cap agale. Ochii lui Francois s-au făcut aproape la fel de mari ca ai ei. Apoi, buzele lui răsfrânte s-au lăţit peste dinţi într-un rânjet larg. Cu mâinile lui mari s-a pocnit peste coapse. Capul mi se îngreuna, dar trebuia să acţionez.

„Eşti o bucătăreasă foarte aparte”, am strigat cu glas ascuţit. „Găteşti doar pentru bărbaţi. Găteşti aşa de bine, încât ei trebuie să se culce în patul nostru fiindcă au mâncat prea mult. Şi apoi zac acolo şi gem pentru că-i doare burta!”

Fran9ois tăcea. Gingăşia speriată cu care începuse brusc să mă privească a făcut ca deznădejdea mea să atingă apogeul. Trebuia să exagerez. M-am ciupit de burtă până am simţit durerea. Cu buzele ţuguiate, am imitat gemetele bărbaţilor, auzite atât de des. Am continuat aşa până mi-a pus mama mâna pe gură. 26 „Dacă ştii aşa de bine, atunci de ce mai întrebi? Micul meu Einstein.”

Vocea ei în urechea mea, buclele ei pe obrajii mei uzi, mirosul de varză de Bruxelles şi eau de cologne. Sub efectul lor, transpiraţia mi se evapora şi respiraţia mi se calma. Fran9ois a plecat, lăsându-ne în cleiul amăgitor al complotului nostru.

În faţa clasei, am repetat povestea în care voiam să cred. Ea începea cu: „Mama este bucătăreasă. Ea găteşte de când e lumea.” în fiecare grupă există unul care le arată celorlalţi cum se smulg picioarele unei muşte, cum se alege o victimă, cum se câştigă. La noi, acesta era Willy. El a izbucnit în râs când a auzit

introducerea mea. Ceilalţi trei din jurul lui au chicotit şi ei, fără să ştie de ce.

„Linişte!” învăţătorul Bracke a izbit cu băţul de arătat planşe în catedră. Willy mi-a zâmbit în tăcere. Eram prada lui. Nu era decât o chestiune de timp.

În curtea şcolii, eu şi Stan ne-am jucat cu bile. La început mă temusem că ochiul lui ar putea să cadă printre celelalte bile de sticlă, dar asta nu se întâmplase. Era atât de serios, încât asta mă făcea să-l admir profund. Stând în genunchi, s-a aplecat încet în faţă pentru a estima distanţa dintre grămadă şi bila din faţa lui. Am amuţit sub duritatea privirii sticloase ce mă străpungea dintr-o parte.

Când grămada de bile s-a năruit, şi-a dus instinctiv un braţ la ochi. Mi-am ridicat ochii de la piciorul lui Willy.

„Maică-ta nu-i bucătăreasă, este curvă. Ştii ce-i aia o curvă?”

Ăsta era cuvântul înjurai căruia se teşea misterul. De-aş fi ştiut ce înseamnă! Ridicându-mă în picioare, am văzut că Willy îşi adusese cele trei umbre.

„Lasă-l în pace, Willy.” Stan nu era umbră, el vorbea.

„Ia nu te băga, zbanghiule! O curvă este o femeie stricată.”

Am ţipat că nu-i adevărat, că el e stricat şi că duhneşte. I-am dat un brânci, dar m-am izbit ca de o stâncă.

„Taică-tu mănâncă prea mult!” am ţipat.

M-a îmbrâncit şi el şi am căzut. M-am ridicat cu greu şi am căzut iarăşi. Nu mă bătusem încă niciodată. Cele trei umbre jubilau. Stan striga: „Domnu' învăţător!” Se auzea de foarte departe. Willy îmi strivea plămânii cu genunchii. „Pui de curvă!” Mi-am înfipt unghiile în gâtul lui. El m-a apucat de încheieturile mâinilor şi mi le-a dus la ceafa. Se concentra aşa de tare la scuipatul dintre gura lui şi obrazul meu, încât a uitat de mâinile mele. Am

găsit o piatră ascuţită. Mi-am strâns mâna pe ea până n-am mai putut să-i dau drumul şi am izbit.

Încleştarea lui a slăbit. Mirat, şi-a pipăit fruntea. Sângele lui îmi picura de pe gât pe haine. Am aşteptat până a căzut.

Unele soiuri de linişte sunt altfel. Unele soiuri de linişte sălăşluiesc în capul nostru. M-am ridicat şi l-am privit pe Stan. El m-a scuturat de încheietura mâinii până a căzut piatra. Colegii mei de clasă se făcuseră mieluşei. Primul zgomot auzit a fost vocea învăţătorului Bracke: „Asta-i foarte grav, De Gieter, extrem de grav."

Eu şi mama ne îndreptam încet spre cabinetul directorului. Părinţii lui Willy nu ne slăbeau o clipă din ochi, sfredelindu-ne spinarea cu privirea lor. Când am trecut pe lângă ei, femeia a sâsâit ceva din care n-am înţeles nimic. Soţul ei îşi sufla nasul.

Mâna mamei o ciupea energic pe-a mea. Mă durea, însă vroiam să o simt şi mai intens. Ce se întâmplase era foarte grav. O spusese învăţătorul Bracke, iar încruntarea şi tăcerea mamei o confirmaseră.

Ne aşezaserăm în faţa biroului metalic al directorului. Nu mai fusesem aici niciodată şi mă întrebam dacă poliţiştii erau o prezenţă permanentă. Unul dintre ei s-a aplecat în faţă şi, şoptind, a arătat spre o foaie de hârtie. Ceilalţi doi 28 stăteau la perete ca nişte copii pedepsiţi şi priveau ursuz drept în faţă. Directorul asculta şi, cu un aer absent, făcea din când în când din cap în direcţia noastră.

Mama urmărea totul cu mare atenţie. Strângea din dinţi. Cutele de pe obrazul ei făceau ca ameninţarea să devină concretă.

„Lea, va trebui să-l închidem." Suspinul cu care directorul a lansat spre noi vestea cea proastă s-ar fi potrivit mai bine constatării că scoicile lasă de dorit în privinţa calităţii.

„Nici moartă nu vi-l dau", a spus ea şi m-a luat pe sus, îndreptându-se spre uşă. Poliţiştii pedepsiţi au oprit-o.

„Copilul n-are nici un viitor la tine. Doar pricepi asta, nu? Vezi care sunt urmările.”

Scoici aşa de proaste şi să mai poţi fi şi atât de compătimitor. Cu privirea unui om mulţumit de sine, directorul şi-a trecut împăciuitor mâinile prin păr. Ce noroc că era aşa de viclean. Ar putea cândva să fie jignit. Sufletul să-i fie călcat în picioare. Fecioara Măria din ghips, atârnată deasupra capului său, să fie adusă în stare să plângă. De o curvă cu un copil cu o piatră. De o femeie care urla că, fir-ar ei să fie, să nu cumva să-şi pună labele jegoase pe micuţul ei. Că ştie prea bine ce le-ar spune femeilor lor. Că duhnesc, că toţi sunt nişte porci îngălaţi, cu toţi banii lor, cu minciunile lor şi cu muierile lor frigide, că nu erau în stare de nimic, dar absolut de nimic.

Şi-a înfipt degetele în ochii lor, i-a muşcat de braţe. A vrut să mă tragă în sus, însă strânsoarea poliţistului mă transformase în beton. Sub greutatea mâinii lui, nu puteam să-mi rotesc capul decât pe jumătate. Când m-a văzut, marea de flăcări din ochii ei s-a stins.

„Vin să te iau, Benoit!”

Venea să mă ia? Unde?

Pinguinii nu ştiau să gătească. Ne trânteau un terci în farfurii şi erau foarte atenţi să vadă cine nu mănâncă. Mâncarea avea un miros stătut, asemenea tuturor lucrurilor din această casă înaltă ce semăna cu o şcoală, dar nu era. Băieţii de la masa mea se speriau ca nişte purceluşi spălăciţi. Eu nu puteam. Un băieţel roşcat era singurul care, din când în când, îmi urmărea curios pasivitatea. Fără să scoată o vorbă, îmi punea în faţă farfuria lui goală şi o lua pe a mea plină. Era mai mic ca mine, dar ştia mai multe.

Pinguinii erau înnebuniţi după rânduri şi săli. Rânduri de mese, chiuvete şi paturi. Rânduri de băieţi mărşăluind de la cantină la spălător, de la spălător la dormitor. Mă spălam pe dinţi cu gesturi lente, îi luam la rând, pe faţă, pe spate şi cât mai mult cu putinţă între ei. „Dinţi puternici pentru muşcat”, spunea deseori

mama. Niciodată nu avusesem nevoie de ei mai mult ca acum. Ar fi trebuit să-i folosesc atunci când o pereche de degete osoase mă trăgeau de ureche ca să mă bage în rând.

Pinguinii urau cam totul. Doi dintre ei l-au smuls pe băiatul din patul de lângă mine de pe perna lui, l-au ţinut strâns ca într-o menghină până când cel de-al treilea i-a descleştat gura. Sub limbă se topea o bucată de ciocoiată. Ei vedeau tot.

Vedeau că domnisem întotdeauna lângă o femeie caldă. Care mă lua la sânul ei şi-mi săruta părul. Care nu-şi ţinea mâinile deasupra păturii, ci sub bluza mea de pijama. Când mi-am eliberat braţele din strânsoarea lor, m-au pocnit.

Când s-a stins lumina, am început să pipăi fără zgomot sub ţesătura aspră, încercam să o simt. Îşi punea mâna dreaptă aici, între coaste şi burtă, vârfurile degetelor îi ajungeau uneori la marginea buricului, aşa. Mâna stângă şi-o întindea peste mijlocul spinării mele. Asta trebuia să o încerc din cealaltă parte. M-am izbit cu cotul de căpătâiul de fier al patului. Atunci, tot invers era mai bine. Nu ajungeam.

Balena înota mai repede decât ultima dată. Am recunoscut marea noastră cea dragă, însă ţărmul era foarte departe. S-ar fi putut presupune că fluxul de pe litoralul nostru însemna reflux în Anglia. Am priceput brusc că nu era aşa. Totul se întâmpla simultan. Aici era mijlocul, aici se ciocneau valurile ori se spărgeau. 30

Neştiind unde are urechile, mi-am dus buzele la orificiul lui vorbitor.

„Frederik, unde mergem?”

Am primit drept răspuns un suspin umed. Descurajat, m-am întors pe-o parte şi mi-am îndreptat ochii spre soarele ce se ivea din spatele unui nor întunecat. Pescăruşii ce-mi zburau deasupra capului râdeau de mine în hohote largi pentru că vorbeam cu o balenă. Am râcâit câteva alge de pe spinarea lui Frederik şi le-am azvârlit spre aripile lor. Nu le-am nimerit.

„Tinere, sunt foarte iritat de felul cum vă purtaţi.” încântat, m-am întors la severitatea familiară a corăbiei mele vii.

„Frederik, unde este mama?” „întrebări, întrebări, a izbucnit el, însă de un minim de compasiune, de asta nu sunteţi în stare. V-am urmărit cu atenţie şirul gândurilor şi mi se pare frapant, ca să nu zic regretabil, că mă luaţi drept o balenă. Sunt un caşalot, tinere, un caşalot. Şi ceea ce dumneavoastră numiţi spinare este, fără doar şi poate, capul meu. Alcătuieşte o treime a corpului meu şi conţine cel mai mare creier dintre toate fiinţele, dacă vreţi să ştiţi.

Frederik nu simula jignirea. Avea o vocişoară atât de subţire, încât abia de-o puteai desluşi. I-am bâlbâit că îmi pare rău, că nu voisem să-l jignesc. Mai pufni o arteziană încăpăţânată, dar se linişti repede după ce începui să-l mângâi.

„Ei bine, şi-acum în privinţa mamei dumneavoastă”, a spus el după ce şi-a recăpătat calmul. „Astăzi a alergat de la Ana la Caiafa ca să vă recupereze. Fiindcă lupta ei nu prea s-a bucurat de înţelegere, a pus mâna pe hăţuri. E drept că asta s-a întâmplat după ce a zăbovit o vreme cu ochii fixaţi dramatic spre apă şi a băut cantităţi iresponsabile de vinuri ieftine, în fine, fiecare face cum poate. Rezultatul este că acum ea stă pe marginea patului dumneavoastră.”

Am deschis ochii şi m-am aruncat în braţele ei.

Vroiam să-i povestesc despre pinguini, despre rânduri şi coridoare şi săli, despre băieţelul cu păr roşcat, despre miros. Despre cum fusesem singur pentru prima oară, atât de fără ea, cea căreia îi dusesem dorul aşa cum nu mai fusesem nevoit să o fac niciodată. Şi că Frederik, caşalotul, ştia că ea avea să vină.

„Linişte, a spus ea, ei nu trebuie să ne audă.”

Am înghiţit totul pentru mai târziu. Sub căldura mâinii ei, numaidecât, culcat pe spate în patul nostru, îndată, aveam să spun tot. Acum trebuia să alergăm fără să facem vreun zgomot. Hainele fâşâiau prea tare, tocurile ţăcăneau. Hai, mai repede,

uşa era tot mai aproape. Ea ştia un drum ascuns, prin poarta din spate, pe unde venise, încă zece metri, încă cinci.

Creatura care ne-a tăiat calea părea de trei ori mai mare decât un pinguin obişnuit. Şi-a întors capul greoi spre noi şi a plescăit din gură înainte de a fi în stare să scoată o vorbă.

„Alaaaaaarmă! Curva cufi-su! Alaaaaarmă!”

Uşile s-au dat de perete, s-a auzit târşâit de pantofi ortopedici. Cât ai zice peşte şi cu o eficienţă care ar impune respect oricărui militar, alţi cinci pinguini uriaşi au format o baricadă.

Număram broboanele de transpiraţie de pe buza de sus a mamei şi îi urmăream privirea. Omul de pe cruce şi-a înclinat capul. Pe el îl durea exact în cot de toate astea. La fel gândeam şi eu. Vedeam cum mâna mi se încleştase în jurul pietrei şi cum mama apucase alama. A ridicat crucea deasupra capului şi a izbit mai întâi în cel mai mare dintre pinguini.

Ţipetele celorlalţi ne-au pus picioarele în mişcare. Noaptea ne învăluia corpurile într-o răcoare umedă. Faţa ei părea şi mai albă în lumina razelor lunii. Ocoleam bălţoacele în acelaşi ritm.

Respiraţia ni se sincronizase.

Când s-au auzit primele sirene, ea s-a oprit. Abia acum s-a uitat la mine. Nu mai ştia încotro, nici cât timp de-aici înainte. Mi-am apăsat fruntea pe burta ei leoarcă. 32 „Marea noastră cea dragă”, i-am spus şi am tras-o după mine.

De câteva ori, un girofar ne-a trimis în altă direcţie, dar eram convins că aveam să ajungem acolo. Speram că Frederik îmi citea gândurile şi avea să ne aştepte. Dacă nu, atunci aveam să înotăm spre Anglia fără el. Şi dacă nu reuşeam să ajungeam în cealaltă parte, atunci aveam să ne scufundăm împreună în adâncuri.

Lumina ne-a orbit pe amândoi. A urmat un scârţâit prelungit de frână. Ea mi-a dat un brânci. Am căzut amândoi. Camioneta

poliţiei a atins-o numai pe ea. Doi poliţişti au coborât tremurând şi, consternaţi, au început să se ciupească de vestoanele uniformelor. M-am târât spre ea, convins că nu era aşa de grav. I-am dat părul la o parte, descoperindu-i ochii strălucitori. Ploaia îi spăla sângele de pe faţă.

„O să fie bine”, am spus.

„Da”, a spus ea, şi lumina s-a stins.

Asta a fost ultima zi care a contat. Restul a fost pur şi simplu o viaţă.

Benoit De Gieter avea cincizeci şi trei de ani. Cu nelipsitul său balonzaid, îi semăna lui Colombo, doar că era slab ca un ţâr şi cărunt. Faţă de mine avea un avans de şase relaţii ratate, trei psihiatri şi două terapii. Sfertul de secol ce ne despărţea nu mă împiedica totuşi să-l bag sub masă când era vorba de băutură. Asta a trezit în noi o simpatie reciprocă, pentru că el era de părere că femeile trebuie să ţină la băutură, iar eu credeam că bărbaţii trecuţi de criza de la patruzeci de ani ar face mai bine să nu exagereze în privinţa asta. Rămăsesem cu această învăţătură după ce unchiul meu preferat, Hugo, băuse până crăpase. Minune a minunilor, Benoit părea să-l fi cunoscut pe unchiul Hugo.

„Hugo? Mi-a fost prieten bun. Un tip nemaipomenit!”, a murmurat el şi mi-a pus în faţă încă un pahar de vin.

Nimerise drept la ţintă. Cineva care îl numea astfel pe unchiul meu nu putea fi mai puţin decât un suflet-pereche. După ce fugise din clinica de psihiatrie, dăduse foc casei părinteşti, însă pentru asta familia nu-i fusese deloc recunoscătoare. Am fost singura care l-a întrebat de ce făcuse asta. Mi-a răspuns că, afiată pe patul de moarte, mama lui, adică bunica mea, îl însărcinase în mod expres să facă asta. Eram singura care-l credea, şi de aceea eram aşa de apropiaţi, însă nu l-am putut împiedica să se închidă în pavilionul din spatele ruinei. Iar când, prin uşa de lemn, l-am întrebat când are să iasă din nou, dacă are să iasă, dacă aş putea face ceva, dacă avea nevoie de ceva,

dacă nu-i place totuşi să mă vadă, n-a făcut altceva 34 decât să plângă şi să spună: „Hai, scumpa mea, pleacă de-aici.” Dar eu am rămas acolo până când Unchiul Hugo încetase de mult să mai spună ceva, iar tata şi ceilalţi fraţi ai lui – în sfârşit!

— S-au pus pe uşa de lemn cu răngi şi baroase şi au făcut-o ţăndări. Eram acolo când l-au scos pe Unchiul Hugo dintre excremente, cheaguri de sânge şi sticle de votcă şi l-au acoperit cu un cearşaf alb. Şi am fost singura, atenţie: chiar singura căreia i-a păsat de ce se întâmpla.

Insă acum mai era cineva, iar acesta era Benoit. Povestea mea îl impresionase aşa de puternic, încât n-am mai îndrăznit să-l întreb de unde îl ştia pe Unchiul Hugo şi ce-şi putea aminti despre el.

Faptul că după o singură noapte îl alesesem pe Benoit de Gieter să-mi fie Prieten se datora nu numai nevoii mele de a-mi găsi un congener. Ceea ce mă mâna era o pornire reprimată de a stabili contacte. Cu cât stăteam mai mult timp trează, cu atât eram mai singură. După opt luni, asta începea să se cunoască.

Pe de altă parte, nu mă puteam împăca decât cu un Insom-niac, căci de ceilalţi nu mă aşteptam să fiu înţeleasă.

Ceilalţi, aceştia fuseseră destui. Prieteni. Renunţaseră unul după altul, deseori pentru că eu nu-i înţelegeam. Şi asta literal. Starea mea făcea ca şoaptele să semene cu urletele sau – şi asta se întâmpla de cele mai multe ori – invers, îngrijorarea bine intenţionată se auzea ca un reproş răstit. Necazurile lor cotidiene îmi sunau în urechi precum zumzetul unei insecte pe care aş fi vrut s-o strivesc călcând-o în picioare.

I-am exasperat pe prietenii mei. Nu-i lăsam să doarmă ţinându-i de vorbă la telefon şi îi ocăram când spuneau că, totuşi, se făcuse destul de târziu. Curând, cei mai mulţi se saturaseră. Câţiva dintre cei adevăraţi rezistară ceva mai mult. Chiar dacă reuşisem să-l dau afară din casă pe iubitul meu cel răbdător, mai aveam totuşi câţiva ultimi fani.

Precum Bram, fidelul, dragul de Bram cu ale sale o sută douăzeci de kilograme de bunătate care pentru el cântăreau tot atât cât dragostea ce mi-o purta de ani de zile. Acest uriaş Cjtea Despre problema mea mai mult decât mine însămi Se tioea cu dârzenie treaz pentru a mai încerca încă un exerciţiu de relaxare. Mi-a zugrăvit dormitorul în cele mai prielnice nuanţe de albastru. Atunci când prindeam pe neaşteptate câteva minute de somn, el stătea nemişcat pe un scaun, respirând fără zgomot.

Bram nu obosea să susţină sus şi tare că nu trebuia să dau prea mare importanţă mitului cu cele opt ore de somn. Citise într-una dintre cărţile sale despre cercetări clinice asupra somnului că uneori este important să te accepţi pe tine însuţi ca „posesor al unui somn scurt”.

' „Cei care dorm puţin sunt deseori oameni ambiţioşi, energici şi eficienţi; ei sunt siguri de sine şi manifestă doar rareori tulburări simptomatice”, mi-a citit Bram, adăugând de la sine: „Eee, Napoleon, eee, şi el dormea puţin.”

I-am mulţumit lui Bram – şi nici măcar n-am făcut-o cu cinism – pentru încrederea arătată stării mele mintale. A clipit repede din ochi şi, printre trei „eee”-uri, a făcut semn spre cartea lui. Şi-a făcut curaj şi a citit mai departe.

„Cei care dorm puţin sunt mai represivi, în sensul că ei mai degrabă îşi ascund dificultăţile psihice ori evită să vorbească despre ele.”

Ne-am încrucişat scurt privirile. El se cufunda într-o umbră numai de mine văzută. Pe lângă sonoritate şi linişte, în aceste zile începuseră să se amestece şi lumina şi întunericul.

„Bram?” „Da?” „Pleacă!”

Umbra era totală, bâlbâială lui stupefiată devenise ininteligibilă. Văzând cum întunericul îl înghiţea pe adevăratul meu prieten, am izbucnit în hohote de râs.

Am răsfoit prin cărţile pe care mi le lăsase Bram. Biblioteca municipală părea să posede un întreg arsenal de lectură despre tulburări de somn. Special pentru mine, mi-am zis. Am luat altă carte din teanc şi am constatat cu surprindere că un predecesor subliniase în ea cu multă osârdie. 36 începând cu pagina cincisprezece, părea a fi vorba despre un Insomniac. În semn de acuzare, cuvântul „somn” fusese tăiat în repetate rânduri. Şase pagini mai încolo, „relaxant” fusese tăiat în mod agresiv, iar subtitlul „Umoare şi stres” devenise „Umoare şi căcat”. Amuzată, am recunoscut trecerea unei nopţi neliniştite în care această carte fusese cântărită şi considerată a fi prea puţin importantă.

După satisfacţia iniţială – ura, un tovarăş de suferinţă!

— Observaţiile scrise cu creionul m-au umplut de o spaimă irepresibilă. Atunci când împrumutase cartea, posesorul acestui scris mic şi stângaci avea un avans de doi ani şi patru luni faţă de mine. „Trei ani de insomnie” conchidea el sec sub rezumatul de la pagina douăzeci şi cinci, începând de-aici, declinul se accentua permanent: „LINK!

— Hugo Claus„, o săgeată şerpuia în direcţia cuvântului „somnam-bulism„. Ghilimelele din titlul „O problemă foarte gravă„ fuseseră tăiate şi ele temeinic, la fel şi cuvintele „partener de somn” din paragraful de dedesubt. Pe margine erau notate observaţii fără referire la text: schizofrenic paranoid Gorbaciov CAFEA stop cardiac Loramet benzină incident-accident-gelozie alcool-A. A. Lectura unei cărţi = somn-dodo-bobo şomaj.

Cuvintele încercuite din text nu erau mai puţin neliniştitoare: respingere, simptome de dezintoxicare, reducere, disfuncţie, halucinaţii, derivă, pericol.

Sub ultimul capitol se putea citi singura propoziţie întreagă: „Mi-a căzut deşteptătorul din cap!” Pe următoarea pagină albă erau o sută de semne de întrebare, de la mici până la mari.

Mă uitam cum Benoit îşi împingea paharul de bere exact la mijlocul cartonului. O jumătate de centimetru de fiecare parte, nici mai mult, nici mai puţin. Comportamentul lui compulsiv îmi era atât de familiar, încât aş fi fost în stare să-l îmbrăţişez, în loc să fac asta, i-am întins peste tejghea cartea cu sublinieri.

M-a privit ţintă cu o grimasă de om încurcat şi, zâmbind pe sub mustaţă, şi-a trecut degetele peste filele cărţii. Când a dat cu ochii de propoziţia finală de sub ultimul capitol, şi-a aruncat capul pe spate şi a început să râdă strident. Era un râs ce nu se potrivea cu mormăiala aproape ininteligibilă cu care mă obişnuise. Dacă n-aş fi observat că, în acelaşi timp, mâna lui dreaptă ascundea cu tandreţe semnele de întrebare, conştiinţa faptului că nu-l cunoşteam ar fi învins probabil speranţa într-o prietenie.

Era scrisul lui – presimţisem asta. Şi-a şters lacrimile de râs de la ochi cu colţul balonzaidului şi a schiţat un zâmbet nervos când mi-a surprins privirea întrebătoare. Fiindcă nu i-am întors zâmbetul, a început să-mi cânte numele ca pe o mantră spusă cu voce joasă: „Maya Maya Maya chiar ea Maya Maya.”

Am zâmbit cu tristeţe şi am ridicat din umeri. El şi-a privit mâinile şi a mormăit: „Ce faci tu aici cu mine? Vei ajunge la fel de nebună ca mine.”

O lumină inexistentă acolo se răsfrângea în glasul lui. Mi-am recâştigat indiferenţa calmă.

„îţi semăn deja. Iar nebunia nu se deosebeşte prea mult de impulsurile normale ale creierului, în afară de ceea ce priveşte sincronizarea”, am spus şi mi-am dat seama că a înţeles.

„Adică: Fugi!

— Şi tu fugi, ucide!

— Şi tu ucizi.” „Da.”

Şi-a împins paharul de bere încă un milimetru, şi-a dres glasul cu pumnul dus la gură şi, căzut pe gânduri, s-a dus la toaletă. Când, puţin mai târziu, s-a întors, s-a oprit lângă taburetul lui de la bar şi m-a privit vesel.

„Există un imperativ care nu funcţionează.”

L-am ţipat ca nişte actori într-o piesă de teatru experimental, alienant pentru spectatori, studiat de noi amândoi la nesfârşit. „Dormi!” „Da' plicticoasă ţară mai e şi asta, fir-ar să fie!” Katja, cea mai obraznică şi dragă dintre prietene, stătea la masa din bucătăria mea şi împungea energic cu degetul în firimiturile de pâine veche din faţa ei. N-o văzusem de trei ani. Cutreierase jumătate de lume în căutarea unui prinţ focos şi se întorcea acum cu vestea că ezita între Rachid, Won-Jun şi Dave, golgheterii unei echipe multiculturale. Pe oala ei se potriveau multe capace – nu făcuse niciodată un secret din asta.

Nici măcar nu fusese nevoie să-i povestesc eu însămi despre starea mea. Era evident că e-mailurile prietenilor noştri comuni deplângeau încă de luni de zile comportamentul meu. Mizerie dincolo de graniţe. Escala neaşteptată a Katjei în cea mai plicticoasă ţară din lume nu era nici ea altceva decât o misiune făţişă de salvare. Ciudat era faptul că din partea ei puteam suporta una ca asta, că speram chiar ca ea să mă ajute. Dacă exista cineva în stare să facă imposibilul, atunci asta era Katja.

În plus, împărtăşeam un trecut vesel. Eram zeiţe ale adolescenţilor. Aveam o formaţie în care eu eram solista vocală, iar Katja cânta la chitara bas cu o înflăcărare ce-i excita la maxim pe bărbaţi. Bea şi futea de două ori mai mult ca mine. Dar de dormit, dormeam mereu împreună, în patul ei de satin roşu. După o noapte sălbatică, a venit în cameră şi m-a anunţat că s-ar afla în cer şi că trebuia să vomite. I-am arătat găleata de lângă pat, pe care iniţial o pusesem acolo pentru mine. A dat din cap a recunoştinţă şi s-a culcat de-a curmezişul peste mine. Formam o cruce sfântă. Simţeam cum stomacul ei se contracta deasupra stomacului meu. „Te iubesc”, a spus ea şi s-a cufundat în perne. Sentimentul era reciproc.

Acum îşi ducea firimiturile de pâine la gură şi mă privea cu severitate.

„Ştiu ce trebuie să faci ca să ai un somn minunat, şi asta o ştii şi tu.”

I-am aruncat o privire întrebătoare. Ea a suspinat.

„Sex!” a spus ea pe un ton hotărât şi, pentru că asta era tema ei preferată, a adăugat: „ Tofuck, baiser, unpolvojoder, namorar.” Se legăna uşor încolo şi încoace pe scaunul ei.

„Stop!” am chicotit eu, gândindu-mă ce senzaţie splendidă trebuie să fie când eşti în pielea Katjei, mereu în fierbere, niciodată singură.

„ Starat sie o reke, szeretkezik, fottere „, a sâsâit ea răguşită.

„Uiţi că aveam un prieten când a început insomnia mea.” „Ah, Remco ăla era un băiat cumsecade, însă la fel de sexy ca o rolă de tapet. Nu, în noaptea asta vii cu mine la vânătoare. Free the cunt!” a strigat Katja ca apucată, iar eu n-am putut face altceva decât să râd şi s-o urmez.

De ce căutam întunericul în vreme ce trupuri calde dansau? În noaptea asta, acuitatea mea epuizantă a picurat treptat de pe mine. Başii îmi bubuiau în burtă şi îmi încordau spinarea. Simţeam cum firele de păr de pe braţe căutau ritmul bateriei şi cum saxofoanele făceau să-mi vibreze bazinul.

Totul a devenit argintiu şi lent. L-am văzut şi m-am înecat într-o inimă caldă de fată. Asta nu mi se mai întâmplase niciodată. Aşa pe neaşteptate. Priveam şi nu mai puteam ascunde nimic. Aşa de veritabil. Inimă pe limba mea, lumină în ochi. Mare.

Mi-a întors privirea şi a înţeles. Părul îi mirosea a scoici. M-a legănat încolo şi-ncoace în braţele lui, cele mai tandre dintre toate cele pe care le simţisem vreodată. Ascultam inima lui şi lacrimile-mi şiroind. El n-a întrebat. M-a ţinut strâns.

Mi-a dat casca lui şi m-am simţit ca un alien de şaisprezece ani. A pornit motorul şi a pufnit în râs. Incisivului din stânga îi lipsea un colţ. Braţele mele nu i-ar mai da drumul niciodată. Am trecut pe străzi cu arbori pe care nu-i mai văzusem acolo nicicând mai înainte. Oraşul meu îmi dădea de înţeles că nu-mi aparţinea. Eu îi aparţineam lui, la fel ca iarba trufaşă dintre pietrele caldarâmului, asemeni cutiilor turtite de pe trotuar. Doar mai fragilă.

L-am luat cu mine spre uşa casei mele, spre scara mea, în patul meu. Nu-mi doream nimic mai mult decât să fiu trează. Şi el la fel. A fost o noapte de aur şi trandafiri. De piele şi păr şi picior deasupra piciorului. De-acum şi pentru totdeauna. Simplitate. Dăruire. 40

M-am trezit dintr-o genune divină care durase o jumătate de zi. Era două şi zece, şi lumina soarelui îmi învăluia trupul gol într-o tandreţe pe care o uitasem. Totul va fi bine. Vârfurile degetelor mele mângâiau marginea unui bilet de pe perna de lângă mine. Era de la el, îmi spunea că vrea să mă vadă. Îl chema Paul. Se uitase la mine cum dorm şi ar face asta în fiecare noapte din nou. Între cearşafuri am găsit un fir de păr de la el. L-am răsucit în jurul degetului şi am ştiut că el există.

Ce minunat este să fii nou. Nou şi totul dintr-odată. Gră-bindu-mă să ajung la locul de întâlnire, auzeam cum sângele îmi pulsa în ritmul respiraţiei, încă trei minute şi avea să apară. Aveam să primesc ce mi se cuvenea şi să ofer ce puteam.

Încă trei minute şi trecuse şi a doua oră. Fără Paul. Trecătorii dispăreau în neant. Abia atunci m-am uitat la tăbliţa indicatoare cu numele străzii. Nu puteam să-mi cred ochilor. Mă aflam pe altă stradă. La alt monument.

Fiindcă nu mă uitasem bine. Fiindcă mereu mi se întâmpla câte ceva. Diferenţă de o singură literă. M-am grăbit spre locul unde ar fi trebuit să fiu. Ce prostie, ce prostie! Cine-i ăla care să aştepte două ore? Un vid într-alt vid mi-a indicat locul unde aşteptase el.

Nici un număr de telefon, nici o adresă, nici o cafenea des frecventată de el. Nu credeam în întâmplare. Dinspre picioare m-a cuprins oboseala nevrotică. Asemenea otrăvii.

Otrava caută otravă. Benoit mi-a pus în faţă al doisprezecelea pahar de vin. Eram prea beată ca să pot găsi centrul perfect al cartonului meu, aşa că l-a găsit el pentru mine. Între sprâncenele lui, îngrijorarea săpase o gropiţă.

„Maya.” Poate că-mi repetase numele deja de câteva ori. Am încercat să mă concentrez asupra cuvintelor pe care şi le alegea cu atenţie.

„Nu ţi se pare că felul în care ai început să-l idolatrizezi pe acel băiat aşa dintr-odată este puţin cam... Naiv? După o singură noapte?”

I-am aruncat o privire mânioasă.

„Nu sunt naivă. Cred în iubire. Nazdrovie”, am bolborosit eu şi am dat paharul de vin peste cap ca şi cum ar fi fost rachiu.

„Ai mai fost îndrăgostită vreodată?”

Am dat din cap că da.

„Şi ce mai simţi acum pentru el?”

Nimic, într-adevăr. Avea dreptate. Iubirea era o iluzie, îndrăgostirea prea scurtă. Dar aşa dintr-odată, aşa de adevărată. Adineauri. Copil nătâng. Două ore. Sughiţând, mă uitam la tejgheaua ce se învârtea sub mine. Mi-aş fi pus capul greu pe ea, însă mi-era teamă să nu mă tragă şi pe mine în rotirea ei.

„întotdeauna iese ceva prost. De la bine spre rău ori de la rău spre şi mai rău”, a spus Benoit. S-a cufundat tăcut în trecutul său. „De la treaz la treaz.”

Am auzit ţipătul femeii de la masă şi abia atunci mi-am dat seama că barul se afla la un metru şi jumătate deasupra mea.

Convinsă de cădere, mi-am deşertat stomacul pe parchet. Vin alb şi burger vegetarian. S-ar fi putut şi mai rău.

Barmanul m-a prins de ceafă şi m-a târât afară. Scâncind ca un pisoi, mă gândeam ce pereche hazlie formam. Le-am zâmbit pietrelor de caldarâm şi le-am sărutat cu poftă. Benoit mi-a luat braţul şi l-a petrecut peste umerii lui şi mi-a balansat trunchiul pe coapse. Picioarele lui erau la fel de nesigure ca ale mele.

Îmi simţeam respiraţia şi sudoarea rece. Băut prea mult. Greşit strada. Iubirea – o iluzie, îndrăgostirea – prea scurtă. O noapte de aur şi trandafiri. Picior deasupra piciorului. Atât de autentic. Autentic. Greşit strada. Greşit starea.

Ca într-o narcoză uşoară, simţeam cum mi se prelingea pe sub piele alcoolul băut la sfârşit. Eram culcată pe o canapea veche, în mijlocul livingului dezordonat al lui Benoit. Îmi scosese pantofii şi pusese o pătură pe mine. Nu spusese nici un cuvânt şi îmi evitase privirea. De ore întregi îi priveam partea din spate a capului culcat pe patul din colţ şi căutam un motiv al tăcerii lui. 42

M-am sculat şi am căutat o baie. Sub duş m-am gândit la Paul. Poate că nici măcar nu venise, nu aşteptase. M-am mai şters o dată pe faţă când m-am îmbrăcat. L-am auzit pe Benoit spărgând ceva în bucătărie, înjura. Prea tare, mi se părea. Am tras cu ochiul prin gaura îngustă a cheii şi m-am speriat când i-am zărit privirea. Foc şi pară.

Am izbucnit în râs la vederea cioburilor de pe podea şi le-am strâns cu mătura. El m-a prins de mână. Ardea.

„Tu nu eşti aşa. Aşa ca ieri. Tu eşti o fată. Tânără.”

Sărman, sărman molâu. Cinic copil slăbănog care credea în puritatea mea. Se aşteptase să dea de un înger? Eram cu atât mai puternică, cu tinereţea mea înţeleaptă şi vidul intens. Nimic nu mă putea atinge. Voia să vadă ce înseamnă asta? Că nimic nu era important? Da? Mai sus? A, acolo. Da, abia acum mă înţelegea cum trebuie, nu-i aşa? Da, aveam mâinile mici. Şi de

ce erau în stare. Aşa. Şi aşa. Ia te uită, şi totuşi vorbeam aceeaşi limbă.

„Maya Maya Maya.” îmi apăsa uşor burta. Apoi mai tare. „Vino aici, Maya. Am nevoie de tine.”

I-am simţit umflătura pe coapsă, degetele lui arcuite pe sâni. Şi ceva dispăruse. Vocea mea. Pe care întotdeauna aş folosi-o dacă s-ar întâmpla. Aş da din mâini şi din picioare, aş muşca şi aş zgâria cu o forţă primară gata dintotdeauna să se reverse pentru aşa ceva. Dar ce se întâmplase?

„Spune ceva, Maya, spune că nu trebuie să o fac.”

A început să plângă şi m-a împins în perete. Buzele şi trupul meu erau mai ţepene decât membrul lui. Şi mă gândeam la aburi de transpiraţie ieşind din pielea cailor tineri alergând în galop. La picuri de rouă pe picioruşe de bebeluş abia spălate. Nisip, în soarele dimineţii.

Izbea panicat înăuntrul pântecelui meu. Lacrimile lui îmi şiroiau pe spinare.

„Zi ceva, pentru numele lui Dumnezeu!”

Şi caii îşi răsuceau capul şi fomăiau cabrându-se, cu albul ochilor spre mine. Rouă s-a făcut roşie ca sângele. Nisipul îmi scrâşnea printre dinţi şi îmi ardea inima cu zgomotul unui tren ce frânează. Nicăieri.

Comenzi. Bicicleta mea şerpuia printre liniile de tramvai. „Circulă!” Fără să mă gândesc la ceva, priveam la maşinile ce veneau din sens invers. „Ghidonează!” Un camion galben a apărut dintr-o parte. M-am uitat la cromul din jurul farurilor. „Verdoodt şi fiul” scria pe capotă cu litere strălucitoare.

Nu aştepta! La stânga!

Simte lovitura! Aşa de puternică.

Durere aici. Şi dispare.

Văd sânge. Sângele meu.

Nici o problemă. Nici o problemă.

Mor.

Dar n-am văzut nici o lumină la capătul tunelului. Nimic din aşteptatele regrete ale rudelor. Nici un cor de îngeri. O mână tremurândă de bărbat lângă o pereche de blugi murdari s-a topit în noapte. Verdoodt. Bietul om.

Ascultam vâjâitul maşinilor şi o voce în depărtare, poate două. De ce nu mai vedeam nimic? Era asta vechea mea umbră ori una pentru totdeauna? Şi cât mai dura asta? Dintre toţi monştrii, această frică mi-era complet necunoscută. M-a cuprins în ritmul sirenelor urlând. Durerea mă izbea puternic în faţă. De ce nu veneau oamenii la mine? Credeau că este prea târziu?

„Trezeşte-te”, am spus muşcând. Parcă aveam o şosetă în gură.

Şi au venit. I-am auzit alergând. Le-am simţit respiraţia şi mâinile puternice. Acum eram culcată pe ceva mai moale. Contrastul părea că face ca durerea mea să fie şi mai puternică. Am urlat. Cineva îmi ţinea strâns încheietura mâinii şi mă ciupea de ea. Am simţit cum sângele îmi picură în palma lui.

„Se putea şi mai rău.”

Nisip cald îmi sufla în faţă.

Mă târâm prin viaţă cu energia unui melc. Melcul de Benoit, în spinare cu o casă grea ca plumbul. Am pierdut din memorie ani întregi. Am fotografii în care mă văd printre prieteni de douăzeci de ani râzând şi ridicând paharul în sănătatea noastră. Nu-mi mai pot aminti numele lor, nu mai ştiu unde se întâmpla asta. Încă de mult timp sănătatea mea lasă de dorit.

Îmi petreceam nopţile în cele mai întunecate spelunci pe care le puteam găsi, printre bărbaţi cu purici de la câinii lor şi femei care încercau să înece un copil născut mort. Uneori mi se adresau. Era uluitor câţi oameni simţeau nevoia să mă

informeze despre calitatea scaunului lor. Însă eu ascultam şi dădeam din cap şi spuneam că, în cele din urmă, oricum totul este rahat. Atunci, câţiva mă îmbrăţişau scurt.

Ziua lucram într-o piscină. Nu puteam să-mi zic salvator, „supraveghetor” se chema, sau „responsabil”. Nici o altă meserie nu mi-ar fi putut înlesni atâta pasivitate. Şeful şi colegii mei mă lăsau în pace. Nu puneau întrebări şi erau mulţumiţi cu prezenţa mea invizibilă. Drept recunoştinţă, nu mă îmbolnăveam şi nu întârziam niciodată, lucram şi la sfârşitul săptămânii şi seara. De la opt la zece citeam ziarul. Orele următoare se scurgeau printre paginile unor romane. Primul deceniu l-am dedicat existenţialiştilor francezi, apoi au urmat ruşii. Din când în când mă uitam absent la înotătorii care făceau bazine la nesfârşit în albastrul chimic.

Marţi dimineaţa se lansau de pe marginea bazinului seniorii. Cu veselie prefăcută, îşi şerpuiau carnea bătrână desend tot felul de curbe şi reînviau vechi ranchiune. Joi seara venea un club de natație. Toţi îşi doreau să fie primii. Văzân-du-le eforturile, propria-mi inerţie îmi devenea din cale afară de suportabilă, în celelalte zile erau mai ales copii. Odată, un băiat a imitat o balenă. Restul zilei n-am mai putut să citesc. Am stat din nou ghemuit cu genunchii în ploaie şi în sângele mamei şi am înţeles că nu mă ridicasem niciodată de-acolo.

Chiar şi peste asta se putea trece. Eu eram dovada. Bineînţeles că mă gândisem uneori să mă arunc înaintea trenului ori să-mi înfig un brici în vene. Dar este aşa de neplăcut pentru oamenii care trebuie să-ţi adune părţile corpului ori sunt siliţi să-ţi zugrăvească din nou baia. Existenţa mea pe tronul de lângă apă îmi conferea dreptul la o moarte lentă.

Şaptesprezece ani am stat acolo. Până s-a înecat unul. Atunci m-au concediat.

După piscină, nopţile mele au devenit mai lungi. Somnul mi s-a împuţinat. Până când, în cele din urmă, mi-a căzut deşteptătorul din cap şi a început să-mi fie greu să deosebesc lumina de întuneric. Apoi s-au contopit şi mai multe, ca de pildă tare şi

încet, rece şi cald, important şi trivial. Trei zile şi trei nopţi am fost stăpânit de o furie oarbă a cărei cauză trebuia căutată într-o draperie rămasă agăţată. Când, în cele din urmă, am smuls-o din perete, mi-am dat seama că în tot acest timp nu mâncasem nimic. Uitasem chiar şi de berlineza mea.

Mersul după berlineza era ultima mea încercare de a respecta un ritual al dimineţii. Acordam o mare importanţă acestui lucru, fiindcă ritualurile de dimineaţă indică un spirit structurat şi fiindcă aparatul meu digestiv oricum trebuia să prelucreze ceva. De aceea mergeam în fiecare dimineaţă la acelaşi brutar, un tip cărunt, cu ţăcălie. Noaptea făcea pâine şi torturi demodate, ziua le vindea cu zâmbetul şters al unui scamator. De fiecare dată mă surprindeam privind îndelung la mâinile lui. Avea degete lungi, vioaie, care îţi dădeau impresia că numaidecât aveau să scoată la iveală, prin 46 cine ştie ce truc, o monedă sau o carte de joc. Când intram în magazinul lui, de cele mai multe ori încă nu-şi făcuse apariţia nici un alt client, îl găseam cu ochii aţintiţi la una iintre prăjiturile lui ori citindu-şi ziarul, îmi arunca o pri-/ire de recunoaştere şi apoi aştepta. Ani de zile, acest om a aşteptat în fiecare dimineaţă să audă ce-aveam să comand. Conversaţia noastră era mereu aceeaşi.

„O berlineză, vă rog.” „Lui Benoit îi plac berlinezele.” „Da, aşa-i.” „Poftă bună.”

Eram Benoit şi îmi plăcea să mănânc berlineze. Bruta-imeu avea grijă ca dimineţile să-mi fie marcate de un început limpede: structură, mâncare, identitate, în orele următoare puteam pierde din nou aceste trei lucruri în pivniţele oraşului. Căutam străzi înguste pentru plimbările mele agale. Cât durau acestea, nu se mai poate şti. Uneori mă in-srsectam cu mase de oameni şi vedeam cum unii vorbeau între ei prin mine, replicile lor străbătându-mă. Eram o fantomă cu un corp transparent, fără miros izbitor şi îmbrăcat cât să nu bat la ochi.

În cafenele pălăvrăgeam cu oricine avea chef să mă asculte. Râdeam în hohote la bancurile lor insipide şi încă şi lai tare la ale mele. Cu iubitorii de câini puteam să discut la nesfârşit despre

cockeri, cu secretarele despre hârtie, în-re timp încercam disperat să devin un alcoolic. Dar stomacul meu rezista eroic.

Cafe Sport se chema aşa pentru că acolo era pus pe perete un mic televizor care mergea numai când se transmitea fotbal. La bar stătea Frieda, o brunetă frumoasă de vârstă medie. In puţinele ei ore libere făcea copăcei perlaţi pe care îi punea pe bar, cu preţurile în faţă. Nimeni n-a pomenit vreodată de ei, aşa că nu cred să fi existat vreun cumpărător, în afară poate de Vicky, care făcea mari eforturi să-şi îndepărteze din când în când privirea de la pieptul Friedei şi s-o fixeze pe ecran.

„Sunt tari ăştia, Frieda, de la Gallataserai, nu?" întreba ea uneori cu voce joasă şi plină de speranţă.

Atunci Frieda răspundea cam aşa: „Da, grecii ăştia se cam pricep. Sau e Palanitaikos?"

După care Vicky îi făcea din cap radioasă şi, cu un zâmbet trist, dispărea iarăşi în spatele paharului ei de bere. Când cineva rectifica strigând „Turcii!", se găsea mereu unul care să răspundă: „Să plece toţi. Imediat!" De cele mai multe ori, asta abia dacă stârnea reacţii. Fiindcă a contrazice pe cineva mi se părea a fi cea mai dură formă de atac, care pe deasupra nu implica nici un consum de energie, nu mă simţeam chemat să fasonez conştiinţe. Mă ridicam pur şi simplu şi plăteam.

În La Franky şi tonomatul cânta mereu aceleaşi vechi melodii de dragoste.

„Din vremurile când Jacky mai era aici", suspina atunci Franky. Numele iubitei lui adultere încă se mai putea distinge prin tencuiala albă de pe faţadă în continuarea cuvântului „şi".

„Cu siguranţă va regreta", spuneam eu consolator, ca şi cum asta ar repara totul.

„Mult va mai regreta, prietene, mult!" îngăima el, scutu-rându-şi arătătorul energic în direcţia mea. „Ori ţi-am spus cu cine şi-a

luat tălpăşiţa?” „Cu un bărbat de douăzeci şi cinci de ani”, am şoptit aproape vinovat.

„Bărbat? Care bărbat? Un mucos! Un rahat stricat care crede că totul nu-i decât o jucărie! Cu decapotabila şi cu fi-ţele lui! Gâtul să-şi rupă, căcăciosul!

„Lasă, lasă.” „Nici un lasă! Kevin! Ajunge să auzi numele ăsta. Zi şi tu dacă ăsta nu-i un nume de poponar.” Apoi, lustruindu-şi îndelung pompa de bere, Franky a continuat să bodogănească înfricoşător: „Dar nici ea nu era uşă de biserică. Târfa sigur nu era curată.”

Chiar dacă mânia lui îmi provoca teamă în anumite momente – Franky mi se adresa întotdeauna mie în mod 48 special – am făcut toate eforturile să nu mă ridic de pe scaun. Căci o dată, când nu mai erau şi alţi clienţi, mi-a spus dintr-odată foarte tandru: „Dar eu ştiu încă totul despre ea şi nu vreau să uit.”

După mama au venit alte femei. Unele aveau mâinile ei, altele vocea ei, cele mai multe şi meseria ei. Le căutam în bordeluri părăginite, cu canapele din piele grena, şi le plăteam ca să pot dormi în poala lor. Stăteam culcat acolo şi speram că dimineaţa aveau să-mi pună în faţă mâncarea aranjată astfel încât să deseneze un chip. Dar trebuia să mă mulţumesc întotdeauna doar cu berlineze, iar dacă între noi se înfiripa ceva, se întâmpla uneori să mai iau şi scatoalce de la vreun peşte. N-aveam intenţia să salvez pe cineva, iar pentru mine orice salvare venea prea târziu. Puteau să-şi ia valea.

Relaţia mea cea mai lungă a durat un an şi jumătate. O chema Klaartje şi era educatoare. Am întâlnit-o la o terapie de grup. Două ore întregi ne-am uitat fix, cât mai cinic posibil, la restul cercului. Toţi victime ale vreunui incest şi preoţi care renunţaseră la amvon. Un mediu numai bun să te vindeci. Atunci ni s-au încrucişat privirile. După trei zile locuiam împreună.

La slujbă, Klaartje împletea coşuleţe, admira desene, lega şireturi şi cânta chestii precum: „Plăcintele, plăcintele, arde gura după ele.”. Când venea acasă, bea o jumătate de sticlă de

whisky, se aşeza pe mine şi începea să strige: „Mai tare, mai tare, ce dracu'!” Nu ştia să gătească, dar asta nici nu era necesar. Mergeam la cele mai scumpe restaurante şi ne topeam înainte de a ni se aduce nota de piată. Odată am distrus împreună o cameră de hotel. Când am văzut-o pe Klaartje cum sare în desuuri de la draperii spre lustra de cristal, am simţit preţ de o clipă o fericire absolută.

Nu vorbeam niciodată despre ce fusese sau despre ce-avea să vină. Pur şi simplu ne distram de minune. Râsul ei era memorabil şi cam isteric, nevoia de sex – ieşită din comun. De câteva ori a reuşit chiar să mă adoarmă futându-mă.

Într-o noapte a spus: „Am rămas gravidă.”

După care am privit foarte mult timp, în tăcere, fix în tavan.

„Nu mi se pare o idee prea bună”, am spus în cele din urmă, dar nu eram prea sigur de asta.

, Absolut deloc nu-i o idee bună.” Ăsta a fost răspunsul ei.

Apoi am mai râs în hohote imaginând scenarii catastrofice, cu noi şi copilul ca protagonişti. Şi că ea o să fie aşa de grasă, şi că la un moment dat copilul ar mai trebui să şi iasă, ei bine, nu, asta ea nu îşi putea închipui.

Ne potriveam aşa de bine în toate privinţele, încât pe drum de la spital acasă am început să plângem amândoi în acelaşi timp.

„Poate că a fost totuşi o idee bună”, a spus ea.

„Sunt convins”, am spus eu.

Ne-am sărutat până ne-am şters astfel unul altuia lacrimile şi am decis să nu încercăm să ne salvăm reciproc. Mai târziu am mai revăzut-o o dată. Lega şireturile fetiţelor ei şi râdea foarte politicos.

Deoarece cafenelele aveau o oră de închidere, iar peste ţara mea ploua cu găleata, de cele mai multe ori în timpul celor mai

proaste ore ale nopţii mă aflam între cei patru pereţi ai apartamentului meu. Stăteam întins pe pat şi închideam ochii. Uneori creierul îmi trimitea pentru câteva minute mici explozii albe spre dosul pleoapelor. Dacă aveam noroc, se transformau în pete solare pe care le lăsam să mi se strecoare dinspre palmă printre degete. Atunci ştiam că dorm şi că aveam să mă legăn câteva clipe pe spinarea lui Frederik, deasupra valurilor, domolit de o calmă confuzie.

Era un vis ce revenea adesea, însoţindu-mi de ani de zile momentele lucide ale somnului. Fiindcă ştiam că nu aveam să rămân prea mult timp în această stare de euforie, încercam să evit orice discuţie cu caşalotul. Mi-era teamă ca nu cumva vorbele lui să mă trezească. De aceea, întins cu spinarea pe spinarea lui, priveam printre degete la soare. Marea noastră cea dragă era liniştită, pescăruşii nu dădeau semne că i-ar interesa ceva, iar la orizont nu se arăta nici un ţărm. 50

Apoi venea mereu momentul în care mă răsuceam pe o parte şi se părea că aveam să adorm din nou. Mintea mea îşi pierdea orice urmă de luciditate. Nu puteam decât să simt cum braţe uşoare ca fulgul se cuibăreau între ale mele, cum un pântece cald se mişca în ritmul respiraţiei mele şi un cap se lipea de fruntea mea. O îmbrăţişare perfectă este dificilă, imposibil de realizat în orele de veghe. Dar corpul are destule amintiri pentru a-ţi modela o îmbrăţişare în ultimul suspin al visului tău, chiar înainte de a fi din nou nevoit să asculţi vuietul lumii.

Noaptea în care am întâlnit-o pe Maya a început bizar. Ziua precedentă se târâse fără hrană pe lângă mine. În concordanţă cu ritualul meu matinal, mă dusesem la brutărie, însă găsisem uşa încuiată şi tejgheaua goală, în vitrină atârna o bucată de carton pe care brutarul notase cu scrisul lui plin de înfloriturі cu care obişnuia să-şi ornamenteze torturile: „Brutarul dumneavoastră se află momentan în străinătate ca să profite de viaţă.” M-am simţit abandonat, însă am încercat să nu i-o iau în nume de rău. O să-mi fac câteva ochiuri, aşa cum făceam mereu o dată pe săptămână, în ziua lui liberă. Dar perspectiva de a petrece zilele următoare fără identitate mi-a potolit foamea şi

m-a ţintuit lângă fereastra deschisă spre stradă a buncărului meu.

Mă uitam la tot ce trecea prin faţa mea: biciclişti cu rucsac, turci care îşi pompau vechile Mercedesuri cu muzică turmentată, turişti rătăciţi arătându-şi hărţile unor părinţi grăbiţi, aflaţi la poarta şcolii. Câmpul meu vizual se întindea de la un snackbar până la o farmacie. Cele două case din mijloc erau îmbrăcate în schele. La una se sabla faţada, la cealaltă se vopseau ferestrele. Zugravul a arătat cu sandvişul lui spre chifla bărbatului de la maşina de sablat, iar acesta i-a răspuns: „americain prepare”. Apoi n-am mai avut ce să-şi spună şi, obosiţi, au sorbit şi ce mai aveau în termos.

Părinţii îşi găseau copiii. Când unul dintre ei îşi ridica ochii, îmi ridicam scurt mâna. Nu aveau timp să-mi răspundă la salut. Erau traşi repede de mână de mamele lor, pentru care eu eram un potenţial „ins care ascunde copii în pivniţă”. Dacă toantele astea ar fi stat puţin să se gândească, probabil că şi-ar fi dat seama că posesia unei pivniţe este destul de lipsită de logică pentru cineva care locuieşte la etajul al doilea.

Sub mine se afla consulatul Mauritaniei. Acolo nu venea nimeni niciodată.

Se făcuse noapte şi, pentru că pe cer nu erau stele, mă uitam la lună. La trei am băut ceai şi am mâncat o jumătate de ou. Ceaşca mi-a căzut pe covor şi s-a spart când am vă-zut-o pe mama apărând pe bicicletă. Stătea sub fereastra mea: rămăsese tânără. Şi-a aprins nervoasă o ţigară şi s-a furişat înăuntru.

Din spatele geamului vedeam cum apasă pe sonerii. Fiindcă ea stătea în lumină, iar eu în întuneric, n-a văzut că era spionată. Fără să aibă vreo bănuială, şi-a văzut mai departe de ciudatul ei hobby. Avea o privire febrilă, părul mai scurt şi un altfel de râs. Mi-am domolit fluxul euforic al gândurilor şi mi-am aţintit ochii, cu profundă admiraţie, spre fata care-i semăna mamei.

Contururile neclare ale încăperii nu puteau fi puse, la o privire mai atentă, pe seama stării mele precare, ci a miopiei mele.

După toate aparenţele, un medic sau o infirmieră se străduise să-mi scoată lentilele de contact şi, astfel, să mă lase la discreţia unei vagi resurecţii.

Mi-am propus să mă uit mai întâi la lucrurile aflate cel mai aproape de mine. Abia am ridicat păturile, aşa de grele îmi erau braţele. Mirosul unui săpun necunoscut mi-a invadat nările. Mă spălaseră. Am simţit că mi se face brusc rău. Desigur, aici făceau asta des, să-i spele pe oameni, şi totuşi. Mi-aduceam aminte vag de transportul cu ambulanţa, în timpul căruia îmi pierdusem grabnic cunoştinţa. Oare atunci umplusem totul cu căcat? Îmi închipuiam cum, printr-un balans eficient, două infirmiere sănătoase îmi întorceau corpul inert pe o parte şi, fără să clipească, mă curăţau. Să sperăm că n-a fost cazul.

Purtam o cămaşă de noapte largă, din pânză vopsită în verde pal, sub care fire subţiri cu mici autocolante roşii la capete îmi sluţeau pieptul. Piciorul stâng era fixat într-un suport cu aspect futurist, „îndoaie-te!” mi-a trecut prin cap. Piciorul a refuzat. Pentru paleta bogată de culori şi formele bizare ale hematoamelor de pe celelalte membre aş fi fost premiată la orice concurs de bodypainting. Am dat drumul păturilor şi mi-am pipăit capul ce se ivea din mijlocul unei minerve groase. Obrazul drept era umflat, iar nasul şi buzele erau pline de cruste. O copcă şerpuia de la frunte în sus, ca un miriapod căzut pe spate. Fusesem rasă în cap.

Surprinzător, puţin îmi păsa. Mai întâi mi-am mângâiat ţeasta din curiozitate, mai apoi am făcut-o aproape tandru.

„Eşti trează, cutărică?” însoţită de înţepătura unei dureri atroce, mi-am smucit capul în direcţia din care se auzea vocea. Am strâns din ochi ca să o pot desluşi cât mai bine pe femeia de pe patul de lângă mine. Dar de ce îmi scoseseră lentilele de contact? Fără ele mă simţeam întotdeauna extrem de nesigură. Ştiam că într-o realitate deformată optic fantezia mea se simţea în largul ei. Puteam presupune că femeia era bătrână, îmi dădeam seama de asta şi după vocea ei. Cred că purta şi o căciulă mov. Pe măsuţa de lângă patul ei era o grămadă de

panglici de culoare galben deschis, cu o răţuşcă de plastic deasupra.

„Cât ai la ochi?” a întrebat ea.

Fiindcă n-am înţeles imediat la ce se referea, a precizat: „Chestiile alea, dioptriile.” „Pe stângul am minus patru virgulă douăzeci şi cinci, pe dreptul minus cinci virgulă şaptezeci şi cinci.” S-ar fi putut formula mai elegant, dar nici aşa nu era prea rău.

„Minunat”, a spus ea şi a început să scotocească febril într-un sertar al noptierei. A scos o mână de degetare roşii din care unul şi l-a băgat în gură. Ţipând, a dat în cele din urmă de obiectul căutat şi l-a dus la cap. Putea fi o telecomandă ori un penar.

„Ochelarii mei de rezervă! A strigat ea triumfător. Cutărică, nu te ridica, vin eu la tine.”

Extrem de lent şi-a coborât picioarele din pat. Şi-a pus mâinile pe noptieră şi, preţ de câteva clipe, a rămas aşezată aşa. Pentru a se ridica, avea nevoie de concentrare maximă. Mi-a fost teamă ca nu cumva să cadă şi am încercat să mă dau eu jos din pat.

„Stai culcată!” a repetat ea cu severitate şi s-a ridicat în picioare. A venit la mine târându-şi paşii. S-a postat lângă patul meu şi mi-a împins în mână un etui de piele. Degetele ei fine şi zbârcite le-au atins scurt pe-ale mele. Am deschis etuiul şi nu m-am putut abţine să zâmbesc. Ochelarii cu pricina fuseseră probabil foarte la modă la începutul anilor '80. Lentilele 54 panda aveau un luciu azuriu, iar pe ramă se distingea cuvântul „Sunny”. I-am pus pe nas şi m-am uitat la femeia de lângă patul meu. Avea o coafură impunătoare şi făcea cu mâna.

O chema Olga, avea şaptezeci şi trei de primăveri, ţinuse toată viaţa o dugheană la care vindea cartofi prăjiţi şi se interna, după propriile-i spuse, la intervale regulate pentru boli imaginare.

„Ştii, cutărică, acasă nu mai am pe nimeni. Mai demult eram mereu la fratele meu”, a spus ea şi, aruncându-şi privirea spre cer, a adăugat lungind silabele „Dar acum…”

Fratele ei mai mic Swa îi fusese aproape ani de zile, atât acasă, cât şi la chioşc. Fuseseră căsătoriţi treizeci de ani, ea cu fratele, el cu sora dintr-o altă pereche nedespărţită, până când aceştia le fuseseră luaţi înapoi înainte de vreme de un infarct şi o tumoare malignă. Swa şi Olga s-au regăsit, iar cartofii erau mai buni ca niciodată. Să fi văzut cum Swa servea trei clienţi în acelaşi timp. Aşa ceva – era de părere Olga – nu mai văzusem niciodată. Erau trup şi suflet şi ar fi putut rămâne încă mult timp aşa dacă nu s-ar fi întâmplat ca Swa să câştige la tombola anuală organizată de Asociaţia Columbofililor o excursie cu autocarul la Lourdes. „Unde-i o belea, nu trebuie să-ţi bagi nasul”, spusese el întotdeauna, însă îşi dorea să vadă odată Franţa. După ce trecuseră bine de Bruxelles, autocarul derapase din cauza exploziei unui pneu şi se răsturnase lateral peste bara de protecţie. Cu o autostradă mai jos, douăzeci şi patru dintre cei cincizeci de pasageri îşi dăduseră duhul, printre aceştia şi Swa al Olgăi.

„Şi aşa am ajuns să zac aici. Mâncarea ar putea să fie mai bună, însă măcar mai poţi să spui şi tu ceva”, şi-a încheiat ea concesiv povestea vieţii. Freca în linişte între degetul mare şi cel arătător o frunză a orhideei de lângă patul ei. Buchetul, pe care eu fără ajutor optic îl luasem drept o grămadă de panglici cu răţuşcă de plastic, s-a dovedit a fi pentru mine. Olga o convinsese pe sora mea Sofie să-l pună pe măsuţa ei, căci atâta vreme cât dormeam şi-aşa nu-mi servea la nimic. Ţinând seama de docilitatea stupidă a Sofiei, Puteam să-mi închipui că reuşise să facă asta fără cine ştie ce putere de persuasiune.

„Şi, de fapt, ce ţi s-a întâmplat, Magda?”

Olga nu putea să-mi reţină numele. L-l spusesem de trei ori pe litere, însă cu toate că după a treia oară ea strigase „A, aşa ca albina!”, apoi mi se adresase stăruitor tot cu „Magda”. Noul meu nume te trimitea suspect de repede cu gândul la un supermarket sătesc sau la o marcă ieftină de alimente

congelate, dar suna oricum mai bine decât Cutărică, în afară de asta, nu simţeam deloc nevoia să aud vechiul meu nume. Mi se părea înţelept să plec de la premisa că înainte de sosirea mea la spital nu se întâmplase absolut nimic. Eram Magda cu ochelari panda şi rasă în cap. Mai nou decât atât nu putea fi nici un alt început.

„Un accident cu un camion. Nu-mi mai amintesc prea bine." „Aşa", a spus Olga pe un ton exagerat de calm, pentru ca apoi să continue: „Da, da, camioane..." „Camioane", am consimţit eu.

Discuţia noastră a amuţit, iar eu am fost surprinsă că asta nu-mi făcea plăcere. Aş fi vrut să cred mai degrabă că tăcerile dintre oameni pot îmbogăţi mult o relaţie. Tăcerea trebuie acceptată, ba chiar cultivată. Orice pornire de a umple tăcerea nu poate avea drept rezultat decât o discuţie stupidă, însă Olga simţea ca şi mine că ar fi insuportabil să zăcem una lângă alta fără să vorbim. Un minut de spital corespunde unei ore în lumea de-afară. Trebuia să vorbim, fie chiar şi numai despre fleacuri.

„Ţi se întâmplă să mai mergi şi la film, Olga?" am întrebat eu, aşadar, pur şi simplu. Căci tăcerile nedorite trebuie umplute cât se poate de repede. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât mai aiurea sună prima frază.

„N-am mai fost de când nu mai joacă Marlon Brando. Eram înnebunită după Brando. Era cât pe ce să plec la Hollywood şi să-mi ofer serviciile ca bucătăreasă în casa lui. „Frenchfries arefrom Belgium, I bakeforyou „, a recitat 56

Ea. „Swa al nostru a trebuit să mă oprească. Atunci m-am dus şi mi-am făcut un tatuaj. Uite!"

Olga şi-a suflecat mâneca până la umăr. Cuvintele verzi-al-bastre se decoloraseră, lăsând să se vadă că pielea de pe braţ fusese cândva mai fermă. Totuşi, mi s-a părut că „ Brando Forever" rezistase impecabil uzurii vremii, în schimb, iubirea ei pentru actor se năruise. Când am întrebat-o dacă îl mai diviniza şi-acum, Olga mi-a aruncat o privire uluită şi mi-a zis: „Magda, te

rog, n-ai văzut ce s-a îngrăşat? Şi după câte se pare, e un om dificil.”

Discuţia fiind pentru ea astfel încheiată, a început să cotrobăiască din nou prin sertarul ei. A scos un pachet de Belga şi s-a aşezat în capul oaselor.

„Fumezi?”

Am dat din cap că da, gândindu-mă că rezistasem destul de mult fără ţigări. Ăsta era momentul potrivit să renunţ la ele. Olga era de altă părere. Cu paşii ei mici de robot, s-a îndreptat spre un scaun cu rotile tras într-un colţ al salonului. Am încercat să mă ridic urmărind micile autocolante rotunde lipite pe toracele meu.

„Olga, nu pot să mă mişc de-aici”, am spus eu.

„Scoate-ţi firele alea, Magda.” „Dar…” „îţi bate inima ori nu-ţi bate?” îmi bătea. Mi-am scos firele şi m-am uitat la micile cercuri roşii rămase în urmă. Olga a tras căruciorul lângă patul meu. Cu grijă, mi-am pus talpa piciorului sănătos pe podea. Piciorul prins în suport a trebuit să-l ridic cu mâinile din pat, ca şi cum ar fi fost al altcuiva.

„Dar cât o să mă mai ţină aşa?” am oftat eu.

„Cei de la kinetoterapie fac minuni. Pune-ţi mâinile pe umerii mei”, a spus Olga.

Puţin mai târziu mă împingea pe coridorul lung al spitalului. Mi-era teamă ca nu cumva să fim trimise înapoi de vreun infirmier supărat ori să trezim bănuiala cine ştie cărui vizitator, însă, în mod cât se poate de ciudat, păream a nu ieşi în evidenţă printre paturile rulând pe lângă noi şi ţopăiala copiilor plictisiţi. Am făcut semn spre tăbliţa de sub tavan ce indica direcţia locului de fumat. Olga a scuturat din cap şi, puţin mai încolo, a cotit spre o porţiune a coridorului ce ducea spre bufet.

„Vrei la bufet?” am întrebat-o.

„Nu, aici e bine”, a spus ea şi m-a tras sub un auto-colant mare pe care scria că aici nu era voie să se fumeze. I l-am arătat.

„Dar este amuzant să mai faci uneori şi ce nu-i permis, nu-i aşa?” a spus Olga, prefăcându-se că-i supărată. Mai înainte ca eu să pot da vreun răspuns, mi-a băgat o ţigară în gură şi mi-a aprins-o. Am simţit nicotină furnicându-mă până în vârful degetelor de la picioare.

Eram Magda cu ochelari panda şi rasă în cap. Lângă mine stătea prietena mea Olga, cu un tatuaj al unui actor care se îngrăşase şi devenise dificil. Kinetoterapia făcea minuni, iar noi fumam unde nu era permis. Uneori totul este surprinzător de simplu.

Primeam vizite în fiecare zi. Rude şi prieteni – pe unii dintre ei nu-i mai văzusem de ani de zile – păreau să se fi organizat perfect pentru a-mi lua orice şansă de a mă gândi la singurătatea existenţială. Asta avea efect. Aducea cu sine ceva emoţionant. Crispată, încercam să ghicesc după paşii ce se apropiau pe coridor cine avea să stea aşezat lângă patul meu în acea după-amiază. Dacă era o mătuşă plicticoasă, îmi transformam dezamăgirea în recunoştinţă cu o disponibilitate ce ar fi extaziat-o pe Mama Miriam de la cursul de TRIP.

Veneau de cele mai multe ori câte doi pentru a reduce riscul unor plictisitoare tăceri. Se apropiau încet de mine cu o curiozitate sfioasă şi mă sărutau cu băgare de seamă. Atunci, eu zâmbeam mereu în acelaşi fel, aproape scuzân-du-mă şi cât mai dezarmant cu putinţă, pentru a amortiza cât de cât şocul produs de noul meu aspect. Atunci, vizitatorii făceau glumiţe, se interesau precaut de starea mea şi povesteau despre emisiuni de televiziune, casa regală, viaţa de club, mâncăruri de peşte interesante, ascensiunea extremei 58 drepte, destinaţii de vacanţă ieftine, reveneau subit, aproape din imprudenţă, asupra stării mele de sănătate şi apoi treceau numaidecât din nou la întârzierile intolerabile ale trenurilor, aventurile amoroase ale unor necunoscuţi, restaurări de faţade, creşterea şomajului, texte lămuritoare ale unor cântece, scandaluri politice şi vreme.

Chiar părinţii mei s-au întâlnit cu această ocazie. S-au pierdut şi s-au regăsit preţ de câteva minute în noianul de amintiri des repetate din vremuri fericite. Apoi, aruncân-du-şi privirea spre mine, au suspinat resemnaţi, au găsit după aceea numaidecât un motiv de gâlceava şi au părăsit salonul spitalului abia înfrânându-şi pofta de ceartă. Asta mi-a dat o ciudată senzaţie de intimitate.

Cu ocazia asta, şi Katja şi Bram s-au prezentat ca o pereche de vizitatori. Ea s-a năpustit în salon cu anunţuri precum „De trei zile am diaree" sau „Peste o lună plec în Mozam-bic", în timp ce el venea în spatele ei legănându-se, cu un cadou pentru mine în mână.

După ce toţi vizitatorii plecau acasă, mă uitam împreună cu Olga la emisiunile-concurs de la televizor. Mă jenam cu glas tare că nu puteam răspunde pe loc, ceea ce contrasta în mod evident cu răspunsurile ei spontane, deseori corecte.

„Magda, mă uit la emisiunile concurs de când există televiziunea", a spus ea schiţând un zâmbet satisfăcut. S-a pocnit cu palma peste cap. „Şi trebuie să reţii, nu-i aşa? Asta îmi vine de la toate comenzile alea."

După ultima întrebare din concurs mi-a trimis o bezea şi a adormit instantaneu. Eu am înghiţit o pastilă de valiu şi, pe întuneric, am început să mă gândesc la vizitele primite. După ce tic-tacul deşteptătorului a măcinat tot mai multe clipe, în urmă n-a mai rămas decât pregnanţa absenţelor. M-am consolat cu gândul că prinţul meu dispărut pe calul motorizat n-avea cum să ştie unde eram şi că Benoit şi Remco urmau să vină. Atunci, fiecare dintre ei putea să se aşeze pe câte o parte a patului meu şi să-şi verse lacrimile pe dosul mâinilor mele. „Hai, hai!" aveam să spun eu şi apoi aveam să adaug ceva despre iertare şi despre cum totul avea să iasă bine.

Imaginea din holul de la intrare, unde sunt butoanele soneriilor, m-a ajutat să-mi fac o idee asupra jocului ei. Faţa ei trăda acea veselie tulbure a celui care, veghind, n-are nimic de pierdut decât pe sine. Cu degetele îndoite de dispariţia liniştii mângâia

plăcuţele cu nume. Muşchii braţelor ei erau încordaţi, iar picioarele îi tremurau uneori în timp ce păşea mărunt pe tocurile înalte. Dar în spatele pupilelor ei stinse continuau să şerpuiască torente vijelioase de lavă, cu o forţă care mai degrabă se sfărâma decât să se încline şi a cărei amintire mă înduioşa. Porii ei emanau atât primejdia, cât şi căldura mamei mele.

Din motive lesne de înţeles nu fusesem niciodată în vreo biserică. Posibilitatea existenţei unui dumnezeu care privea cum i se ruinează creaţia îmi provoca greaţă, de aceea o tă-găduisem întotdeauna. Ultima dată când nişte martori ai lui Iehova îndărătnici mă întrebaseră dacă eu cred într-un viitor le răspunsesem solemn: „Cu o vreme în urmă, conform panourilor publicitare, viitorul era luminos şi portocaliu, însă, după umila mea părere, el continuă să fie negru.”

Niciodată nu integrasem în gândirea mea noţiuni precum „destin” şi „predestinare”, îmi vedeam viaţa ca pe o înşiruire de întâmplări triste şi decizii greşite. Metaforele şi simbolurile aparţineau ficţiunii, nu realităţii, care aruncă neglijent fragmente oarecare unele peste altele.

Dar fata care semăna cu mama şi nu putea să doarmă a venit la mine ca să îmi spună că totul se potrivea. Ea urma să-mi atragă atenţia asupra punctului de cotitură de la sfârşi-60 tul primului act al existenţei mele şi să insiste asupra faptului că a doua parte era în mod limpede o continuare a acestuia. Avea să sară peste secvenţa în care ea se grăbea să-l ajute pe antieroul din rolul principal, pentru a ajunge la final, când ea, în slowmotion, avea să se întoarcă dinspre servantă spre mine, aducând în mâini mâncarea aranjată astfel încât să deseneze un chip. Atunci eu aveam să fiu cuprins de o emoţie orbitoare şi să-i sărut fruntea printre lacrimi.

În noaptea în care ea a apăsat pe butonul soneriei lui De Gieter, mâna mea aştepta pregătită pe receptorul interfonului.

Vocea ei era mai puternică decât a mamei şi îi lipsea accentul dialectului vorbit pe malul mării noastre dragi. Dar eu mă gândeam la întrebări ce aveau să mă umple cu vorbele ei.

„Nu dormi?” am întrebat-o când m-am arătat ei pentru prima oară.

„Foarte puţin”, a spus ea, şi pentru că apoi a tăcut, am presupus că întrebarea „De ce?” ar speria-o.

„La fel ca mine”, am spus eu, aşadar.

„De ce?” a întrebat ea.

Am ridicat din umeri şi am propus să mergem să bem ceva. Fiindcă ea credea că totul este închis, am dus-o la Cafe Sport. Pe o bancă din colţ, un bătrân dormea cu gura deschisă. O masă mai încolo, un drogat se uita la el cu un aer tâmp. Ceva îmi spunea că acesta nu era locul potrivit unde să mergi cu o femeie la prima întâlnire.

Maya şi-a pus pardesiul pe un scaun de la bar şi s-a aşezat. Şi-a strâns genunchii şi a început să-şi răsucească plină de zel o ţigară.

„Cum stai aşa, semeni cumva cu o veveriţă”, am spus eu. Asta a amuzat-o.

M-am uitat cum îşi bea pofticioasă vinul alb şi cum îşi mai comandă încă unul. Când a dus paharul la gură, m-a privit printre gene parcă vrând să-mi confirme.

„Da, beau destul de mult în ultima vreme. Nu-mi mai pasă” a spus ea cu voce tare şi, iritată, şi-a scos din păr ramurile unui copăcel perlat.

„Multe femei puternice beau”, am spus eu.

„îl cunoşti din întâmplare pe unchiu-meu Hugo?” a întrebat ea.

Am crezut că-i o glumă şi am răspuns afirmativ. Atunci, ea mi-a spus o poveste care nu se potrivea cu copilăria senină pe care i-o urasem între timp. La sfârşitul poveştii, m-a privit mirată şi a spus: „Nu te uita aşa. Să ştii că a trecut mult de-atunci.” „Dar nu contează dacă a trecut mult.” „Poate că nu. Dar viaţa merge mai

departe.” „încotro?” „Nu contează. Vreau să zic că pur şi simplu nu trebuie să cazi pe gânduri.” „Dar amintirile le porţi şi în inimă, nu doar în cap, nu-i aşa?” „Lucraţi cumva pentru Armata Salvării, domnule De Gieter?”

Am izbucnit amândoi în râs.

„Apropo, cum te cheamă?” am întrebat eu.

„Maya”, a spus ea şi mi-a prins scurt mâna întinsă în degetele ei mici şi reci.

Nu ştiu ce impresie vroiam să fac asupra Mayei, dar era limpede că-mi doream să las o impresie. Mi-am propus să pun întrebări interesante, să râd cât mai mult, să lansez din când în când câte o sentinţă dură şi să nu mă las derutat de nimic. Am minţit. I-am spus că mai demult avusesem o piscină. Că fusesem bogat. Speram ca ea să mă creadă. Dacă cineva avea să o întrebe vreodată ce epitaf mi s-ar fi potrivit, ea ar fi urmat să răspundă: „Mizeria n-avea cum să-l atingă pe Benoit de Gieter, el a trecut deja prin toate.” Cam aşa ceva.

În timp ce încercam să o scot la capăt cu ifose puberale prin care ziceam eu că-mi pot confecţiona o imagine de 62 sine, am simţit de mai multe ori nevoia de a-i incanta numele, pentru a mă asigura că aceasta nu era femeia cu care împărţisem patul în copilăria mea. Atunci, ea mi-a aruncat o privire pe care n-am reuşit să o interpretez. Avea mai multe asemenea feluri de a privi care, deşi se deosebeau mult între ele, păreau toate să reflecteze ceva ce ar putea fi definit cel mai bine ca fiind oglinda unor sentimente confuze.

„Nu-mi plac ochii mei”, a spus ea dintr-odată. „Trădează totul.”

Dar pentru mine, ei rămâneau un mister. Nu puteam să constat decât cum o umbră de teamă îi tulbura umorul şi cum o mare mâhnire o împingea într-o stare de reverie dulce. Se şi contrazicea deseori.

Vorbea frecvent şi amănunţit despre sine, însă o făcea cu o distanţare ce-i conferea un aer inaccesibil, asta făcându-mă să-mi înghit la loc întrebările la care tocmai mă gândisem, îmi pătrunsese în viaţă într-un fel bizar şi cu un scop precis. Trebuia mai înainte de toate să ascult foarte bine.

Am stabilit să ne întâlnim pe douăzeci şi şase ale lunii la oficiul de şomaj. Fiindcă iniţiala numelui ei de familie era la coada alfabetului, ea a fost printre ultimele femei cărora li s-a ştampilat carnetul de asigurări. Apoi a venit rândul şomerilor bărbaţi.

Când am ieşit afară mai bogat cu o ştampilă, am găsit-o aşteptându-mă. Purta o rochie mult prea subţire pentru acea perioadă a anului şi îşi freca braţele ca să şi le încălzească. Maya, Maya, Maya. Ce frumoasă era! Cum stătea ea acolo visând, nimic nu lăsa să se vadă lipsa somnului, nebunie şi alcoolism. Aş fi vrut să am un metru treizeci, să alerg spre ea şi să-i strâng picioarele în braţe, cu capul lipit de burta ei.

M-a văzut cum o ţintuisem cu privirea şi a zâmbit încurcată. Contrastul dintre această dimineaţă luminoasă şi locurile unde ne întâlniserăm mai înainte a creat o intimitate neaşteptată. Stabileam întotdeauna să ne întâlnim noaptea, pe stradă sau în cafenele. Niciodată nu ne văzuserăm unul celuilalt locuinţa pe dinăuntru, niciodată nu cerusem asta. Îmi schiţasem în cap precis rolul pe care ea avea să-l joace pentru mine. Ea avea să mă călăuzească, de aceea se afla acum aici. Însă nesiguranţa ingenuă cu care m-a salutat, mirosul proaspăt de şampon ce i se răspândea din părul încă ud şi bretelele cu garnitură de dantelă ale sutienului ei mi-au strigat că ea era încă o fată. O fată din prezent, care abia se născuse când eu aveam vârsta ei şi, mai cu seamă, de care nu aveam voie să mă îndrăgostesc.

Stând la o terasă, am băut cafea şi am privit la vasele de agrement ce ne treceau prin faţă. Îmi venea să le fac semn turiştilor şi să le strig cam aşa: „Hei, voi de-acolo! Hei, hei! Astăzi suntem extrem de veeeeeseli!” Dar am tăcut şi am ascultat încântat sporovăială ei. A povestit despre pisica ei, care avea o fire încăpăţânată, a spus că preţ de o zi ar vrea să fie un

animal de casă sau o pasăre. A afirmat sus şi tare că purtase odată o conversaţie cu un taur.

„Despre ce?” am întrebat eu amuzat.

„Ah, despre câte-n lună şi-n stele.”

Am râs în hohote, şi a râs şi ea. Doamne, ce dinţi frumoşi avea! Voiam dintr-odată atât de multe lucruri, voiam, voiam cu ea în cadă, apă, spumă, să-i văd sânii, picioarele, fesele, să o penetrez urlând. Fuck! Am scos câteva monede din buzunarul pardesiului şi le-am pus pe masă. „Ne vedem astă-seară”, am spus eu. Surprinsă, ea a încuviinţat dând din cap. Odată ajuns în afara câmpului ei vizual, am început să alerg.

Perfect treaz, am petrecut tot restul acelei zile însorite în pat, privind spre fereastra dormitorului. Nu mergea. Poate că era mai bine să n-o mai văd niciodată. De ce mă căuta? Doar nu puteam să continui să împovărez acest copil cu viaţa mea irosită? Faptul că semăna cu mama nu era altceva decât o întâmplare tragică, în acea noapte aveam să-i spun: „Nu, copila mea, nu, nu merge. Nu pot fi prietenul tău. Am păr cărunt, sunt un om de proastă calitate şi vreau să mă culc cu tine.” Aveam să iau şerveţele de hârtie cu mine pentru situaţia în care ar fi plâns. 64

Am întâlnit-o la lăsarea serii în Cafe Sport. Mi-a întins peste tejghea o carte despre cercetări clinice asupra somnului. Mi s-a părut ceva cunoscut.

„ Voulez-vous danseravec moi, Benoit? „ a început ea să cânte puţin mai târziu, articulând cuvintele exagerat de clar. Rimelul îi lăsase pete negre pe obraji şi pe tâmple, rujul i se întinsese. Dar aici nu era loc pentru arbitri de tuşă, bune maniere ori şefi.

„Mais oui, mă reine, bien sur”, am spus eu şi am prins-o cu un braţ pe după mijloc, cu o mână de mâna ei. Frieda mustăcea uitându-se la noi şi scotocea prin colecţia ei muzicală destul de săracă. Nu mult după aceea a răsunat din boxe „La Valse î Milles Temps” al lui Jacques Brel. Am învârtit-o o dată şi încă o dată pe ea, mă reine. Ea îşi dădea capul pe spate şi râdea. Aplauzele

celorlalţi câţiva clienţi s-au transformat în vuietul mării noastre dragi. Am simţit gustul sării ce-mi picura din păr şi am văzut cum picioarele mamei desenaseră un cerc în nisip. Unu doi trei, unu doi trei. Mai repede! Mai tare! Am tras de braţul mamei în direcţia bună. Maya părea că pluteşte pe deasupra pământului, îi străluceau ochii. Asta nu trebuie să se termine niciodată, nu mă face să mă gândesc acum că asta se va termina odată, asta nu trebuie să se termine niciodată. Ea urma să mă salveze, mă salva deja.

Gâfâiam şi eram leoarcă de transpiraţie şi ea mi-a prins capul fierbinte în mâini. Frieda şi clientela ei s-au ridicat în picioare şi au strigat: „Encore!” „Plângi?” a întrebat ea.

„Puţin”, am spus eu şi am început să râd.

„Suntem camarazi, Benoit, nu-i aşa?” „Sigur că da.”

Două nopţi mai târziu a urlat prin interfon că nu se simte bine, că trebuie să vin. Am pus receptorul în furcă şi am rămas locului, fără să pot lua o decizie. Incompetenţa mea era evidentă, sfatul meu bun o iluzie, intenţiile mele demne de neîncredere. M-am plimbat încolo şi încoace prin apartament şi am decis să rămân acolo, să aştept în cea mai mare linişte până când ea avea să plece definitiv. A apăsat din nou pe butonul soneriei mele. „Vin”, am spus şi am pornit-o val-vârtej pe scări în jos.

Starea în care se afla era aproape melodramatică, dar asta n-o făcea să fie mai puţin sfâşietoare. Am luat-o cu mine la La Franky şi. Voiam să-i curm prin râs sângerarea inimii.

A căzut. Şi-a aruncat capul pe spate cu un rânjet ciudat şi mi-a aruncat o privire stinsă, în clipa următoare şi-a deşertat stomacul pe parchet. Am vrut să o ridic, însă Franky a fost mai iute. Avea şi el necazul lui, însă continuase să-şi ceruiască podeaua şi renunţase la băutură. Nu ştia să aprecieze scenele în care cineva cădea lovit de disperare şi nici nu avea răbdare pentru aşa ceva. A aruncat-o cu sânge rece afară pe caldarâm.

Ea şi-a zgâriat mâinile şi, când a zâmbit, şi-a descoperit dinţii roşii. „Aur şi trandafiri, Benoit, aur şi trandafiri, fir-ar să fie!” urla ea. Aş fi izbit-o şi cu mâinile, şi cu picioarele. Pentru ce se alesese din ea, pentru ce mă făcuse să cred, pentru propria mea naivitate. I-am luat braţul, l-am petrecut peste umerii mei şi am sprijinit-o să meargă pe străzi. Nu mai putea ţine pasul cu mine şi atunci s-a lăsat târâtă. Şi-a pus o mână transpirată pe obrazul meu. Am culcat-o pe canapeaua mea şi i-am scos pantofii. Privirea ei m-a urmărit prin apartament şi a continuat să rămână fixată pe ceafa mea atunci când în patul meu m-am răsucit cu spatele la ea. Dacă avea de gând să-mi citească gândurile prin craniu, atunci făcea mai bine să înceteze imediat. N-avea nici o legătură cu ele, n-avea legătură cu absolut nimic, cu atât mai puţin cu uriaşa vânjoasă cu care semăna. Ca un hoţ mincinos forţase lacătul încăperii mele celei mai dragi. Răs-turnase toate sertarele şi lăsase urme murdare de paşi. La primele raze ale soarelui aveam să o arunc afară. Târfa.

Furia mea a amuţit, transformându-se într-un acces confuz de panică. Auzind-o plângând sub duş, n-am ştiut ce să 66 mă fac cu mila ce se adăuga melancoliei mele. Am luat o farfurie din dulapul de la bucătărie, vrând să-i fac ceva de mâncare, ceva special. Am deschis cu o smucitură frigiderul. Din rafturile uşii au căzut pe jos două ouă şi s-au transformat în doi ochi speriaţi care plângeau cu lacrimi galbene, înjurând, am aruncat cu farfuria după ele.

Ea a intrat în cameră, şi apariţia ei matinală a pus capac confuziei mele. Împrăştia mirosul şamponului meu şi nu se machiase. Când s-a apucat să strângă cioburile, n-am mai putut să tac.

„Eşti o copilă, tânără…”

S-a ridicat încet şi a început să-mi mângâie partea interioară a coapsei. M-a prins cu mâna ei mică între picioare şi m-a ciupit uşor.

„Tu nu eşti, nu eşti o…”

Şi-a apropiat faţa de a mea şi a deschis ochii. Iar în acea privire nu era nimic altceva decât o gaură neagră fără de fund. Nimic altceva decât instinct distructiv şi conflict suspendat în vorbele lascive pe care mi le şoptea la ureche. I-am tras dresul în jos şi nu mi-am mai putut opri lacrimile. Am implorat-o să nu se întâmple asta. Ea tăcea şi îşi încorda toţi muşchii. Suspinând, m-am deşertat.

Sofie a venit singură, a vorbit foarte puţin şi a fost radioasă. Erau trei impresii pe care doar cu greutate le puteam asocia cu sora mea. M-a sărutat tandru pe frunte, s-a aşezat liniştită şi a ascultat zâmbind ce-aveam de povestit. După cea de-a treia vizită a ei am priceput că acest ultim lucru nu era adevărat. Nu auzea nici un cuvânt din ce-i spuneam. Gândurile ei erau altundeva, printre frunzele multicolore ale buchetului pe care îl pusese lângă mine.

Am măturat-o cu privirea. Aveam acelaşi nas şi aceleaşi mâini, însă acestea erau şi singurele asemănări. Ciudat că tocmai când făceam această constatare am fost copieşită de una dintre cele mai vechi amintiri ale mele. Bizar şi că în acea poveste un rol de seamă îi revenea surorii mele. Aveam vreo doi ani şi apăruseră probleme de igienă. Se părea că stăteam pe oliţă, abandonată acolo de mai multe ore, şi, în ciuda clipocitului robinetului de la chiuvetă, tânăra mea vezică refuza să se golească. Frustrată, plângeam cu lacrimi de furie. Sofie, care avea cinci ani, a intrat calmă în baie. S-a postat în faţa mea, mi-a luat căpşo-rul roşu în mâini, m-a pupat de câteva ori pe gură şi a spus: „Pipi, surioară.” Cuvinte magice în acea clipă, care au făcut să se încălzească oliţa.

Din spatele lentilelor ochelarilor mei panda, am căutat ochii albaştri a Sofiei. Ea continua să privească visătoare la flori.

„Cum îţi merge?” am întrebat eu.

„Bine, a spus ea. Stau în apartamentul tău.” 68

Era fericită în căsnicia cu primul ales din viaţa ei. Îl chema Dirk şi era tot atât de plicticos pe cât lăsa să se presupună însuşi

numele lui. La nuntă totul fusese fără cusur, la fel ca şi gazonul din faţa casei lor scumpe, dar aparent modeste. Li s-au născut un băiat şi o fată cu toate degetele la mâini şi la picioare şi fără probleme de învăţare. Copiii au urmat o şcoală catolică, fiindcă mama lui Dirk a ţinut la asta.

Lunea şi marţea, Sofie ţinea contabilitatea unei firme care vindea pompe de presiune şi rezervoare de răşină. Colegele de la distribuţie erau interesate de sex şi bârfe. Dar mergea, şi nu erau decât două zile. Acasă îşi arăta calităţile de menajeră, bucătăreasă şi mamă cu o eficienţă perfecţio-nistă şi o uluitoare inventivitate prin care încerca să le întreacă pe prietenele ei. Nu că le-ar fi văzut des pe aceste prietene, dar când veneau, nu puteau să-şi ascundă admiraţia. Atunci o învăluia un nor de mândrie. Izbândise şi reuşea cu toate astea să rămână modestă, îi plăcea să vâneze greşelile de adunare, să ia scamele de pe covor, să împace copiii care se certau.

Dirk urca permanent treptele carierei. Banii puşi deoparte pentru la o adică s-au înmulţit. De grădină se ocupa Dirk. Se uita la el de la fereastra bucătăriei şi se gândea că bine făcuse tăcând. Ce era de spus? Se vedea cu femeia aia uneori, dar de rămas rămânea cu ea, cu soţia lui. Asta era tot ce conta, însă totul ar fi fost mai simplu dacă Sofie n-ar fi simţit brusc acel curios impuls de a-i citi e-mailurile. Nu mai ştia de ce fusese aşa de atentă la degetele lui când el îşi introdusese parola. Suspiciunea nu-i stătea în caracter, iar în pat li s-a mai împuţinat din poftă şi altora, nu-i aşa? Însă pe ea o chema Saskia şi spunea că îi plăcuse. „Hmm…”, a zis ea.

Bineînţeles că pe Sofie asta a întristat-o. Însă apoi a făcut o lasagne şi şi-a zis că asemenea lucruri se întâmplă pur şi simplu. Chiar şi în cele mai bune familii. Iar copiii nu trebuiau să sufere din cauza asta, se înţelegea de la sine. Şi acum asta nu trebuia totuşi să însemne că de fiecare dată când el se întorcea mai târziu acasă, chiar de fiecare dată…

Doctorul îi prescrisese ceva pentru nervi şi pentru hormoni. Cu toate astea, uneori îi picurau lacrimi peste cepe, ba odată chiar a rupt în două o lingură de lemn. Pe fondul unor ardei puşi la

înăbuşit, vedea cum buzele Saskiei se încolăceau în jurul penisului lui Dirk. Splendidul ei corp se contopea cu al lui precum brânza de Gruyere cu foile de lasagne. Şi-o trăgeau până le ieşea fum pe urechi.

În ultima vreme gătea deseori cam aceleaşi lucruri, i se părea lui Dirk. Nu că lasagne-un-ar fi fost gustos, însă o alimentaţie variată era totuşi importantă. A făcut observaţia asta cu delicateţe, căci aşa era el. Atunci Sofie a dat din cap a încuviinţare, iar două zile mai târziu a făcut din nou lasagne. Şi a mers la un curs de aranjamente florale, cât să-şi mai mute gândul. Lecţiile erau ţinute de Gabriel, un înger devenit om, căruia creaţiile Sofiei îi plăceau cel mai mult şi care nu putea să creadă că ea avea deja doi copii. La terminarea cursului, Sofie a cumpărat pentru el o sticlă de Cointreau şi i-a dat-o după ce toţi ceilalţi părăsiseră clădirea. Au băut sticla împreună pe sofaua din apartamentul lui şi au stat de vorbă, în timpul conversaţiei, Sofie a priceput limpede un lucru: nu există ordine fără echilibru. Pierderea ireversibilă produsă la un pol cere o distrugere direct proporţională la celălalt pol. Putea fi chiar mai mult. S-a lăsat sărutată de el pe gât şi şi-a încolăcit picioarele pe după mijlocul lui. Şi i-a plăcut.

Când după o săptămână i-a pus în faţă lui Dirk o porţie de lasagne, valizele erau făcute, iar copiii pregătiţi moral. A atârnat cheia de la intrare de cârligul prevăzut pentru asta, a râs în hohote văzându-l cum îşi ridică ochii din farfurie ca să se uite la ea şi l-a părăsit în stilul metodic cu care îl obişnuise.

„Procedură de urgenţă, am spus eu. Şi acum?” „O să vedem” a răspuns ea. Nu era nimic trist în vocea ei. Se părea că Sofie reuşise să scape de sine însăşi. Totuşi, imaginea casei mele pustiite trebuie să-i fi apărut ca dintr-un scenariu de coşmar, îmi imaginam cum ar fi ca, după ce mă voi fi recuperat, ea să mă primească în camerele în care 70 urmele turlei mele disperate şi ale pasivităţii obstinate n-ar mai fi vizibile decât pentru mine.

„Unde dorm copiii?” „Da, despre asta voiam să mai vorbesc cu tine. Am reamenajat puţin biroul tău.”

Acum dormeau copii în spaţiul în care nopţi întregi scrisesem poezii patetice, mă masturbasem cu înverşunare şi odată, după ce băusem prea mult, vomitasem pe tastatură. Neliniştitor.

Îmi impuneam singură argumente echilibrate care se potriveau cu mentalitatea mea de spital, marcată de o atitudine pozitivă. Mi se plătea chiria şi n-aveam să mai fiu singură. Mătuşa Maya ştia să facă prăjituri şi să bricoleze ghirlande de ziua nepoatei sau a nepotului ei. Avea să-şi caute o slujbă respectabilă, să predea la o şcoală sau aşa ceva, şi, cine ştie, poate avea să întâlnească un bărbat drăguţ. Şi n-avea să se mai învârtească niciodată în cerc din pricina unor întrebări legate de efemer, culpă, balast ereditar, înţelegerea faptului că singurătatea nu-i o soluţie, labilitate mentală şi ideea că nimic nu contează cu adevărat.

Aş fi putut să o iau de la capăt. Nimeni care să întrebe dacă fusese într-adevăr un accident. Nimeni care să presupună că voisem să mă războiesc cu un noian de probleme, că mă prăbuşisem ca să dorm, poate să visez, aşa cum se spune în cea mai cunoscută întrebare privind existenţa ori nonexistenţa.

Personalul spitalului era amabil, însă insuficient. Destul de absent, medicul m-a lămurit asupra stării mele, comatoasă timp de două zile, dar care acum era descrisă prin cuvinte ca „stabil”, „pozitiv” şi „progres”. Kinetoterapeutul s-a dovedit într-adevăr foarte priceput, în fiecare dimineaţă, după spălat şi micul dejun, eram dusă cu căruciorul în sala de recuperare, unde el mă încuraja să-mi trezesc din nou piciorul la viaţă. El a fost omul potrivit la locul potrivit. Mâinile lui în jurul piciorului meu gol şi degetele care-i lunecau pe gamba mea trasând cercuri mici în sus şi în jos îmi stimulau nu doar muşchii, ci şi fermitatea, în afară de asta, era şi foarte plăcut, ceea ce mi-ar fi putut da ideea de a nu mă strădui prea tare, pentru a mai prelungi astfel tratamentul, însă nu voiam să-l dezamăgesc.

După kinetoterapie urma cea mai anarhică parte a programului meu artificial de fiecare zi: jocuri cu Olga. Până la prânz mă lăsam cu totul furată de născocirile ei bizare, care de cele mai multe ori erau împănate cu reguli de joc în avantajul ei. Când

venea rândul ei la „Eu văd ce tu nu vezi”, atunci obiectul cu pricina era cu siguranţă unul pe care nici ea nu-l putea vedea, ca de pildă o roată gigantică sau – bineînţeles – o tonetă unde se vând cartofi prăjiţi. Jocul favorit al Olgăi – „Formează numele unui personaj istoric începând cu ultima literă a numelui precedent” – îşi greşea ţinta întotdeauna după câteva încercări.

„Jeanne d'Arc.” „Che Guevara.” „Da, dar Che este un prenume.” „Dar şi Jeanne.” „AdolfHitler!” „Nu te supăra, Olga. Rasputin.” „Napoleon.” „Nostradamus.” „Saturn.” „Asta-i o planetă.” „Dar şi un poet roman, Olga. Serios!”

Chiar dacă reuşea uneori să mă enerveze cu felul ei copilăros de a trişa, la prânz ştia întotdeauna să mă facă să râd cu mici ghicitori precum „Este verde şi ai mâncat deja” sau „Conţine nisip şi, dacă îl arunci pe perete, se lipeşte.”

Olga Vanderauwera era măsura preventivă absolută în caz de depresii. Ea era ritm biciuitor, foc cu văpăi şi multă gălăgie. Cu câteva minute înainte de începerea programului de vizite, începea să caşte ostentativ, îmi întorcea spatele şi se făcea că doarme. 72 în cea de-a opta noapte au uitat să-mi lase un somnifer pe noptieră. Numaidecât, vizitatorii mei absenţi au ameninţat să-şi facă apariţia în gândurile mele cu ceva mai multă brutalitate. N-au venit pentru că n-au vrut să se gândească la ce se întâmplase. Ţineam la asta.

Am ieşit şchiopătând pe coridor, cu speranţa că voi da de o infirmieră de noapte. Aceasta a refuzat să-mi dea un somnifer. A refuzat aşa de amabil, încât n-am îndrăznit să insist. Am tras din nou păturile peste mine. Poate că Paul avea pe altcineva. Şi Remco la fel. Amândoi zăceau acum în braţele unor femei teribil de normale, cu respiraţie liniştită. Aşa nişte ţipe drăguţe şi echilibrate, pe care te poţi bizui.

Am încercat să mă răsucesc încet pe o parte şi, fiindcă n-am reuşit, de enervare am scos un suspin zgomotos. Probabil că Benoit nici nu-şi mai aducea aminte de mine. Acum o făcea pe cine ştie ce fată bizară să creadă că este deosebită şi că el o înţelege. Şi apoi se ducea la culcare. Eram sigură că el făcea

asta mai mult decât mine. Idiotul, înjurând, am lovit cu talpa piciorului meu sănătos în capătul patului.

„Hei, Magda. Da' nu termini odată?”

Olga vorbea pe un ton supărat. M-a lăsat cinci minute să suspin în tăcere. Apoi i-am simţit degetele zbârcite şi fine pe capul meu ras.

„Ia zi, nu cumva e puţin cam exagerat?” Vocea îi devenise mai blândă.

I-am spus că nu pot dormi. I-am povestit începutul.

„Toată viaţa am aşteptat să vină somnul. Am crescut într-o familie iubitoare. Seara, unul dintre părinţi mă băga în pat şi îmi citea o poveste. După poveste urma un sărut. După sărut se făcea întuneric. Apoi se întâmpla de fiecare dată acelaşi lucru.

„Somn uşor.” „Somn uşor, scumpo.” „Pe mâine.” „Pe mâine.” „Noapte bună!” „Noapte bună.” „Noapte buuu – năăă!” „Hai, iubito, culcă-te acum.”

Cu cât mai sonore erau dorinţele mele, cu atât mai depărtate răspunsurile, în copilărie, nu ştiu să-mi fi fost vreodată teamă ori să mă fi simţit singură. Totuşi, fiecare noapte aducea cu sine o nouă întrebare. Aşteptam nerăbdătoare un răspuns ce nu venea. Deşteptătorul de lângă patul meu putea dovedi asta. Într-o noapte am înţeles că universul era nesfârşit şi am plâns tocmai pentru că era prea mare. Lucrurile pe care le bricolam, bucăţelele de hârtie pe care le adunam, cojile de pâine pe care le mâncăm întotdeauna, toate astea se întreceau unele pe altele în nimicnicia lor. Prietenii mei de la şcoală erau la fel de mici ca mine, iar învăţătoarea nu era mult mai mare. Închipuie-ţi că m-aş trezi într-o dimineaţă, mi-aş pune halatul şi papucii, aş coborî scara şi casa ar fi goală, părinţii mei şi sora mea ar fi dispăruţi. Atunci tristeţea mea s-ar topi printre stele.

Mai târziu am descoperit că nici măcar infinitul nu conta, nici faptul că trei sferturi din populaţia lumii trăiau sub limita

sărăciei. Simţeam o durere inoportună, însă foarte prezentă. La unii, gândurile evoluează altfel. Ei văd infinitul şi nedreptatea de prost gust ca tot atâtea argumente pentru un proces de autoperfecţionare căruia i se dedică în consecinţă pe de-a-ntregul. Ei au întru totul dreptate, nu se tem de fericire. Ştiu să frâneze la timp în faţa prăpastiei şi rezistă mai mult pe vârful muntelui. Eu nu: când adulmec fericirea, mă arunc cât se poate de repede în bulboana dezastrului. Asta-i forma mea de entuziasm." în întuneric, colţurile gurii Olgăi păreau că se lasă. În liniştea apăsătoare pe care ea o lăsa să se aştearnă, mi-am dorit să-mi fi ţinut gura.

„Ah, copilaş, îţi vine să te iei cu mâinile de cap", a spus ea în cele din urmă. Nu cred că a zâmbit, dar nu mai era nici supărată. Degetele ei s-au jucat puţin cu urechea mea. 74 „Şi eu am avut asta, să nu pot să dorm", a spus ea.

Am căutat comutatorul şi am fixat patul la un unghi de nouăzeci de grade.

„Se putea întâmpla să sar aşa, dintr-odată, în picioare şi să-mi zic „Am uitat de crenvurşti!„ Iar asta cu infinitul, cum i-ai zis tu, la asta m-am gândit şi eu odată şi am văzut cum trec prin faţa mea toţi cartofii prăjiţi din toţi anii ăştia şi din cei care or să mai vină şi mi-am zis: Sunt prea mulţi, Olga, sunt prea mulţi. Dar toate astea trec, fata mea."

Am încercat să nu râd, fiindcă mi-era teamă că asta ar putea să o jignească şi fiindcă ea era cea care avea dreptate. Dar în clipa în care ea însăşi a izbucnit într-un chicotit răguşit, n-am mai putut să mă abţin. Infirmiera de noapte a aprins lumina şi ne-a găsit sprijinite una de alta, râzând cu lacrimi. M-am privit scurt pe mine însămi de la distanţă şi am dat din cap a încuviinţare. Reintrasem în joc.

Totul s-a scurs din mine, până n-a mai rămas decât o epuizare profundă. Am vrut să mă opun, să alerg după ea, să lipesc cioburi, să dau ceasul înapoi, să fac ceva. I-am strigat numele, dar i l-am auzit rezonând înlăuntrul craniului meu. Ea nu mă putea auzi, chiar dacă ar fi vrut asta. Picioarele refuzau să mă

coboare pe scară. Am mai apucat să ajung la scaunul de la fereastră şi, cu pleoapele dând să-mi cadă, am început să urmăresc ce se întâmplă în stradă. Cum era posibil ca somnul, pe care îl căutasem zadarnic atât de mult, să vină să mă înfrunte în acest ceas nefast? Am văzut-o cum, cu mişcări iscusite, a furat o bicicletă. Aveam gura uscată, ochii mi se întorceau spre interior. Când am reuşit pentru ultima oară să-mi arunc privirea de plumb spre pietrele caldarâmului, ea dispăruse. Am alunecat încet de pe scaun pe covor.

Trecerea de la lâna aspră la pielea netedă de caşalot nu m-a surprins câtuşi de puţin. Soarele era sus pe cer, pescăruşii se zbenguiau netulburaţi. Sub mine, cârduri de peşti, cu botişoarele lor înfometate, mâncau algele de pe flancurile lui Frederik. Aici vream să fiu, aici vream să rămân. Aveam să plutim spre Anglia şi spre Maroc, în jurul lumii, fără să mă opresc undeva, fără să întâlnesc pe cineva, fără să văd case, fără să mănânc. Ăsta era visul meu, împlinirea lui putea dura o veşnicie. De data asta n-aveam să mă las păcălit. Aveam să sar peste momentul trezirii.

„Se pare că domnului îi place, nu-i aşa?”

Am tresărit. El a vorbit din nou. De când aveam şapte ani nu mai auzisem glasul acestei severităţi politicoase şi elevate, însă nu-l uitasem. 76 „Frederik”, am suspinat eu emoţionat şi i-am mângâiat o bucăţică din uriaşul cap. El a răspuns suflând în aer o arteziană stârnită de o emoţie ce mie îmi scăpase. Am prins-o în mâini, îmi părea rău că în toţi aceşti ani nu încercasem să vorbesc cu el.

„Ce mai face micuţul Benoit?” întrebarea era sinceră, însă putea ascunde şi o umbră de suspiciune.

„Ah, Frederik, dar tu ştii asta. Tu ştii întotdeauna tot.”

El a tăcut, ca şi cum s-ar fi simţit prins asupra faptului, după care a spus modest: „Nicidecum nu ştiu tot. Ai crezut asta? Chiar aşa? Nu, nu, totul, asta ar fi cam mult. Deci, ia spune: te descurci cât de cât?” „Ca să zicem aşa, aş vrea să rămân aici, Frederik.”

S-a înecat cu apa unui val ce tocmai se răsturnase şi a început să tuşească violent prin orificiul lui vorbitor.

„Tu eşti în toate minţile?” „Decizia mea este de neclintit. Vreau să rămân cu tine, pe marea noastră cea dragă din visul meu.”

El a scos un geamăt puternic şi, mânios, a plesnit apa cu coada. Un val uriaş mi-a înmuiat hainele.

„Dar nu poţi să rămâi aici. Gândeşte-te numai ce consecinţe ar avea asta pentru noi amândoi.” Fără să-i înţeleg panica, am început să-l mângâi uşor.

„Fii liniştit, Frederik. Nu trebuie decât să înoţi, şi totul va fi bine.” „Nu!” a strigat el. „Nimic nu va fi bine. Dacă rămâi aici, mor şi eu.” „Despre ce vorbeşti? Tu nu poţi muri. Eşti născocirea mea.” „Nu sunt asta. La fel de bine te am şi eu în cap.” înota din ce în ce mai repede. Apa plesnea înfundat şi ameninţător. Alge marine mi se împleteau printre degetele de la mâini şi picioare. Le aruncam, dar le vedeam apoi cum se târau din nou spre mine ca nişte şerpi grăbiţi. Visul nu mă mai asculta.

„Ce nebunie! Asta ar însemna că exişti într-adevăr.” „Şi unde-i nebunia? Nu există caşaloţi? Oare legea lui Fjottergarden nu-ţi spune absolut nimic?”

Am început să ameţesc. Plasele de alge marine mi-au prins ca într-un laţ venele.

„Când două fiinţe visează simultan una la cealaltă, ele rămân legate între ele. Dar trezeşte-te, omule, încetăm să mai respirăm! Naufragiez.”

M-am chinuit din răsputeri să mă ridic în picioare. Numaidecât, un val de mâl m-a izbit peste picioare. Mâl? Un acces de panică m-a paralizat. Sufocându-se, peştişorii din coasta lui Frederik îşi arătau burţile albe. Pescăruşii cădeau din aer ca pietrele de caldarâm şi, cu aripile grele, se înecau în terciul brun ce se usca văzând cu ochii. Soarele îşi pierdea din strălucire.

„Frederik?”

Orificiul lui vorbitor a scuipat o arteziană de mâl, apoi s-a deschis întru totul şi din el a izbucnit un sunet suficient de ascuţit cât să facă ţăndări şi sticla. O durere intensă mi-a penetrat timpanele şi a început să mi se învârtejească prin cap. Mi-am apăsat mâinile pe urechi şi am deschis ochii cât am putut de mult.

Am văzut pete solare căzând pe fereastră în cameră. Groaznicul strigăt al caşalotului încă mai teşea prin creierul meu o reţea incandescentă de zgomote.

M-am ridicat în picioare. Rămas de la Frederik, zgomotul de ceainic fluierând persista şi creştea în cutia mea toracică, asemeni unei arătări mari şi ameninţătoare. M-am luat cu mâinile de cap, dar n-am reuşit să înăbuş durerea ascuţită. Ce a urmat a părut să nu aibă prea mult de-a face cu mine.

În loc să mă aşez pe scaun, m-am căţărat pe masă.

În loc să îmi aprind o ţigară, a luat foc faţa de masă.

Stăteam în picioare pe o masă arzând, iar puţin mai târziu m-am trezit în stradă. O vecină a vărsat o găleată de apă peste crăcii pantalonilor mei cuprinşi de flăcări. Trecătorii se uitau la mine. Am alergat să ies din câmpul lor vizual.

În clipa următoare stăteam tremurând pe o banchetă din-tr-un compartiment gol de tren. Am constatat că ţi se face frig 78 de la arsuri. Chiar când se închideau uşile, în compartiment au intrat o femeie cu un aer pierdut, purtând cizme de latex, şi un băieţel palid. S-au aşezat pe bancheta din faţa mea şi au început să privească în tăcere spre mine.

„Viaţa-i o băşină într-o sticlă, domnule”, a spus după un sfert de oră femeia cu o voce răguşită.

„O băşină într-o sticlă!” a repetat băieţelul şi a început să râdă.

Am alergat de la peron până la dig. Simţeam în nări miros de creveţi venit de departe. Lângă mine s-a aruncat la mal un transport de crabi. Afluxul de oameni îmi bloca perspectiva şi îmi înteţea neliniştea. Mi-am croit cu forţa un drum prin mulţime şi am zărit o echipă de cameramani la marginea mării. Mi-am ridicat ochii spre pescăruşii care, rotindu-se în aer şi ţipând, indicau locul năpastei şi, cu viteză sporită, am avansat până la rândul din faţă al asistenţei. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost o coadă enormă care, vlăguită, încerca să se descotorosească de cablurile echipei de salvare. Salvatorii păreau că-şi pierduseră curajul şi, cu tristă deferentă, făceau acum câţiva paşi înspre marea care se retrăgea cu valuri nepăsătoare.

Am privit spre un morman negru săltând în sus şi în jos, din mijlocul căruia un ochi rotund şi mare îmi urmărea cu atenţie mişcările. Negreala s-a scurs în nisip asemenea cernelii dintr-un cartuş neetanş şi a colorat apoi şi cerul de vară, până când n-am mai putut să văd absolut nimic. Strigătul înspăimântător din capul meu a dispărut ca adierea brizei care, înainte de a se potoli, a mai apucat să îngăduie câtorva vorbe ale unui crainic să răzbată până la mine.

„îl striveşte propria greutate.”

Am deschis ochii şi am trecut cu privirea peste peretele din dreapta al camerei. Draperiile vopsite în verde închis dansau în sus şi în jos odată cu vântul ce sufla înăuntru prin fereastra deschisă. Pe perete era un ceas mare al cărui minutar se ţâra spre şapte şi un sfert. Nu era nici un indiciu că ar fi dimineaţă ori seară.

Purtam nişte pantaloni albi şi largi. Mi-am tras unul dintre craci până la genunchi şi m-am uitat la arsuri: fuseseră impecabil tratate.

Abia apoi am dat cu ochii de un bărbat scund şi gras, aşezat pe un scaun în stânga patului meu. El îşi ţinea mânuţele pufoase împreunate sub bărbie şi se uita fix la mine. Din când în când mi se părea că văd cum îşi încruntă scurt sprâncenele, ceea ce

făcea ca şi sprâncenele mele să facă o mişcare aproape invizibilă în sus.

În cele din urmă a spus: „Sunt psihiatrul dumneavoastră. Numele meu este Doctor Miiller.”

Ne-am strâns mâinile. A fost o strângere de mână energică, aşa cum se cuvine.

„Ia spuneţi!”, a zis el scoţându-şi un carneţel şi un stilou Parker din buzunarul de la piept al costumului său de catifea, făcut pe comandă.

Şi am spus. Pentru prima dată în viaţa mea am spus-o. Toată tragicomedia care începea cu un crâmpei al unei atmosfere pline de o căldură fericită, aproape insuportabilă, într-o zi însorită stăteam culcat în poala mamei, aproape de marea noastră cea dragă. Stau culcat cu capul pe picioarele ei, iar ea îmi şterge picioarele cu un prosop albastru, înainte de a-mi pune pantofii, îmi sărută fiecare deget şi spune cui îi este adresat fiecare sărut. La ultimul deget spune: „Şi ăsta-i pentru totdeauna.”

Povestea pe care i-am spus-o doctorului Miiller o scrisesem de o mie de ori şi o văzusem de o mie de ori. Prim-planul în care picioarele mamei care dansează pe nisip se transforma într-unul în care picioarele Mayei nu mai ajungeau să atingă podeaua. O imagine cu marea cea dragă a lui Frederik era întreruptă brusc de un instantaneu cenuşiu dintr-o piscină în care un amărât de salvator citeşte Voyage au boul de la nuit la lumina neonului, care se transforma la rândul său în candelabrul rococo de care stă agăţată Klaartje înainte de a ateriza în pat după o săritură agilă ca de maimuţă, în timp ce în filmul vieţii mele se vedea cum o călugăriţă îmi scoate mâinile de sub pătură, o voce din off, joasă şi răguşită, povestea 80 despre toate acele ceasuri de veghe în care demonii îşi băteau joc de îmbrăţişarea somnului meu.

El asculta atent, aproape tensionat. Avalanşa cuvintelor iele s-a oprit o clipă, când am văzut că doctorul era preocupat să-şi bage

capacul stiloului în nara dreaptă, însă fiindcă el continua să mă urmărească cu o privire plină de un interes netulburat, am încercat să nu acord atenţie ciudatei sale îndeletniciri. De altfel, în clipa următoare el şi-a scos la fel de nepăsător capacul din nas.

Când povestea mea a ajuns la norii ameninţători de furtună şi la pescăruşii care, rotindu-se în aer, indicau locul unde eşuase partenerul meu din vis, doctorul Miiller s-a aplecat spre mine şi a spus cu o voce limpede şi un gest larg al braţelor: „Şi atunci aţi dat de balenă”.

„Caşalot”, am spus eu încet.

„Caşalot”, a repetat el. A început să se plimbe prin cameră cu picioruşele lui scurte. Din când în când îşi disimula câte un chicot printr-un acces de tuse seacă. Se auzea tot mai tare cum ceasul îşi împingea mai departe arătătoarele şi atunci m-am simţit cuprins de o tensiune puternică; acest om încerca să mă descifreze, începeam să-i sorb vorbele chiar mai înainte ca el să înceapă să vorbească.

S-a uitat o vreme spre uşă, apoi s-a întors dintr-odată.

„Ăsta-i adevărul?” a întrebat el.

Am dat din cap că da.

„Asta-i viaţa dumneavoastră?” Am dat din cap din nou. „Dar este aşa de simplu! A strigat el. Îndrăgostit de mamă, o curvă drăguţă care excelează prin specialităţi culinare şi o forţă umană profundă, în plus o traumă urâtă cu călugăriţe şi o fantezie sălbatică... Dragă domnule, v-aţi născut cu mai bine de un secol prea târziu! Aţi fi putut deveni un mare simbolist, iar acum sunteţi un clişeu! Femei cu păr roşu care îl coboară pe Isus de pe cruce, dame vânjoase cu portj ardere care plimbă purcei, asta chiar că-i ceva pentru dumneavoastră. Permiteţi-mi să vă întreb: Vă pricepeţi cât de cât să folosiţi pensula?”

Am clătinat din cap stupefiat.

Tocmai când îşi terminase astfel argumentaţia iresponsabilă din punct de vedere deontologic, cineva a deschis uşa cu o smucitură. În prag a apărut o femeie înaltă, masivă, cu o mână în şold. S-a uitat obosită la doctorul Miiller. Acesta i-a întors o privire arogantă, însă în acelaşi timp a început să-şi pipăie nervos tivurile sacoului.

„Domnule Miiller, cred că şedinţa s-a terminat”, a spus ea pe un ton sever. Nu mi-a scăpat accentul ei, specific locuitorilor litoralului.

Înainte de a dispărea pe coridor, Muller a ridicat o privire rece spre ea. „Doctor, domnişoară, doctor”, a sâsâit el. Ea era cu un cap şi ceva mai înaltă decât el şi avea un tors de aruncător de disc. Când paşii lui au încetat să se mai audă, ea şi-a îndreptat ochii spre mine şi a spus: „Ştiţi, el nu este un psihiatru adevărat, el locuieşte aici.” Fiindcă nu i-am dat nici o replică, a continuat: „Eu lucrez aici pe bune. Mă cheamă Lili.”

Strângerea ei de mână mi-a strivit degetele. De fapt, oamenilor ar trebui să li se dea un nume abia la maturitate. O namilă pe care o cheamă Lili a avut în mod cert o viaţă tristă.

„Şi dumneavoastră cine ziceaţi că sunteţi?” a întrebat ea.

„Eu sunt un clişeu”, am răspuns eu bucuros.

Ea a dat din caP. Întrebarea ei fusese probabil o încercare de a afla în ce măsură fusesem atins de nebunie. Dacă aş fi răspuns „Benoit De Gieter”, ar mai fi existat o speranţă. Mi s-a părut un pic că e păcat de ea.

„Da, a spus ea, da”. A făcut un pas în lateral şi, cu un gest larg, a arătat spre culoar.

„Vă conduc puţin prin clădire.”

Casă de nebuni. Acum eram într-una. Am urmat-o pe Namila Lili pe culoare şi am încercat să-mi fac numaidecât o imagine a planului clădirii, a ieşirilor în caz de pericol. Eram un clişeu,

ştiam ce-aveam de făcut. Era evident că aveam să încerc să ajung de cealaltă parte a acestor ziduri.

„. Mâine dimineaţă o să-l cunoaşteţi pe psihiatrul dumneavoastră. O să vedeţi că viaţa în instituţia noastră nu este chiar atât de rea cum poate credeţi dumneavoastră…” 82

Nu auzeam decât jumătate din ce îmi povestea Namila. Am ajuns la o uşă de sticlă, care nu putea fi deschisă decât cu un cod. Asta mi-a adus aminte de o poveste pe care mi-o spusese odată Vicky de la Cafe Sport, în secţia pentru demenţi a căminului de bătrâni unde era bunica lui, se folosea codul 4711, după apa de colonie folosită de bătrâni. Şi nu era niciunul printre ei care să fi putut reţine codul. Dar Namila Lili a înţeles pe tăcute că mintea mea era vioaie şi sprintenă atunci când i-am văzut degetul apăsând pe un trei. Mi-a barat câmpul vizual cu o nonşalanţă jucată pentru a introduce celelalte cifre. Ce cod i se potrivea unui nebun?

„. Cei mai mulţi rezidenţi se află în acest moment în sala de recreere. Mergem puţin acolo. Aşa puteţi face cunoştinţă…”

Mă întrebam dacă ea ştia de incendiul pe care îl provocasem în apartamentul meu. Probabil că da. Mi se părea exagerat să închizi pe cineva pentru că a ieşinat la vederea unui caşalot muribund. Bineînţeles că pantalonii mei arşi le-au dat de gândit.

O nervozitate bruscă m-a cuprins când, târşâindu-mi picioarele în spatele Namilei Lili, am intrat în sala de recreere. Aşezat pe o canapea într-un colţ, Miiller observa doi bărbaţi care se încăieraseră la masa de ping-pong. Un infirmier s-a băgat între ei pentru a potoli spiritele, în timp ce Miiller mâzgălea de zor cu stiloul în carneţelul lui. Când a dat cu ochii de mine, a dat din cap ceremonios. I-am răspuns, dând şi eu din cap.

Un televizor de pe peretele de vizavi mi-a atras atenţia când crainicul tocmai îşi termina propoziţia cu „caşalot aruncat la mal”. Aproape că m-aş fi ascuns în spatele Namilei Lili pentru a evita cei paisprezece ochi ai pacienţilor din faţa televizorului. Privirile lor ofereau o panoramă a diverselor anomalii adăpostite

aici. Însă scena din spatele lor, de pe ecran, m-a ţintuit locului. N-am reuşit să înţeleg ce vrea să relateze crainicul despre bărbatul de cincizeci de ani care încerca să se strecoare în gâtlejul imens al caşalotului şi îi ameninţa violent pe cei de faţă şi echipa de salvare, care voiau tot mai insistent să-l facă să renunţe la ideea sa.

În prima sa apariţie televizată, clişeul demonstra voinţa de a se întoarce în uter.

Am decis să mai rămân o vreme, chiar dacă o făceam numai pentru a afla ce cod se potrivea unui nebun. Mai vream şi să-mi observ colocatarii ca să descopăr ce aveau ei, ce aveam noi în comun. Căci în ciuda diversităţii lor, exista ceva ce-i unea, ne unea, ceva la îndemână, dar care rămânea totuşi ascuns.

Mai ales în timpul meselor mi se ascuţeau simţurile. Mă ţineam deoparte şi nu reacţionam la întrebările introspective ale lui Miiller. El îmi limpezise lucrurile, însă acum aveam să conduc cercetarea eu însumi. Totuşi era o ocupaţie dezarmantă să cauţi o legătură între tânărul fricos cu ochi albaştri şi mari, care n-avea voie să mănânce decât cu tacâm de plastic, şi bunicuţa care povestea oricui vrea să o asculte despre copiii pe care ea, cu puterile ei paranormale, îi salvase din ghearele pedofililor. Sau între femeia care ori plângea în hohote, ori râdea în hohote, în funcţie de ce-i striga o făptură deşirată din spatele ferestrei cantinei, şi asiaticul nevrotic care rupea în bucăţi faţa de masă de hârtie şi la fiecare cinci minute striga tare: „Acum!” Lângă mine stătea o femeie care număra obsesiv obiecte. Ea mă distrăgea de la studiile mele, pentru că era frumoasă.

„Câţi nasturi ai la cămaşă?” m-a întrebat ea pe neaşteptate. Vocea ei languroasă, de crainică de radio, m-a surprins.

M-am uitat în jos, însă ea, cu un gest tandru, mi-a ridicat capul cu două degete la loc. Mi-am trecut mâna peste torace şi burtă şi am spus: „Şase.” „Fals! Opt! I-ai uitat pe cei de la mâneci!” a spus ea râzând. Am râs şi eu.

„Cum te cheamă?” am întrebat-o.

„Ingrid, a răspuns ea, şase litere, două silabe. Şi tu?” „Benoit”, am răspuns eu, înţelegând numaidecât de ce ochii ei s-au mărit şi au căpătat o licărire de speranţă. M-am gândit la Maya care uneori, în momente necontrolate, avea aceeaşi privire. I-am alungat zâmbetul, căci îmi tulbura 84 liniştea, mi-am ridicat privirea spre Ingrid şi m-am auzit spunând: „Şase litere, două silabe”.

„O”, a şoptit Ingrid, şi colţurile gurii au început să-i tremure. Este ciudat că ulterior am ştiut ce-avea să se întâmple în jurul meu în clipa imediat următoare: băiatul fricos, care şi-a întors ochii lui albaştri, infirmierul care se apropia, însă s-a oprit pe loc, asiaticul care a strigat „Acum!”, stiloul lui Miiller, care mâzgălea hârtia, şi unul dintre cei doi pingpongişti certăreţi care şi-a băgat mâna în pantaloni. Căci n-am mai simţit nimic altceva în acea clipă decât buzele ei pe ale mele, limba ei pe a mea şi mâna ei în părul meu. Poate că cele mai euforice săruturi sunt cele la care te aştepţi cel mai puţin, iar cele mai frumoase momente cele pe care n-ai avut timp să le distrugi gândindu-te la ele în prealabil. Poate că ştiusem asta dintotdeauna.

Noaptea, Ingrid se strecura în camera mea. Namila Lili, care de cele mai multe ori era de serviciu noaptea, tolera asta tacit. Era imposibil ca ea să nu fi ştiut. Doi nebuni în pat – n-ai cum să n-auzi. Era sex sportiv, sex consolator, sex pe viaţă şi pe moarte. Acel soi de sex la care ai senzaţia că ţi se iartă toate păcatele. Şi câtă vreme ne futeam, Ingrid nu mai număra.

Atunci când, după toate eforturile noastre, continuam să-i mai mângâi sânii puţin, venea cu informaţiile numerice picante despre existenţa ei. Eram al nouăsprezecelea bărbat cu care se culca. Acesta era al nouă sute treizeci şi optulea orgasm pe care nu şi-l provocase singură. Şi interesul pe care îl arăta faţă de trecutul meu era orientat exclusiv spre sex şi cifre. De câte ori? Cu câte femei? De câte ori pe cap de femeie? Drept răspuns, adormeam cu o mână între picioarele ei şi cu cealaltă pe inima ei. Ea nici nu ştia ce-mi oferea, îmi număra oiţele.

„Care-i cifra ta preferată?” am întrebat-o în ultima noapte petrecută împreună.

„Zero”, a spus ea.

„De ce?” „Este numărul cel mai mic şi cel mai mare. Zero apare înaintea lui unu şi după cel mai mare număr imaginabil.”

Ultima parte nu-i adevărată.„ „înainte de a te naşte eşti un zero, iar când mori eşti iarăşi'un zero.” poate că asta-i adevărat într-un anumit tel.

„NU degeaba este o cifră rotundă”, a spus ea misterios.

„De fapt, eu am fost cea mai mare parte a vieţii mele un zero”, am spus eu râzând.

M-a privit grav şi a spus pe un ton calm: „Nu, tu eşti un om de cincizeci şi trei de ani. Eu de treizeci şi nouă. Dar noi am fost şi vom fi din nou zero.” „Şi tu crezi că ăsta e vreun motiv de fericire?” „Nu, asta-i pur şi simplu zero.”

Ciudată şi femeia asta de care am dat aici. Dar era splendidă. Dacă n-am fi fost internaţi, m-aş fi căsătorit cu ea.

„De când eşti dependentă de numere?” „De când ştiu să număr.” „Şi cei de-aici ce vor să schimbe?” „Eram foarte nefericită când am ajuns aici, însă ei m-au învăţat să număr şi înapoi. Acum mă simt mult mai bine.” „Să numeri înapoi?” Simţeam ceva pe-aproape, ceva vesel, un răspuns.

„Trei, doi, unu, zero”, a spus ea.

Am sărit în picioare şi mi-am tras pantalonii pe mine. Ea continua să mă privească în tăcere.

„Strânge-ţi lucrurile, plecăm, am spus eu, ştiu codul cu care putem ieşi de aici.”

Ea a clătinat din cap şi a rămas aşezată pe pat.

„Trei, doi, unu, zero! Am strigat eu. Sunt sigur!” „Vreau să zic: Nu, nu vin cu tine.”

N-a vrut. Am implorat-o şi am plâns şi am îngenuncheat în faţa ei, dar n-a vrut. Era unde trebuia să fie. Era mulţumită. Regreta că eu urma să plec, însă ea n-avea să vină cu mine. Cu siguranţă că avea să se gândească de şaizeci de ori pe zi la mine, iar în patru vise pe săptămână urma să fie vorba despre mine. Ultimul lucru pe care l-am auzit de la ea a fost cum îmi număra paşii. „Acum!” striga Asiaticul undeva. Am închis uşa uşor.

M-am întors în locuinţa care nu mai era mea. În hol era o bicicletă de copii, iar pe scară zăceau jucării. Camera de zi debordând de intimitate aproape că m-a sufocat, în mijlocul unei grămezi de păpuşi, bucăţele de hârtie şi perne colorate stătea Silke (ce nume!) şi se uita cu ochi mari la părul meu lung de doi centimetri, la cicatricea mea, la ochelarii şi bastonul meu. Şi-a întins mânuţele spre mama ei, care a ri-dicat-o de jos şi, spre imensa mea oroare, a început să murmure: „Dă-i un pupic mătuşii Maya”.

Pentru a evita şi alte situaţii jenante, mi-am continuat drumul prin expoziţia de amenajări interioare. Mi-au căzut ochii pe un leagăn exagerat de rustic în care se afla cel mai tânăr vlăstar al familiei: Sebastiaan (desigur!). Trebuie spus că era un copil frumos, unul cu care să faci reclame pentru scutece. A gângurit aşa de tare şi vesel când m-a văzut, încât o sensibilitate subită m-a făcut să-l ridic zâmbind dintre păturicile lui. Când am apropiat de mine pacheţelul roz catifelat, a trebuit să mi-aduc aminte de un articol de ziar în care se spunea că sugarii pot să moară dacă sunt scuturaţi prea tare. Conform articolului, asta se întâmpla foarte des, iar tendinţa era ascendentă. Sebastiaan mi-a citit gândurile, aşa cum numai un sugar poate s-o facă, şi a început să urle. Sofie mi l-a luat imediat din braţe, pentru asta fiind nevoită să-l pună jos pe celălalt plod care, la rândul lui, a început să plângă şi el.

Ca să-mi stăpânesc lacrimile, mi-am îndreptat atenţia spre pisica mea. În tot timpul cât a mers de la strachina ei plină cu vârf de mâncare spre pechinezul Sofiei şi s-a culcuşit fără ruşine lângă

el, s-a uitat urât la mine şi şi-a zis în sinea ei lucruri precum „Dinspre partea mea, puteai să nu te mai întorci”.

O lovitură pe cinste, primirea mea. Şi nu mai era nici o cameră liberă în care să-mi înec durerea în plâns, să-mi etalez necesităţile toxicomane ori să dansez ca o sălbatică pe o muzică asurzitoare. Spre marea mea stupefacţie, am constatat că aveam să fiu nevoită să împart chiar şi propriul pat cu sora mea. Avea să găsească o altă soluţie, a spus ea, dar acum trebuia să ne descurcăm aşa. Treizeci de secunde îi trebuiau ca să adoarmă. Norişori de ură se adunau în veghea forului meu interior. Chit că plătea sau nu plătea chiria pentru mine, trebuia să se care de aici! În stradă cu copii, leagăne, câine, pisică şi animale de pluş!

Şi-atunci Sofie şi-a petrecut un braţ peste mine, fiindcă ea făcea parte din acea categorie de oameni care îi îmbrăţişează în somn pe alţii. Am vrut să-l îndepărtez, dar n-am fă-cut-o, fiindcă eu făceam parte din cealaltă categorie, a celor care nu mai simţiseră de mult un braţ petrecut peste ei. Uneori, pentru scurt timp, lucrurile au mers bine. Atunci făceam pentru aia mică un desen cu un cal băligându-se. Ei i se părea ceva scârbos şi amuzant şi se ducea să i-l arate lu' mami, căreia nu i se părea potrivit înainte de masă, dar se amuza şi ea puţin.

Am reuşit să-mi prelungesc somnul până la cinci ore pe noapte, de bună seamă, cu medicamente. Dimineaţa cumpăram o pâine şi un ziar. În timp ce făceam cafeaua şi amestecam laptele cu cacao, mă uitam la ofertele de angajare. Cele mai multe erau jalnice, unele pur şi simplu ilare. „Dacă administraţia este visul tău…” insera cineva. Asta m-a înveselit pentru toată dimineaţa. Spre prânz am început să pricep că visam că administraţia era visul meu. Viaţa trebuia să ţi se pară splendidă dacă administraţia era visul tău. O zi întreagă puteai să te ocupi de ea după pofta inimii – ba pentru asta mai erai şi plătit!

— Şi, după câteva ore suplimentare, acasă o luai de la capăt cu plata şi punerea în ordine a propriilor facturi. Dacă ăsta era visul tău, atunci aveai o viaţă a naibii de fericită.

În acea seară am cântat împreună cu nepoţica mea din toţi plămânii: „Tinky Winky, Dipsy, Lala, Po”. Simţeam cum ne urcau în nări, venind dinspre bucătărie, arome sănătoase de legume. Aceşti doi factori m-au domolit, adu-cându-mă într-o stare de tâmpeală care îmi crea o senzaţie de plăcere. M-am aşezat la computer şi am scris cât m-am priceput mai bine o cerere de angajare în trei limbi destinată Agenţiei de Asigurări Vuylsteke & Timmermans (mă şi bucuram la gândul că voi lălăi în receptor acest nume în rostogolirea lui lentă de patruzeci de ori pe zi). „Administraţia este visul meu. L 'Administration, c 'est mon reve. Administration is my dream. „ încă îmi mai venea să pufnesc în râs a doua zi dimineaţă, când am dus scrisoarea la poştă. După două zile am primit un telefon. Puteam începe imediat, nu era nevoie de nici o pregătire, stăpâneam limbile pe care le indicasem, asta era bine, pe mâine. M-am dus, pe de-o parte din plictiseală, pe de altă parte, pentru că mi-am dat seama brusc că-mi fusese suspendat ajutorul de şomaj şi, deci, aveam nevoie de bani. Dar şi pentru că eram de părere că trebuia să pot face asta, să duc o viaţă normală.

O lună am rezistat. A fost o nebunie. Introduceam cifre în căsuţe, trimiteam scrisori neinteresante unor oameni pe care nu-i cunoşteam, făceam cafea pentru grămada de capete înfierbântate cu care împărţeam biroul şi mă întrebam în fiecare secundă ce făceam eu, de fapt, acolo. Să te uiţi o zi întreagă la un gazon era mai interesant decât toate astea! Era ceea ce mă aşteptasem să fie, însă nu mă puteam adapta, mai ales că după câteva săptămâni o certitudine deconcertantă mi-a ieşit în cale în galop, limpede ca lumina zilei, în clipa în care regele agenţilor de asigurări, mândria firmei, a încercat într-un bizar acces de furie să o strângă de gât cu un cablu de imprimantă pe contabila care nu se mai oprea din ţipat, am înţeles: suntem toţi nebuni. După o asemenea constatare, nu poţi să devii decât mai înţelept.

Mergeam regulat cu tramvaiul la spital. Piciorul meu încă mai avea nevoie de exerciţii, iar Olga încă mai era internată acolo. Odată cu trecerea timpului, mi se părea că bolile ei închipuite devin tot mai autentice. Ochii i se înfundau tot mai adânc în

orbite, îi trebuia tot mai mult timp pentru a se ridica în picioare. Memoria ei trăda lacune ce deveneau tot mai mari. Mă făceam a nu băga de seamă că jocurile noastre se împotmoleau. Avea voie să înceapă. Avea voie să trişeze.

„Mozart.” „Tutankhamon.” „Cleopatra.” „A fost cu w, Olga!”

A început să frece energic între degetul mare şi arătător o petală de lalea din buchetul trimis pentru ea de Sofie. Sprâncenele ei altfel mereu zglobii formau o gropiţă deasupra nasului.

„O luăm de la capăt, am spus eu. Martin Luther King.” „Gruyere”, a mormăit ea după o lungă tăcere, cu ochii aţintiţi încă la flori.

„Olga, ăsta e şvaiţer!” am strigat eu un pic prea tare.

„Nu, ăsta-i capul meu, Magda.” Privirea ei azurie mi-a prins-o pe-a mea şi, astfel, nici un răspuns nu-şi mai avea rost.

„Azi-noapte a fost la mine Swa al nostru. Era îmbrăcat cu o cămaşă frumoasă şi mi-a turnat un Elixir d'Anverske, aici, lângă patul meu. Arăta bine, nu-mi mai puteam lua ochii de la el.” A înghiţit de câteva ori.

„Aţi vorbit despre ceva anume?” „A zis că acum o să deschidem o patiserie, să vindem gogoşi. Şi ştrudele cu mere. Mi s-a părut o idee bună.” O uşoară roşcată pe obraji şi gât i-a trădat nodul din gât., Adu-mi căruciorul, mergem să fumăm”, a spus ea în cele din urmă.

Am ajutat-o să se aşeze în cărucior şi am împins-o spre ieşire. Pe gazonul din faţa spitalului am privit la ceilalţi pacienţi şi la maşinile care treceau pe lângă noi. Şi am încercat să găsesc ceva să-i spun, ceva omenesc, ceva care să-i 90 dea senzaţia că o înţelegeam. Dar maşinile continuau să circule, iar pacienţii rămâneau acolo unde erau.

„Trebuie să mai cumpăr pâine”, a spus ea în cele din urmă.

„Mergem să luăm”, am spus eu. Fiindcă voiam să mai stau cu ea. Fiindcă n-am îndrăznit să spun că era destulă pâine. Fiindcă trebuia să mai vadă o dată oraşul. Şi eu la fel.

Evitasem oraşul o vreme, rămăsesem lipită la marginile lui, ca zahărul pe un pahar de cocktail. Dar acum o împingeam pe Olga în tramvaiul 12, ştiind unde aveam să coborâm. Aveam să ne croim drum până în centru, dar nu era nevoie să ajungem acolo imediat. Era frumos să o vezi cum stă cu genunchii strânşi şi cu capul întors spre fereastră, o fată bătrână care încearcă să cuprindă străzi întregi cu ochii mişcându-i-se iute încolo şi încoace, nezăbovind mai mult într-un loc decât atunci când treceam pe lângă vreo dugheană la care se vindeau cartofi prăjiţi.

Un domn amabil ne-a ajutat să coborâm din tramvai. Era una dintre acele zile în care chiar şi semeni necunoscuţi se prezintă în ipostaza lor cea mai favorabilă. Poate că de vină că oamenii îşi zâmbeau pe stradă erau soarele şi picioarele goale. Pentru prima dată după multă vreme m-a cuprins o senzaţie care poate fi definită cel mai bine ca o dorinţă de musical; un impuls vesel, un pic nătâng de a conversa prin cântece, de a cânta în cor că nu-i totul chiar atât de tragic şi de a sublinia asta prin câţiva paşi de dans perfect sincronizaţi, care se încheie cu un salt uriaş sau cu un grand-ecart. Toţi împreună, fireşte: chelneri, şoferi de taxi, muncitori pe schele, bunici, vânzătoare, nebuni ai satului şi poliţişti. Eventual, la mijlocul numărului, m-aş căţăra cu dibăcie pe unul dintre turnuri, iute ca un păianjen, lăsând în urmă o coadă argintie, ca de cometă, pentru a dispărea acolo, în spatele capei mele, din mine nemairămânând decât un norişor. Iar dansatorii de sub mine s-ar uita unul la altul cu gura căscată şi ar forma un cerc în care eu aş putea să reapar din nimic. Asta ar fi minunat.

„De ce ne oprim?” a întrebat Olga.

Ajunsesem pe strada lui Benoit. La prima vedere, ai fi zis că nu s-a schimbat nimic, în spatele vitrinei brutarului încă se mai putea citi anunţul: „Brutarul dumneavoastră se află momentan

în străinătate ca să profite de viaţă.” Nu-l văzusem niciodată pe-acel brutar. Ori îi mergea nemaipomenit de bine, ori murise.

„Ăsta e închis, am spus eu. Va trebui să căutăm altul.”

Dar acum Olga nu mai voia pâine, voia cartofi prăjiţi. Am pornit-o spre un snackbar de la celălalt capăt al străzii, dar ne-am oprit la jumătatea drumului. M-a trecut un fior când m-am uitat spre etajul al doilea al blocului atât de familiar mie. Ferestrele n-aveau geamuri, iar dedesubtul lor dungi negre asemenea unor săgeţi trimiteau spre interior.

„A ars rău de tot acolo”, a spus Olga.

Am împins căruciorul cât am putut de repede spre cealaltă parte a străzii.

Totul continua să fie la fel de dărăpănat. Cutia poştală a consulatului Mauritaniei era plină ochi de pliante cu reclame, la fel ca a lui Benoit. Olga a extras dintre toate un prospect de la supermarketul Makro şi a început să-l frunzărească cu interes.

Degetele au început să-mi tremure iarăşi când am apăsat pe butonul soneriei lui. Nimeni. La ce mă aşteptasem? Ca el să fi trăit într-un apartament lipsit de ferestre?

„Nu-i nimeni acasă”, a spus Olga, fără să ridice ochii de pe ofertele superatractive.

De la despărţirea noastră fatală, Benoit nu-mi mai ieşise niciodată din cap. Deseori îl repudiasem şi îl blestemasem, şi tot asta făcusem şi cu carnalitatea noastră ratată, însă el revenea în ipostaza bărbatului care într-o noapte dansase cu mine în Cafe Sport. Şi acum, fiindcă dorinţa nu-mi fusese satisfăcută, ea creştea, era cât pe ce să explodeze sub greutatea unei absenţe acute şi dureroase. 92 „încearcă la vecini”, a mormăit absentă Olga.

Din fericire, aveam cu mine o femeie marcată de semnele demenţei senile, care gândea pentru mine. De Gieter, Won, Ahib.

„Da?” Pe fundalul gălăgiei infernale iscate iarăşi de familia Won, am auzit cum stăpânul casei îşi comprimă tot stresul în cuvântul scurt cu care m-a salutat.

, 3ună ziua, domnule Won, dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, dar mă întrebam dacă nu cumva m-aţi putea ajuta…„ „E vorba de bani?„ „Nu, de vecinul de deasupra dumneavoastră şi de incendiul din…„ „N-avem nici un amestec!” a strigat el şi a trântit telefonul în furcă. Am apăsat la următoarea sonerie, însă la Ahib nu era nimeni acasă. De Wachter şi Van Kieleghem n-au răspuns nici ei. Zordana a vorbit un fel de maghiară cu accent german. Debaere tocmai se întorsese din concediu şi susţinea că are tot atâtea întrebări ca şi mine.

Am imaginat răspunsuri în care nu credeam nici eu. O lumânare, o cratiţă în care s-a ars mâncarea, un fulger. Dar îmi dădeam seama că un scurtcircuit în creierul nedormit al lui Benoit trebuie să fi fost mai aproape de adevăr.

Mi-am şters transpiraţia rece de pe frunte şi, indecisă, am rămas cu ochii aţintiţi la roţile strălucitoare ale căruciorului Olgăi. Când m-am uitat la ea, am văzut-o încrun-tându-se. „Magda, eşti palidă de foame, a spus ea. Hai să mâncăm ceva.”

Mi-am mâncat burgerul vegetarian cu înghiţituri mici. Olga a luat o îmbucătură din cartofii ei prăjiţi, trecuţi prin sos de carne înăbuşită şi maioneză şi, mestecând cu un aer grav, şi-a aruncat ochii spre mine.

„Sosul este bun, dar cartofii sunt de la congelator”, a spus ea cu gura plină.

Am dat din cap aşa, cât să fie, şi am încercat să mă gândesc cum aş putea să-l găsesc pe Benoit. M-am concentrat asupra sloganurilor stupide care acopereau până la ultimul centimetru pătrat pereţii snackbarului. Lângă „Te topeşti de plăcere” şi „îţi

lasă gura apă” era prinsă o tăbliţă pe care era scris de mână următorul anunţ: „Ziare proaspete de vânzare în spate”. Am zâmbit gândindu-mă că aşa ceva l-ar amuza şi pe Benoit.

Mâncarea părea că-i oferă Olgăi iarăşi o clipă de luciditate.

„Cum poţi regăsi pe cineva?” am întrebat-o.

„Viu sau mort?” m-a întrebat ea.

La asta încă nu mă gândisem. Plecasem desigur de la premisa că trăia. Dar tocmai asta este ceea ce face moartea de fiecare dată atât de dificilă, faptul că se pleacă de la premisa că defunctul trăieşte. Şi deşi ceva indefinit îmi spunea că el respiră, se putea fireşte la fel de bine ca el să fie mort, să se fi prefăcut literalmente în scrum. Deodată am simţit că mi se face rău. Aş fi vrut să plâng puţin, dar nu mai aveam lacrimi. Aşa că mi-am spus mie însămi că „nu mai am lacrimi”, un crâmpei dintr-un şlagăr, şi apoi am tras de câteva ori aer adânc în piept, fără să exagerez, nu cred că cineva a sesizat asta. Mai presus de orice, eram preocupată să mă privesc din nou pe mine însămi de la distanţă, aşa cum făcusem de-atâtea ori.

Seara, am urcat-o pe Olga din nou în tramvai. A adormit şi s-a trezit abia la spital. Acolo am dat de o grămadă de oameni – ba chemaseră chiar şi un poliţist – toţi furioşi pentru că răpisem o pacientă. Am suportat cu uşurinţă momentul. Eu şi Olga ne-am urat reciproc noapte bună. O infirmieră a dus-o în camera ei. Olga a ridicat ochii spre ea şi i-a spus într-o franceză fluentă: „ Je veuxjouer dans lejardin avec elle. „ A arătat spre mine.

Oraşul meu natal era acum liniştit şi murdar. M-am îndepărtat de centru, mergând pe urma ambalajelor turtite de hamburger. Conform afişelor de pe străzi, pe jumătate acoperite de altele, acum trei nopţi, cei de la Chippendales îşi dăduseră toată silinţa să aţâţe poftele cazinoului. Bine de ştiut.

La cimitir, i-am căutat mormântul, în adolescenţă, îmi petrecusem aici nopţi întregi, uneori cu capul sprijinit pe braţe, întins pe mormanul de pământ sub care zăcea ea, cu o lună

plină în fundal, exact ca pe coperta cărţii lui Malot Singur pe lume, pe care ea mi-o făcuse odată cadou. Atunci încă îmi mai puteam închipui că ea îmi şoptea ceva din partea cealaltă, chiar dacă eu nu puteam să o înţeleg. Mai târziu îmi venea aşa de des să mă gândesc la viermi, încât mi-am încetat vizitele. Vina pentru că acum nu-i mai găseam mormântul îmi revenea exclusiv.

M-am strecurat spre digul de-a lungul căruia blocurile de locuit desenau un zid ţipător de ferestre. Mi-am aruncat privirea din cer înspre marea noastră cea dragă. Soarele a făcut exact invers. N-aveam nici bani, nici cu ce să mă legitimez şi nici nu prea îmi ardea să mă duc la cerşit, în plus, nu vream să bat prea tare la ochi.

Porţile dimineţii se deschiseseră larg şi pe dig ajunseseră primii oameni ieşiţi la plimbare, în spatele meu s-a deschis una dintre ferestre şi cineva a aruncat afară câteva bucăţi de pâine învechită. Pescăruşul cel mai iute le-a şterpelit cu agilitate şi a fost ocărât de unul dintre tovarăşii lui. Pentru a înteţi invidia şi mai tare, pescăruşul cu pâinea în cioc a descris deasupra apei un cerc provocator de larg, arătându-şi tuturor trofeul. Ceilalţi puteau să ţipe la el cât voiau, el câştigase.

Un porumbel beteag a venit spre mine ţopăind, a ciugulit neîncrezător dintr-un chiştoc şi l-a aruncat ceva mai încolo. După ce am schimbat o privire înţelegătoare, ne-am îndreptat amândoi din nou atenţia către mare. Deşi se simţea un miros de poluare, iodul părea că nu se dă bătut. Te făcea să dormi bine, ştiam eu de mai demult. Inhalându-l, colonii întregi de copii căpătau plămâni puternici. Dar mama era moartă, sosia ei o luase razna, iar femeia care putea să mă adoarmă cu număratul ei se simţea prea dementă ca să mă urmeze. De la dormit puteam să-mi iau gândul definitiv. Oasele mele înfrigurate îmi aminteau de fiecare fâşie a peliculei ratate care era viaţa mea, operă a unui regizor beat căruia îi lipsea orice simţ al coordonării, care reuşea să anihileze scene pline de speranţă prin secvenţele interminabile ce urmau şi era prea leneş pentru a rescrie scenariul şi prea orgolios ca să arunce toată

harababura asta pe foc. O sărmană epavă cu un simţ amar al umorului era acest om. Şi pentru ca necazul să fie şi mai mare, trebuia la o adică să joace el însuşi în rolul principal.

Toată ziua am umblat haimana. Fiindu-mi foame şi frig, am decis că în aceste condiţii hoţia este permisă. Într-un magazin universal am furat la parter o foarfecă, iar trei nivele mai sus am tăiat cu ea etichetele albe de siguranţă dintr-un hanorac verde ţipător. Era cea mai urâtă haină pe care o avusesem vreodată, dar se afla în afara razei vizuale şi părea călduroasă. Purgatoriul era fără îndoială mai blând pentru cei care furau lucruri atât de lipsite de gust.

M-am grăbit cât am putut să ies afară şi am continuat încă o bună bucată de vreme să alerg. Când am fost nevoit să trec pe lângă un poliţist, am început să transpir atât de tare, încât probabil că mirosul transpiraţiei mele l-a făcut să-şi întoarcă privirea spre mine. „Bună dimineaţa, domnule poliţist!” am spus eu cu voce stridentă. Aş fi vrut să mă 96 împuşte imediat în cap cu revolverul din dotare – era ora patru după-amiază. Dar din fericire el era prea leneş ori prea blazat ca să pună întrebări, aşa că şi-a văzut de drum aruncându-mi o privire care tradusă în vorbe însemna „Huo, huo!” Apoi, abia abţinându-se să înjure, s-a concentrat asupra rahatului de câine pe care încerca să-l îndepărteze de pe talpa pantofului. Uneori, rahatul apare la momentul potrivit. Câtă vreme câinii se caca pe stradă, mai există speranţă.

Acest gând vesel trebuie să fi fost motivul pentru care am abordat al doilea furt cu ceva mai multă exuberanţă. M-am îndreptat spre supermarket ca un puşcăriaş tocmai eliberat spre un bordel. Haina mea avea într-adevăr groaznic de multe buzunare, părea făcută special pentru asta. Puteai să doseşti în ea după pofta inimii bucăţi preambalate de somon, franzele şi sticle de vin, şi tot îşi păstra forma. Tocmai când am descoperit că în fiecare dintre buzunarele de la piept intrau exact câte două kiwi, cineva m-a bătut pe umăr.

Care va să zică, ăsta e, mi-a trecut prin cap, detectivul invizibil al magazinului. Păcat, eram aproape gata.

Poate că aş mai fi putut să încerc încă o dată să fug, dar de-o viaţă întreagă tot fugeam. Deci m-am întors şi am pus fructele de kiwi în mâinile întinse. Idiotul continua să tacă pentru a lungi cât mai mult momentul ăsta neplăcut şi a mă sili să-mi ridic spre el ochii trişti, ca de câine. Asta am şi făcut, în faţa mea stătea un pirat într-un costum scump, făcut pe comandă. Ochiul lui de lângă cel acoperit cu o legătură m-a privit. A pus fructele de kiwi printre vafe şi madlene, mi-a atins scurt, cu un gest părintesc, faţa şi a spus: „Benoitje, long time no see, prietene! Ce s-a întâmplat?”

Pentru mine a fost o enigmă cum de Stan mă recunoscuse aşa de repede. S-a jurat că nu se îndoise o clipă că eu eram şi n-a scos o vorbă despre furtul asupra căruia mă surprinsese, în timp ce el s-a uitat politicos în altă parte, eu am scos fără prea multă îndemânare somonul, franzela şi vinul, le-am ascuns printre rafturi şi, jenat, l-am urmat împleticindu-mă pe vechiul meu prieten. Era acel tip de bărbat care o dată cu trecerea anilor devine mai frumos. Oasele noduroase ale corpului său de adolescent erau acum acoperite de o masă musculară bine conturată, tenul feţei deborda de o sănătate firească, costumul mirosea a curăţătorie, în timp ce am luat loc la o masă de la fereastră din restaurantul unui mare hotel, m-am opus cu prudenţă ca el să plătească pentru mine.

„Dar Benoitje, aici nu-i vorba că fac eu cinste, ăsta-i hotelul meu! Unul dintre ele, by the way.”

Mi-am sorbit cât am putut de liniştit porţia de scoici, silindu-mă să nu iau din pâinea lui. Abia la Poire Belle Helene m-am simţit mai mult sau mai puţin sătul şi în stare să port o conversaţie.

„Povesteşte, povesteşte!” a spus el.

Versiunea eufemistă a vieţii mele începea cu mama şi se termina tot acolo. „Mâi băiete, a spus el mişcat, hai, gata, asta mă întristează rău de tot. Viaţa este o escrocherie. Iar dacă ai avut o copilărie ceva mai deosebită, afli asta destul de curând. Noi ştiam asta, nu-i aşa, încă din şcoală, tu cu mama ta, iar eu cu ochiul meu.”

Probabil că mi-a citit gândurile fiindcă mă uitam cu o curiozitate neruşinată la legătura de la ochiul lui. Şi-a scos legătura şi şi-a căscat larg pleoapele din jurul bilei de sticlă.

„Este încă aici. Nu vede însă nici cât negru sub unghie”, a continuat el şi a arătat spre peticelul de mătase al cărui elastic atârna acum în coşul de pâine. „Chestia asta o port pentru muieri.” „Pe mine nu m-a deranjat la tine niciodată treaba asta cu ochiul”, am spus eu.

„Nu, pe tine nu.” A încercat să mă prindă de umăr, dar n-a ajuns. Serviabil, mi-am împins umărul în faţă. Mi l-a prins cu putere. Am izbucnit amândoi în râs.

„Omule, n-ai voie să laşi viaţa să ţi se cace în cap, a spus el, acum iarăşi extrem de serios. Nu trebuie să înghiţi orice. 98

Dacă trebuie, scoate dinţii la ei ori arată-le curul! Am umblat prin toată lumea, am câştigat bani căcălău şi am futut cele mai frumoase femei ca să demonstrez asta. Eu cu ochiul meu. Viaţa asta, trebuie să înveţi să o strângi în braţe.”

Şi-a turnat sieşi şi mi-a mai turnat şi mie un pahar de vin şi a comandat încă o sticlă.

„E frumos să ai o viziune”, am spus eu sincer.

„Trebuie”, a spus el oarecum pierdut şi a mai luat o duşcă zdravănă. I-am urmărit mărul lui Adam înghiţind şi mi-am dat seama că mie chiar îmi plăcea de el. Trebuia chiar să recunosc că eram aproape mulţumit.

„Benoit, vino să lucrezi la mine. Paznic de noapte, te-ar aranja?”

Mă aranja. Făceam asta de ani de zile fără să fiu plătit.

„Tipul pe care îl am acum suferă de oboseală cronică. Dimineaţa trebuie să-l trezesc eu, e nebunie curată, îi fac rost de altceva. Poţi să dormi în hotel, ce zici? Hai, ce dracu', fă-o! Mă bucur aşa de tare că te revăd.” în alte condiţii, chiar şi numai din suspiciune faţă de un noroc atât de mare ce-mi picase pur şi

simplu în poală aş fi refuzat oferta, însă biluţa de sticlă care în clipa asta se rostogolea pe şerveţelul meu a schimbat totul. Am pus mâna pe ea şi, zâmbind, i-am dat-o înapoi lui Stan. De data asta nu a pus-o imediat la locul ei. Şi-a întors ferm faţa spre mine. Prin craterul întunecos din spatele faţadei rumene m-am uitat în capul lui. N-am văzut decât lucruri bune.

Apoi nopţile de veghe au revenit. Ele se împărţeau în fragmente de hol, bar şi uşă exterioară, urmărite pe monitoarele de deasupra mesei mele. În spate stăteam eu, recep-fioner şi paznic de noapte. Purtam o uniformă şi aveam o frizură. Totul avea ceva ireal.

Uşor ameţit, un cuplu de intelectuali rafinaţi şi plini de bani a venit spre mine alergând cu paşi mărunţi. Ea s-a întins mult peste tejgheaua recepţiei ca să-mi spună chicotind la ureche numărul camerei lor, în timp ce el, rânjind şi cu o expresie de uimire ceva cam nătângă pe faţă, o mângâia pe fund.

Trăiască relaţiile extraconjugale! Mâine dimineaţă aveau să se lamenteze din nou, bineînţeles, dar acum cei doi se amuzau. Cine doarme noaptea nu poate înţelege ce deosebeşte atât de tare lumina de întuneric. Cui doarme noaptea îi este mai puţin frică de zi, şi asta este adevărat. Le-am înmânat cheia spre paradisul de scurtă durată şi le-am spus: „Noapte bună?” Ei au auzit semnul întrebării şi au mârâit acolo ceva drept răspuns. Pe unul dintre monitoare i-am văzut cum păşeau veseli agale pe coridor. Ea n-a găsit gaura cheii. El s-a gândit ce-ar fi să stea în mâini, dar şi-a dat seama la timp că de la douăzeci de ani mai pusese ceva kilograme pe el. Aşa că a deschis uşa, iar însoţitoarei i-a dat jos sutienul.

În rest, nu s-au întâmplat prea multe în această primă noapte. Lustra se legăna din când în când uşor, dar asta numai când te uitai destul de mult la ea. La patru şi un sfert, un fluture mare de noapte s-a aşezat pe biroul meu. Era un exemplar cu convingeri nestrămutate, care nu continua să aspire la lumină, aşa cum făceau congenerii lui care, în consecinţă, se striveau de felinare ori erau arşi de flacăra lumânărilor. Acest fluture imita o bucată mototolită de hârtie cafenie. M-am lăsat păcălit şi l-am ridicat

între degetul mare şi arătător, gata să-l arunc în coşul de gunoi, în momentul acela, micuţul lui corp a vibrat scurt şi energic pentru a da de înţeles că trăieşte. L-am aşezat în palma celeilalte mâini şi am aşteptat să zboare. Fluturele nu s-a mişcat, lăsându-se privit. Abia atunci am început să fiu uimit de dimensiunile sale şi de aripile bizare care te făceau să te gândeşti la şpanurile ondulate ce apar atunci când se ascut creioane colorate, cu ceva roşu pe deasupra, de la vârf. Când l-am adus la ochi, n-am putut să-mi alung senzaţia că se uită la mine. l-am zâmbit înapoi şi m-am simţit un mare idiot. Cât de cruntă trebuie să-mi fi fost singurătatea, dacă apariţia unui fluture de noapte îmi dădea sentimentul că îmi găsisem un prieten. Cu o mişcare hotărâtă, l-am pus din nou pe birou şi mi-am aruncat iarăşi privirea spre monitoare. La cinci şi jumătate, cuplul adulter s-a sărutat la despărţire în faţa uşii camerei lor. A fost 100 o despărţire grea, pentru care le-a trebuit mult timp. El continua să-i mângâie mâna. Ea a plâns puţin, apoi s-a întors brusc şi a plecat, înainte de a ieşi din hotel, a dat scurt din cap în direcţia mea. Îi tremura bărbia.

Fluturele de noapte era tot acolo. Oare murise? L-am atins cu un pix. Deranjat, şi-a mişcat aripile. Am tras uşurat aer în piept şi i-am dat câteva firimituri dintr-un biscuit. Nu i-au plăcut.

„Ce să zic, mofturos nevoie mare, nu?” am spus eu râzând. Vorbele mele sunau bizar şi înăbuşit în holul gol al hotelului. N-ar fi trebuit să vorbesc cu fluturele ăla. După ce un caşalot reuşise să mă bage într-o clinică de psihiatrie, mi se părea recomandabil să-mi temperez întrucâtva dragostea pentru animale.

Sofie s-a mutat din nou la soţul ei. E de presupus că asta a avut de-a face cu viitorul copiilor. Probabil că eu am fost cauza. Eu nu vreau să ajung aşa, îşi va fi zis ea. Avea dreptate, oricum altfel este mai bine decât aşa. Îmi lipsea braţul ei. Mă uitam singură la Teletubbies. Nu mă mai suna nimeni. Era mai bine aşa.

Nopţile au început iarăşi să fie mai lungi. Am promis tavanului că o voi vizita pe Olga de cel puţin două ori pe săptămână.

„Doarme, a spus femeia din patul în care zăcusem eu, iar aici pute din nou.”

Am fulgerat-o eficace cu privirea mea şi m-am aşezat pe patul Olgăi. Era adevărat, putea. Olga respira liniştit. Slăbise. I-am mângâiat vinişoarele vineţii de la tâmple. Mi-a prins cu putere mâna şi a îndepărtat-o. Indignată, a căutat butonul soneriei ca să cheme o infirmieră.

„Hei, Olga, sunt eu, Maya”, am spus eu.

Faţa ei a rămas de marmură.

„E Magda”, am strigat eu.

O infirmieră a intrat în salon. Dând scurt din cap, am dat de înţeles că ne recunoaştem. M-a întrebat repede cum îmi mai merge cu piciorul, iar eu i-am răspuns: „Excelent.” Apoi a tras draperia din faţa patului Olgăi şi a curăţat cu grijă atât pacienta, cât şi cearşafurile. Mă deranja că vorbea cu ea de parcă ar fi fost un copil. Mă irita şi mai tare că Olga părea să reacţioneze la asta. Vorbeau despre mine.

„Olguţa, prietena ta este aici.” 102 „Nu.” „Ba da, a stat chiar aici lângă tine. A venit să te vadă.” „Nu. A venit pentru ţâţele tale mari.” „Hai, hai, fii cuminte.”

Mi-am înfipt unghiile în palme şi m-am uitat cu răceală la femeia culcată în patul meu. Mi-a întors privirea cu milă prefăcută.

„Aşa se întâmplă când ai o tumoare, nu-i aşa?” a spus ea şi a arătat spre capul Olgăi.

Mi-am propus să nu-i dau crezare. Infirmiera a tras draperia deoparte şi a spus: „Suntem din nou curate.” Pieptănase părul Olgăi puţin cam ciudat. M-am aşezat iarăşi lângă ea şi mi s-a părut că descopăr o oarecare apropiere în ochii ei curioşi.

A scos o pungă cu bomboane din sertarul ei şi le-a aşezat, concentrată, una în spatele alteia într-un şir drept şi lung. Apoi şi-a băgat în gură prima bilă roşie de gumă de mestecat şi a

spus: „Acu' ia şi tu.” Mi-am aşteptat răbdătoare rândul până când s-a terminat şirul. Mestecând, ne-am zâmbit una alteia. După ce înghiţiserăm tot şi ne scobiserăm resturile din dinţi, Olga m-a ciupit tare de obraz.

„Am reuşit”, a spus ea amabil. Apoi s-a întors pe o parte şi a adormit.

Buimăcită, am ieşit împleticindu-mă din salon pe culoar, apoi am luat liftul. Pe gazonul din faţa spitalului mi-am eliberat stomacul de bolul dur, înţepător de glucoza. A durut.

Fiindcă mă regăsisem pe mine însămi într-aşa hal, încât mi se făcuse şi silă, un lucru devenea tot mai important: să-l caut pe Benoit. Mai întâi am vândut tot ce-aveam: mobilă, cărţi, haine. Mi-am băgat amintirile păstrate de prea mult timp în saci de plastic şi cutii de carton pe care au venit să le ia din faţa casei. Jurnale pe care mai bine nu le-aş fi scris, scrisori de dragoste de la băieţi care acum îşi purtau pe umeri fiicele, dinţii mei de lapte căzuţi, bijuterii ale morţilor. Detaşarea ne creează iluzia unui viitor, aceasta bazându-se pe dorinţa de a ne dezintegra în eter. Prin urmare, în momente nesupravegheate, propriul trecut ne cade în cap din acelaşi eter. Nimic nu dispare întru totul, însă asta nu reduce necesitatea unei acţiuni de debarasare puse la cale cu îndrăzneală. Când te descotoroseşti de ceva, câştigi spaţiu, chiar dacă acesta este doar fictiv.

N-a fost greu să găsesc chiriaşi noi pentru apartamentul meu. Oameni cumsecade, asta se putea vedea imediat. Pereţii au scos un oftat de uşurare în clipa în care am ieşit pentru totdeauna de-acolo doar cu o geantă pe umăr. Şi cu trupul meu care a înţeles cu câteva secunde mai devreme decât mintea că el îmi putea fi ultima consolare. Trupurilor le place o astfel de responsabilitate. Nu există altceva asemenea cărnii în slăbiciunea ei. Trupurile nu mint, li se face pielea găinii, li se întăresc sfârcurile, li se ridică părul de pe ceafă şi încep să le tremure degetele. Se umezesc sau se usucă, sau se înmoaie. Vor să muşte, să posede şi să fie călărite. Cucerite. Umplute. Pline. Trupul meu mi-a dat de ştire că mi se îngăduia să mă odihnesc puţin, că avea să preia controlul în momentul în care

urma să-mi încep căutarea, că avea să compenseze totul. Cu alte cuvinte: mă depărtasem doar cu un pas de vechiul meu eu, şi poftele mi-erau aţâţate la culme.

Noaptea era acum cu adevărat a mea. Să agăţi un partener de pat pentru o relaţie scurtă este aiuritor de simplu. Nu trebuie să întrebi nimic; e de-ajuns să zâmbeşti şi să miroşi bine. Cu cât ei încep să fie mai nervoşi, cu atât mai plăcut te învăluie liniştea. Mai torni în pahar, îi asculţi povestind despre ce-i stinghereşte, spui ceva vag care sună bine, nu te gândeşti la nimic. Imediat după aceea te apuci de picioarele patului şi îţi roteşti curul spre ei. Iar dacă ei împing, înşfacă şi gâfâie suficient de mult, atunci nu te mai gândeşti preţ de câteva clipe la bărbatul pe care nu l-ai putut păstra şi la bărbatul pe care nu l-ai putut avea. Treabă destul de simplă.

„Ştii, eu chiar o iubesc pe prietena mea…” „Bineînţeles…” „. Însă vreau să ne mai vedem. Se poate?” 104 „Poate.” „întoarce-te. Ce vrei?” „Totul.” „Duduită, şi cum e relaţia cu persoana în cauză?”

Maimuţoiul cu cap de mort, îmbrăcat în uniformă, mă privea bănuitor cu ochişorii lui ca nişte gămălii din spatele maşinii de scris. Puteam să pariez că era în stare să devină extrem de veninos. Nu dădea prea mulţi bani pe duduite, usta era limpede.

„Suntem prieteni.” „Aha… Prieteni”, a spus el râzând sarcastic. Era evident că nici pe prietenii nu dădea prea mulţi bani. S-a ridicat cu mişcări ţepene de pe scaun şi a început să caute ceva într-unul din dulapurile metalice din spatele biroului. Tipul crăpa de artroză şi arsuri la stomac. Era mai mult decât evident. Curiozitatea mi-a fost cât de cât trezită de caseta video pe care a scos-o la iveală. A băgat-o într-un viedeocasetofon, a apăsat înjurând printre dinţi câteva butoane aiurea şi s-a aşezat cu ochii la ecran, de parcă ar fi uitat de mine.

Imaginile arătau o plajă înţesată de lume, cu un caşalot aruncat la mal. Mă întrebam ce legătură avea asta cu Benoit. Trebuia să-l descopăr în masa de oameni? Cu o mină întrebătoare, mi-am întors capul spre maimuţoiul în uniformă. Fără să-mi întoarcă

privirea, a arătat din nou spre ecran, în acel moment a apărut alergând în imagine Benoit, cu hainele sfâşiate şi o privire înspăimântată. Părea că vrea să împingă animalul cu propriile mâini iarăşi în apă, aşa se opintea cu toată greutatea în el, îl mângâia, îi vorbea, se învârtea de jur-îm-prejur poticnindu-se. În cele din urmă s-a prăbuşit în faţa gâtlejului enorm şi a încercat în zadar să se strecoare înăuntru, izbind totodată în poliţiştii care voiau să-l prindă de picioare. A pierdut bătălia şi, printre urlete, a fost săltat.

„Ciudaţi prieteni, duduită.” „Ce caută înregistrarea asta aici?” „Eii pun întrebări aici”, a lătrat el înapoi, dar pentru că îi făcea o plăcere aşa de mare să povestească – să transmită informaţii jignitoare, asta-i plăcea – a continuat repede: „Este un incendiator prietenul ăsta al dumneavoastră, un maniac. Niciodată nu adunăm suficiente informaţii despre astfel de oameni. A fost internat într-o clinică de psihiatrie de pe litoral. Presupun că duduia nu s-a aşteptat la aşa ceva, nu-i aşa?”

Duduia nu era preocupată de aşteptări. Am luat trenul spre litoral, întrebându-mă unde aş putea să mă aciuez în acea noapte. Limitările mele financiare excludeau posibilitatea de a înnopta la un hotel. Pe vremea asta, nisipul se întărise şi era umed. Ploaia bătea în ferestrele trenului. Părul îmi crescuse binişor la loc şi – fără să vrea, în pas cu moda – stătea zbârlit în toate direcţiile. Purtam lentile de contact şi eram machiată. Stăteam pe direcţia de mers.

Trenul s-a oprit cu o smucitură într-o haltă. O fată înaltă şi cu păr roşu a venit pe culoarul din mijloc spre mine şi s-a prăvălit pe bancheta din faţa mea. Mi-a zâmbit în geam într-un fel ciudat. M-am făcut că mă uit afară. Ca şi cum ea n-ar fi văzut că nu era nimic de văzut. De mi-aş fi luat ceva de citit.

„Vrei o gură?” m-a întrebat ea scoţând la iveală o sticlă de vin alb. Şi-a dus sticla la gură, a băut o înghiţitură zdravănă şi apoi mi-a întins şi mie sticla. Am luat o înghiţitură mică.

„Azi am luat examenul pentru permisul de conducere. La a cincea încercare. Şi nici ţipenie de om să faci şi tu un chef. Am dat telefoane încolo şi încoace. Shit, te-apucă depresia, nu alta!”

Am dat din cap aşa, ca să fie, şi i-am înapoiat sticla. Atrăgeam oameni cu porniri melancolice. Asta era limpede. Altfel, frumoasă fată. Cu rochie scurtă, probabil că pentru examenul de conducere.

„Locuieşti pe litoral?” am întrebat-o eu, pentru a nu-i da senzaţia că sunt interesată numai de vinul ei.

„Da, încă mai stau cu părinţii. Destul de stresant. Am douăzeci şi unu de ani şi nici măcar nu ştiu unde să mă mut.” „Eu am mai mult şi de două zile nu mai stau nicăieri.” 106

Ce bizar că m-am apucat brusc să-mi descarc inima! Trebuie să fi fost de la vin.

„Atunci unde dormi la noapte?” „Nu dorm.” „Niciodată?” „Aproape niciodată.” „Ce chestie!” „Ah.”

Exageram. Pentru o clipă s-a făcut linişte. Se auzea ceva zăngănind sub tren. Poate că fără să ştim luasem cu noi un sinucigaş.

„Ai o rochie drăguţă. Sexy.” A zâmbit încercând să-mi capteze privirea. Mirosea a parfum proaspăt. I-am întors privirea, încerca să mă seducă?

„Mersi.” „Rămâi să dormi la mine? Încă un gât?”

De data asta a fost rândul meu să trag o duşcă zdravănă. Pentru a-mi acorda timp să răspund la prima ei întrebare. Nu că ar fi fost mult de chibzuit într-o situaţie ca asta. La o adică, ce Dumnezeu aveam de pierdut?

„Dacă părinţii tăi sunt de-acord.”

M-a asigurat că primise o educaţie foarte liberă. No problema, hahaha. Sticla era goală, genunchii ni se înmuia-seră. O stare de

excitaţie bizară punea stăpânire pe mine. Ei i se îmbujoraseră obrajii.

Cu fiecare pas spre dormitorul ei mă simţeam tot mai tânără. M-am oprit pe la şase ani. Erau locuri şi mai rele unde să-ţi petreci noaptea decât o cameră de fată, toată în roz. Cuvertură tricotată, animale de pluş, calendar aniversar, adorabil, nu-i aşa? Şi-a lipit buzele de ale mele, iar limba i s-a strecurat printre dinţii mei. Toate aşa de mici. A început să respire mai repede.

„Ca să fie limpede, a spus ea gâfâind, nu sunt lesbiană.” „Nici eu, nici eu”, am ciripit eu. De-atâta feminitate începuse să mi se subţieze vocea. Simţeam ceva? În orice caz, nu vream să mă opresc.

„Ne arătam una alteia sânii, da?”

Aceeaşi mărime, aceeaşi fermitate, altfel de sfârcuri. Am constatat uimită că un sân de femeie este incontestabil cea mai frumoasă parte a corpului pe care o poţi ţine în mână.

„Lipeşte-i de-ai mei”, a spus ea.

Doamne-Dumnezeule, cel mai bine era să fac pur şi simplu tot ce propunea ea. Şi mai cu seamă să nu stau pe gânduri.

Era destul de umedă ca să-mi dau frâu liber. Ea a spus despre mine acelaşi lucru. Roz era o culoare de fată, acum eram sigură de asta. Zumzăiam „Aşa gingaş aşa gingaş aşa gingaş” şi „Frumos, frumos, frumos.” Şi-a împins capul într-al meu când a juisat. Ciudată senzaţie, craniu. Dar şi plăcută.

Am mângâiat-o pe spate şi pe fese în timp ce dormea. Avea o respiraţie liniştită şi reguiată. Nu ştiam nici măcar cum o cheamă.

„Cum te cheamă?” i-am şoptit în ureche.

„Daaa”, a spus ea şi a început să râdă în visul ei.

Bineînţeles că nu conta cum o chema. M-am mai uitat o vreme prin lucarnă la stele. Tocmai când începusem să mă simt iarăşi mică şi neînsemnată, a căzut una. Puteam să-mi pun o dorinţă! Sunt lucruri de care nu te dezveţi niciodată. Cu bucurie copilărească mi-am dorit să fiu fericită, niciodată nu mă gândisem la altceva.

Apoi, cu capul în poala fetei, am plâns până am adormit. Ea mă mângâia pe ceafa şi pe umeri fără să se trezească. Nu mă simţeam nefericită.

Zidurile seculare ale clinicii de psihiatrie găzduiau un amestec de suflete pierdute printre care eu n-aş ieşi imediat în evidenţă. Trebuia să procedez cu fermitate, şi totuşi discret. Să mă dau drept nepoata lui.

O namilă vânjoasă într-o costumaţie de infirmieră prea strânsă pe ea şi cu o expresie întrebătoare pe chip a venit spre mine. Dacă oare căutam pe cineva?

„Pe unchiul meu, Benoit De Gieter. Cărunt, slab, cam un metru şaptezeci şi cinci.” 108

A clipit repede din gene şi m-a condus la biroul directorului. Fugise de la balamuc, Benoit ăsta. Iarăşi apărea partea comică din fiecare poveste tristă. Pacientul părăsise spitalul înainte de a se fi putut pune un diagnostic mulţumitor. Era însă limpede că psihoza anxioasă care îi precedase internarea era legată de o stare avansată de insomnie cu care, după cum a reieşit, pacientul se confrunta de ani de zile şi care, fără îndoială, îi provocase deteriorări incurabile ale trunchiului cerebral. Oare cunosc rude la care s-ar putea să-şi fi căutat refugiu?

A fost o vizită scurtă. Nu-i puteam ajuta în nici un fel şi nici n-a trebuit să simulez consternarea mea. Deteriorări incurabile ale trunchiului cerebral? Ce bine că nu-mi mai conturasem nici o viziune asupra viitorului.

Namila de femeie în alb a venit cu mine ca să îmi deschidă uşa. A ezitat, s-a uitat la mine şi a dat scurt din cap în direcţia unei

frumoase blondine care, puţin mai încolo, intra în cantină abia târându-şi paşii.

„E Ingrid. Ea l-a cunoscut aici cel mai bine. Puteţi vorbi cu ea dacă vreţi.”

M-am luat după ea cu paşi mărunţi şi repezi. Voiam să port o discuţie scurtă. Dunga turcoaz care despărţea pe o lungime de mai mulţi metri plăcile de faianţă albă de pe pereţii spitalului începuse să-mi tremure tot mai intens pe retină. O halucinaţie stătea la pândă, fâsâind precum gazul. După vizita la spital ar fi fost mai bine să merg să mă culc, şi atunci norii negri ar fi bântuit doar prin gândurile mele, lăsând neatinsă realitatea vizibilă. Ăsta nu era locul unde să schimbi ceva.

Ingrid a acceptat cu plăcere să-mi dea informaţii, însă mare lucru n-am înţeles din cifrele pe care ea le folosea vorbind despre scurta şi pasionala ei relaţie cu Benoit. Dunga turcoaz înconjura cantina cu un dreptunghi care în ochii mei devenea tot mai îngust şi întunecat. Benoit era al nouăsprezecelea bărbat al ei, o făcuseră de douăsprezece ori, de la pat până la uşa de la stradă el făcuse optzeci şi trei de paşi. Am încheiat discuţia politicos. M-am grăbit spre uşă. Simţeam cum dreptunghiul parcă îmi strângea capul.

„Hei!” a dat ea să mă cheme înapoi. Abia dacă o mai puteam deosebi de mobila cantinei. „Eşti primul meu vizitator.”

Aproape pipăind, m-am luat după mirosul de peşte până am ajuns la mare. Umbrele începuseră să se estompeze puţin când am ajuns, în ritmul fluxului şi însoţit de o orchestră alcătuită din vântul şuierător şi pescăruşi flecari, mi-am recăpătat controlul asupra peisajului. Era mare tentaţia de a rămâne aici pentru totdeauna. Să aştept pur şi simplu în linişte până când nu mai existam. Ultima mea destinaţie se pierdea într-o masă colcăitoare şi nu vrea să fie găsită. N-aveam să-l caut mai departe. N-aveam să mai caut nimic decât un trup, oricare ar fi fost el, de care să mă pot lipi. Şi încălzi.

Într-un magazin de noapte mi-am cumpărat o gofră de Liege, un baton de Marş şi o pară. I-am zâmbit cât mai fermecător posibil indianului de la casă. Impasibil, el s-a uitat prin mine ca prin sticlă. Se vede treaba că bărbaţii care şi-au părăsit familia şi ţara de zece ani ca să se spetească muncind în Vest nu sunt aşa de uşor de atraşi de o partidă de sex aventurier. Sau poate că nu mai miroseam aşa de bine, ochii îmi căzuseră prea mult în orbite şi erau prea trişti ori dreptunghiul turcoaz îmi lăsase pe chip o urmă de năruire.

Am mâncat pe scările de la intrarea unui hotel. Stând cu spinarea complet lipită de zid, nu mi s-au udat decât picioarele de la genunchi în jos. În spatele ferestrelor scânteiau candelabrele şi tacâmurile restaurantului. Mă simţeam precum fetiţa cu chibrituri din povestea pe care unchiul Hugo mi-o spusese adesea. Omul ăsta era răspunzător de dezvoltarea timpurie a tendinţei mele exagerate către patetism. Grămezi de istorii triste îmi pompase în căpşorul meu fraged, îl suspectam că nu încetase niciodată întru totul să facă asta, alcoolicul meu înger păzitor, şi îmi imaginam cum privea în jos către mine din vacuumul dintre cer şi iad, un loc pentru muritorii care nu reuşiseră niciodată să aleagă între Bine şi Rău şi, prin urmare, ajunseseră să creadă în 110

Mâhnire. Acolo sus, unchiul meu plângea acum cristale de zăpadă. Era mai bine totuşi să-mi scot pantofii.

Batonul de Marş se terminase, zăpada se topea de îndată ce atingea asfaltul şi nici un tovarăş de pat nu se oferise. Noaptea se pregătea să dureze mult, străzile îşi pregăteau pustietatea, până şi pescăruşii dormeau.

„Nu-ţi fie teamă să simţi, scumpa mea, fie-ţi teamă să nu cazi”, m-am liniştit eu singură cu voce tare.

Însă nici măcar o sosie a lui Gene Kelly n-a sărit din spatele unui stâlp de felinar şi nu m-a invitat pocnind ritmic din degete la un step prin băltoace. Nici măcar atât.

Fluturele de noapte insista, în fiecare noapte părea că apare din nimic. Trasa o buclă perfectă prin aer şi cobora elegant pe tejgheaua recepţiei, ba chiar o dată pe umărul meu.

„Tinere, s-a aşezat o sălbăticiune pe dumneata”, a spus un domn zbârcit care îşi aştepta cheia şi care semăna el însuşi puţin cu o insectă.

„Ştiu”, am spus eu. Cu multă grijă am lăsat fluturele să se târască pe degetul meu şi i l-am arătat oaspetelui hotelului, dar acesta nu s-a arătat prea interesat de ce vedea. „Dacă vreţi, poate fi al dumneavoastră”, am mai adăugat eu, însă domnul nu voia altceva decât cheia.

Am încercat să fiu perseverent în refuzul meu de a mă ataşa de fluturele de noapte. Dar cu cât încercam mai mult să nu-l bag în seamă, cu atât mai intense erau eforturile lui de a mă câştiga prin numere din ce în ce mai acrobatice, în timpul unuia dintre acestea, l-a suflat de pe traiectorie o pală de vânt ce răzbise înăuntru la intrarea unui oaspete întârziat. A dispărut pe uşa deschisă. N-am rezistat tentaţiei de a alerga la fereastră. L-am văzut aşezat pe o maşină şi am decis, întrucâtva uşurat, că aşa era mai bine pentru amândoi.

În noaptea următoare abia dacă m-am uitat la monitoare. Ochii îmi fulgerau ore în şir între uşă, ferestre şi instalaţia de aer condiţionat. N-a venit, îmi lipsea. După o săptămână n-am mai rezistat. Când în cele din urmă l-am regăsit în coafura înaltă a unei doamne care mi-a şoptit numărul de la camera ei, am sărutat-o pe femeie cu exuberanţă pe frunte. 112

Fluturele a avut voie să vină cu mine în cameră după ce mi-am terminat programul. Acolo, interesul lui s-a dovedit a se îndrepta mai cu seamă spre căptuşeala hanoracului meu verde ţipător. Fiindcă mi s-a părut că substanţa cu care fusese vopsit hanoracul este nocivă, la început am încercat să-l ţin departe de el. După un timp m-am chemat pe mine însumi la ordine. M-am gândit la Frederik şi la lumea pătrunsă de mizerie, corupţie, foame, lipsă de iubire şi frică. Prin urmare, trebuia să existe

limite în privinţa sentimentelor îngăduite faţă de un fluture de noapte. L-am botezat Ernest.

Personalul de la bucătărie mă saluta politicos, echipa pentru curăţenie râdea de bancurile mele idioate. La şapte, când recepţionistul binevoia să mă schimbe, mă duceam să mănânc în bucătăria restaurantului, unde bucătarul şef pregătea micul dejun. Insul era un cârcotaş teribil. Impozitele fuseseră inventate ca să-i facă lui viaţa amară, bineînţeles că turcii profitau din asta, pentru sporirea cantităţii de deşeuri nestrânse tot ei erau de vină, iar în prezent el nu se mai mira de nimic, căci sistemul, toată operaţiunea asta de muşamalizare şi ghi-vecele de flori răsturnate în faţa uşii lui îl lămuriseră de mult.

Îi dădeam întotdeauna dreptate şi îi întindeam farfuria pentru un supliment, în mod destul de ciudat, părea că are un oarecare respect faţă de mine. Asta era valabil, de fapt, pentru toţi cei care lucrau în hotel, îmi imaginam cum Stan îi adunase pe toţi în jurul lui înaintea primului meu schimb de noapte şi le spusese cu o voce tunătoare de zeu: „Să nu-i clintiţi nici măcar un fir de păr lui Benoit De Gieter. Vă veţi depăşi pe voi înşivă în privinţa respectului şi a bunelor maniere. Căci el este omul care a văzut şi a cunoscut tot. El este Solitarul inegalabil care îşi va pune toată erudiţia şi priceperea lui în slujba siguranţei noastre, a tuturor, în orele nopţii.” în acest timp, Stan zăbovea circumspect cu ochiul său bun asupra fiecăruia dintre colaboratorii săi, rând pe rând. Şi bucătarul şef tocmai atunci nu îşi mai găsea cuvintele, iar cea mai sensibilă dintre cameriste a început să sughiţă din pricina tensiunii în exces. Cam aşa ceva trebuie să se fi întâmplat. Dar dacă cumva le eram pur şi simplu simpatic? Îmi vorbeau cu „dumneavoastră” şi nu se interesau de cutia găurită pe care o luam peste tot cu mine şi al cărei rost era să-l transport pe Ernest de la recepţie până în camera mea.

Ernest. Nimic nu mi-a fost mai drag în acele zile decât Ernest, micul miracol care venise la mine nechemat, într-un ţinut străin pentru el şi într-un sezon în care congenerii lui dormeau, în caz că nu muriseră încă, înfulecaţi de vreun liliac sau vreo rândunică de noapte, striviţi sub o mărime patruzeci şi patru, sau pur şi

simplu dispăruseră, în orele mele libere m-am documentat la bibliotecă în legătură cu modul de viaţă al fluturilor de noapte. Avea ceva autist intensitatea cu care mă consacram dobândirii de cunoştinţe într-un domeniu care până nu demult mi se păruse total neinteresant. Studiam ore întregi ilustraţii, învăţam pe dinafară nume, ritualuri de împerechere şi hrana preferată, desenam modele de aripi într-un caiet de schiţe special cumpărat pentru asta. Îmi petreceam zilele şi în muzeul de ştiinţele naturii, unde îl feream discret pe Ernest de imaginea a zeci de nefericiţi prinşi în ace. Admiram cu respiraţia tăiată arsenalul splendorii nocturne. Aici găseai orice şi-ar fi putut dori un om. Sentimente uitate, impresii şi gânduri nemişcate în spatele geamului. Culoarea proaspătă de îngheţată cu lămâie a fluturelui Spilosoma menthastri, corpul obscen de gras al torcătorului procesionar, discreţia arătată de Eilema lurideola, frivolitatea lui Phragmatobiafuliginosa, a cotarului agrişului şi a celui numit Watsonella binaria mă făceau să mi se zbârlească părul de pe ceafă.

Dar niciunul dintre ei nu era aşa de perfect precum Catocala nupta, specia căreia îi aparţinea Ernest. Trebuie spus de la bun început că nici un alt fluture de noapte nu era aşa de mare ca el, în afară poate de ochi-de-păun, însă prostănacul ăsta mai hiberna chiar şi la o vârstă înaintată în stare de pupă, ceea ce făcea să-i lipsească o anumită prestanţă. Catocala nupta se evidenţia, dimpotrivă, prin inteli-l14 genţă. Citeam exaltat cum el încă din stadiul de larvă reuşea să-şi păcălească duşmanii deghizându-se într-o crenguţă. Şi încă destul de convingător, cum puteam eu constata într-o fotografie dintr-una din cărţile bibliotecii.

„Ah, Ernest, cât rafinament!” nu m-am putut abţine să şoptesc către cutia mea.

În intimitatea camerei mele l-am lăsat în libertate. De la venirea lui nu mai dădusem draperiile nici măcar o singură dată la o parte. Nici o rază de soare nu trebuia să-l sperie. Am ridicat capacul mijlocului său de transport şi m-am uitat cum el, după ce descrisese o traiectorie graţioasă prin cameră, s-a dedicat

frunzelor de plută pe care le selectasem cu grijă pentru el. Îi plăcea şi salcia, însă eu constatasem totuşi o preferinţă pentru plută, îi urmăream cu mare atenţie obişnuinţele alimentare, însoţite de o colcăială entuziastă de antene minuscule şi picioruşe. Cenuşiul aripilor superioare amplifica splendoarea marilor evantaie în roşu şi negru de dedesubt. Te trimiteau cu gândul la vinuri şi flăcări, la petale uscate de trandafiri şi piele înroşită de atâta sărutat. Şi la o rochie a mamei.

Dormeam în fiecare zi de la nouă la două. Chiar dacă în aceste ore somnul mi-era frecvent întrerupt, atinsesem cea mai mare regularitate de după anii de la piscină, îi atribuiam această modestă victorie lui Ernest. În primul rând fusese, bineînţeles, Stan cel care se preocupase de starea mea generală. Totuşi el nu apărea în visele mele, dominate de culori şi aripi. Adesea mă trezeau propriile hohote de râs.

Stan ştia despre existenţa lui Ernest. În timpul unei vizite nocturne la hotel m-a surprins cum l-am scos cu grijă pe camaradul meu din cutie şi i-am dat de mâncare.

„Benoitje, a spus el râzând, măi băiete, asta nu-i mai degrabă ceva pentru copii, aşa o insectă într-o cutie?”

Am râs şi eu jenat, cu teamă de ce avea să urmeze.

„Dar ce-ai zice dacă l-ai ţine în cameră la tine? Ca să nu se sperie oaspeţii. Şi ai grijă să nu-mi roadă draperiile, da?”

Am făcut ce m-a rugat, însă m-am simţit mai ofensat decât ar fi fost cazul. Hotelul lui, recepţia lui, draperiile lui. După ce l-am dus pe Ernest în camera mea, mi-am fixat atenţia din nou, asemenea unui copil jignit, asupra monitoarelor. Stăteam cu bărbia sprijinită în pumni. Cu încăpăţânare am refuzat să răspund la zâmbetele oaspeţilor întârziaţi.

A durat câteva ore până mi-a trecut proasta dispoziţie. Aveam să fac tot ce-mi stătea în puteri ca să păstrez prietenia lui Stan. El era un tip extrem de cumsecade, iar eu îi datoram atâtea. De pildă, întâlnirea mea cu Ernest. Ar fi venit el la mine dacă n-aş fi

lucrat în hotel? Era o întâmplare? Tocmai când gândurile mele începuseră să-mi zboare iarăşi la culori şi aripioare, privirea mi-a fost atrasă de monitoare ca un kilogram de cuie de un magnet. Pe scara de la intrarea în hotel era aşezată mama. Era imposibil. Nemişcat, m-am uitat cum mânca un baton de ciocoiată. Avea o faţă tristă. Trebuia să merg la ea, însă nu m-am putut mişca, nici măcar un centimetru. Abia când s-a ridicat în picioare şi, cu un gest de descurajare, şi-a aruncat geanta pe umăr, am alergat cu picioarele înţepenite spre uşă. Plecase.

Maya venise să mă caute. După luni de zile. După tot ce se întâmplase. Iar eu mă urnisem prea târziu. Sâmburele în care era strânsă toată durerea mea şi pe care îl îngropasem cu grijă sub piele dădea să încolţească. Refuzam să mă gândesc la aşa ceva. Totuşi asta mă ţinea treaz; nimic nu se risipeşte mai uşor decât gândurile. Era ora unu, iar eu mă concentram întru totul asupra lui Ernest, care dormea într-un colţ al tavanului.

„Eeeeeerneeeeeest!” îl strigam întotdeauna cu o voce de copil din corul bisericii. Dintr-un oarecare motiv, mi se părea că aşa se cuvine.

El s-a târât puţin mai încolo, de parcă ar fi vrut să-şi întoarcă faţa spre mine pentru a mă vedea mai bine. Am făcut cu mâna. El şi-a dat drumul să cadă de pe tavan. Abia după o cădere liberă de o jumătate de metru şi-a desfăcut aripile. 116

A aterizat uşor în palma mea şi a stat acolo câteva minute, cât să poată fi admirat, înainte de a se ridica iarăşi şi a dispărea într-unul din buzunarele hanoracului meu verde ţipător. Haina zăcea încă de la sosirea mea într-un colţ al camerei. Stan mă echipase pentru iama cu o haină nouă, mai puţin bătătoare la ochi. Ar fi trebuit să arunc de mult monstrul cel verde, însă lui Ernest se părea că-i plăcea.

În acea zi am înţeles de ce. Cu un soi de mândrie, a ieşit din nou la iveală fâlfâind şi s-a aşezat pe braţul unui fotoliu, împreună am văzut cum cinci omizi se târăsc încet din buzunarul hainei spre bucata de material laminat, îşi săltau cele trei părţi ale micilor corpuri pe rând, una câte una. Când m-am aplecat mai

mult spre ele, au încremenit trans-formându-se parcă în nişte minuscule crengi.

Am bătut încântat din palme, şi ochii mi s-au umezit.

„Ernest, tu eşti femelă! O, fată dragă, dar cum de ţi-a reuşit? Cinci! Uită-te ce rafinate sunt de pe-acum. Uită-te, ce rafinate. La fel ca tine, scumpa mea, la fel ca tine.”

Am uitat de Maya, am uitat de spectacolul de operă la care mă invitase Stan, am uitat de mine. Aproape ţopăind, am schimbat culcuşul din frunze de plută din cutia cu găuri. De pe umărul meu, Ernestine privea aprobator.

Bubuituri puternice în uşă m-au smuls din euforia mea. Stan s-a năpustit înăuntru mai înainte ca eu să o pot ascunde ochiului său pe Ernestine dimpreună cu cvintuplii ei.

„Dar unde te-ai băgat, omule? Te-am aşteptat o jumătate de oră la intrare. Ud leoarcă de la burniţa asta. Pot să te întreb…”

Uluit, s-a uitat la Ernestine care îşi trezea la viaţă crengile minuscule.

„Doamne… Terariul creşte”, a continuat el consternat.

„Ernestine a făcut pui”, am spus eu. Suna idiot. Simţeam cum mă îmbujorez.

„Pe molia asta o cheamă Ernestine?” Nervos, Stan îşi scormonea unghiile.

„îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, Stan.” Vorbeam serios. Eram un prieten mizerabil. El a început să mediteze în tăcere. Ernestine n-a fost prea cooperantă. A aterizat provocator în zbor planat pe draperie, unde a început numaidecât să roadă cu zgomot o gaură.

„Bun, a spus Stan pe un ton ferm, încrucişându-şi braţele, se iartă şi se uită totul, dar jivina asta nu poate rămâne aici.” A deschis repede fereastra şi a lovit în dosul draperiei. Ernestine a

aterizat cu antenele tremurând pe pervaz. Cuprins de panică, m-am aruncat cu toată greutatea spre fereastră. Mişcarea mea necontroiată a spart geamul. Un ciob mi s-a înfipt în umăr. L-am scos repede din cămaşa ce se înroşea.

„Fir-ar să fie, Benoit!” a strigat Stan, dându-se înapoi speriat.

Afară, Ernestine fâlfâia spre luna plină. Fără să ezit, m-am cățărat pe fereastră afară, trecând peste cioburi. Din fericire, camera mea era la parter. Aş fi fost în stare să sar după ea şi de la etajul şase.

L-am auzit pe Stan strigându-mi numele până când zgomotul autostrăzii l-a acoperit. Ernestine a evitat la mustaţă un camion singuratic şi şi-a continuat zborul neobosit spre centrul oraşului. Părea că se joacă cu mine, neîndepărtân-du-se niciodată mai mult de zece metri şi aşteptându-mă atunci când o pierdeam din ochi.

Pe terasa unui local m-a lăsat să mă apropii mai mult, vrând parcă să-mi pună la încercare lipsa mea de sociabilitate. Nu m-am lăsat prostit şi m-am dus hotărât spre ea.

„Hei, iat-o pe fata mea!” am spus eu. Puţin îmi păsa de privirile curioase ale unui grup de adolescenţi de la masa alăturată. Puteau să-şi întindă gâtul cât voiau, oricum aveam să dispar numaidecât.

Ernestine era însă de altă părere. Când am ajuns la doar un deget de ea, s-a ridicat în zbor, a descris în aer un opt şi a aterizat prin aerul nopţii pe pieptul unei fete grase. Aceasta a început să ţipe cât o ţinea gura. Plin de groază, am văzut cum 118 îşi înfige capătul unei ţigări aprinse între aripile Ernestinei. Un sfârâit ciudat s-a amestecat cu strigătul meu. Aripile crestate s-au răsucit spre interior. Şase picioruşe apucau în gol. De îndată ce torturata mea prietenă nocturnă a ajuns jos, zgripţuroaica isterică a strivit-o sub cizma ei.

Mâzga maronie ce ieşea din micuţul corp al Ernstinei mi-a provocat un scurtcircuit în creier. Am prins-o pe grăsancă de păr

şi am rras-o de pe scaun. Mai departe n-am ajuns. Unul dintre băieţi a aruncat cu un scaun de terasă după mine, un altul m-a pus la pământ cu un pumn bine plasat. Probabil că m-au izbit cu amândouă picioarele în acelaşi timp în stomac şi în coaie. Ce a perceput corpul meu îndoindu-se de durere în următoarele secunde lungi părea opera unei întregi armate. Lângă piciorul mesei, Emestine îşi aspira la loc propriile viscere. Corpul ei se reîntregise, arsura nu se mai vedea. Cu o aripă ţinută deasupra capului pentru a se proteja, şi-a croit drum printre picioarele izbind în toate părţile. S-a aşezat pe o capsulă lângă nasul meu şi, sprijinită pe picioarele din spate, şi-a întins aripile triumfând către cer. Am zâmbit cu tristeţe. Ea mi-a făcut cu ochiul.

„Facem un song, Benoit?” m-a întrebat ea cu voce răguşită.

„Te rog”, am spus eu lingându-mi sângele de pe buza de sus.

Şi a cântat Ernestine, un cântec pe care îl ştiam doar în versiunea lui Chat Baker, l-a cântat cu forţa unei Ella Fitzgerald, bătând tactul cu picioruşul drept din faţă. /get along without you very well. Mi-am întors ochii zâmbind. Dar chiar aşa, Ernestine asta, ce bine mă cunoştea. Ofcourse I do. Deasupra capetelor agresorilor mei spumegând plutea spre lună un nor tot mai mare de fluturi de noapte. Except when soft rainsfall and dripfrom leaves, then I recall... O prinseseră pe mama de rochie şi o purtau cu ei spre înalturi. Şi ea râdea, râdea... The thrill of being sheltered în your arms. Miliarde de aripi întunecau stelele. Ofcourseldo.

Noaptea era adâncă şi rece. După ce îmi petrecusem o oră cu o tequila sunrise în faţă într-un bar plin cu tinere perechi fericite, am decis să las baltă viaţa boemă. Vream să aud pe cineva cunoscut, să sun pe cineva care să vină să mă ia. Prieteni, rude, foşti prieteni, nu conta cine. Cineva care să-mi întindă o mână fără să-mi pună condiţii. Care nu aştepta nimic în schimb. Bram.

Am căutat o cabină telefonică, am aruncat un euro în fantă şi am format numărul lui. Telefonul a sunat cu siguranţă de şaizeci de ori mai înainte ca el să ridice receptorul.

„Alo, Bram la telefon. Oare ce-i atât de important?” Avea o voce dezarmant de masculină şi arogantă.

„Bram, darling] Aici e Maya.” „Bună, Maya.” Miroseam ceva.

„Te-am sculat din pat?” „Da.” „Scuză-mă. Ascultă, scumpule, sunt aici la mare şi m-a apucat melancolia. Poţi să vii să mă iei?” „Maya, e două jumate'. Ia mâine dimineaţă primul tren şi treci pe-aici.” „Da' mai distant nu se poate? Ce-i cu tine?” „Fac un curs de afirmare a identităţii.” „Felicitări.” „Mulţumesc. Ştii, fiecare om poartă responsabilitatea propriei sale vieţi. Şi tu. Să ştii că nu sunt câinele tău.” „Dar nu-mi trebuie nici un câine, omule, ci pur şi simplu un prieten care să vină să mă ia.” 120 „îmi pare râu, Maya.”

Din cauza cursului ăstuia de afirmare a identităţii nu mai puteam conta pe nimeni. O armată de rebeli frustraţi îmi mărşăluia prin vene. Cuvinte grele, o voce drăgălaşă, lacrimi, nimic n-a folosit. O sută douăzeci de kilograme de beton capabil să se afirme, Bram ăsta. După îndelungi insistenţe mi-a dat un număr de telefon la care puteam să o găsesc pe Katja. Nu plecase în Mozambic. În cele din urmă dăduse de prinţul visurilor ei în propriul ei oraş. Să nu mă sperii dacă va ridica receptorul o veche cunoştinţă.

„Cine?” „Nu mă…” „Cine? Ce dracu', Bram!” „Remco.”

S-a zguduit toată cabina de forţa cu care am aruncat receptorul în furcă. „La fel de sexy ca o rolă de tapet”, my assNu putea să facă ea una ca asta. Era al meu, al meu, al meu. Trecutul meu dispreţuit, viitorul meu pierdut, greşelile mele. Şi ăia doi se fut acum, fac şcoli întregi de copii şi împodobesc împreună brazi de Crăciun. Cumpără case şi fac poze de vacanţă. Nişte nemernici. Armata de rebeli din vasele mele de sânge se făcea bucăţi trăgând în sine însăşi. Am alergat prin întuneric. Singurul lucru la care mă puteam gândi era un cub Rubiks pe care îl primisem odată de Moş Nicolae. În timp ce am lipit autocolantele colorate, unul dintre ele s-a pierdut. Am ţinut partea cu pătratul negru în palmă şi, zâmbind cât mai drăguţ cu putinţă, am arătat restul oricui vrea să vadă cubul. Toţi s-au ridicat în picioare şi au

început să aplaude, bucurându-se că ajunseseră să cunoască un căpşor atât de isteţ pe umeri încă atât de fragezi. Seara am luat cubul cu mine în pat şi l-am băgat sub perna în care îmi înfigeam dinţii pentru a-mi înăbuşi suspinele. Şi am aşteptat aşa până s-a luminat, căci mi-am zis că era mai bine să continui. Mai bine decât să o iau de la capăt, să mă trezesc cu primul gând, cu certitudinea că niciodată cubul nu va mai fi întreg.

Nu exista altă soluţie decât să beau până nu mai ştiam de mine. Ferestrele camuflate ale celui mai apropiat local mă atrăgeau la fel de puţin ca şi numele lui. „The Pussycat" anunţa sclipirea intermitentă a neonului roz, „Girls! Girls! Girls!" Ce original. Puţin îmi păsa. Aveam să-mi cheltuiesc acolo ultimii bani şi, la nevoie, să-mi vărs ultimele picături de fiere. Poate că aveam să mă las plătită pentru a sta legată o noapte, timp în care cine ştie ce tip scârbos avea să şi-o ia la labă şi să termine pe faţa mea. La urma urmei, de ce nu?

Când am intrat, câţiva s-au uitat la mine cu gânduri ascunse. Cu o privire şmecherească, barmanul mi-a turnat capiroşca cerută într-un pahar de cocktail în formă de sâni. Din fericire, n-a fost zgârcit cu votca. Băutura a înteţit febra ce tocmai dădea semne că vrea să mă încerce. Mi-am trecut vârfurile degetelor tremurânde peste sânii de sticlă, căutând să mă răcoresc puţin.

Ce forfotă! Mă întrebam cum se făcea că după atâta şampanie toţi bărbaţii ăştia încă mai aveau curajul să li se scoale. Curvele nu erau nici ele cine ştie ce. Erau obosite şi le era dor de soarele din ţara lor. Sau poate că erau numai obosite.

Mi-am aprins încă o ţigară de la chiştocul celei pe care tocmai o terminam. Febra îmi usca gura. Am comandat încă o capiroşca şi, înainte de a-mi duce paharul la gură, l-am lipit de fruntea fierbinte.

Mâna ce mi se aşezase uşor pe spate nu m-a surprins. Acesta era semnalul prin care se dădea startul ultimului duel dintre forţa de gravitaţie şi conştiinţa morală. Ori fugeam să prind primul tren, ori îi gânguream în ureche un preţ bărbatului din spatele meu. Care era valoarea de piaţă a trupului meu? Două

sute cincizeci, era prea mult ori preţul depindea de gradul de mizerie? Mâna rămânea liniştită, aproape tandră, pe spatele meu. Insuportabil de tandră.

Pe un ecran de deasupra sticlelor de whisky a început un film pe bandă de 8 milimetri, fără sunet. Doi bărbaţi zdraveni pompau o negresă pe amândouă părţile. Ea a închis ochii. Am făcut şi eu la fel. Nu puteam o dată, o singură dată 122 să ne urcăm cu toţii pe masă? Şi să cântăm pe trei voci că totul va fi bine, că după ploaie vine soare, că furtuna se va potoli? Că pânzele se ridicau deja pentru o călătorie spre o nouă şi îndepărtată ţară?

Am luat o ultimă înghiţitură şi m-am întors.

Cei care au intrat în rahat până în gât sunt încurajaţi uneori, spunându-li-se că şi după noaptea cea mai neagră răsare din nou soarele. Constatasem pe propria piele că această afirmaţie nu este adevărată, cel puţin nu în sensul ei figurat, în schimb, interpretarea literală părea că se potriveşte, în orice caz, aici pe plajă era al naibii de întuneric.

Un geamăt din ce în ce mai insistent m-a readus în simţiri. Abia după vreo cinci minute am înţeles că eu însumi eram cel care producea acel zgomot. Da' bine mă mai trăseseră pe sfoară paznicii grăsancei. Şi totuşi nu se poate să mă fi târât ei chiar până aici? Probabil că-mi scoseseră corpul împachetat din portbagajul unei maşini şi îi dăduseră drumul să se rostogolească de pe un sparge-val pregătit să întâmpine apele fluxului. Ce pacoste că după ce se căzniseră atâta cu mine eu tot trăiam. Poate că eram nemuritor. Acest ultim acces de megalomanie s-a izbit de un protest energic din partea corpului meu, bombardat cu durere din toate părţile. Am putut să uit de înţepăturile din umeri şi din picioare abia când stomacul mi s-a strâns cu toată violenţa şi a împins afară conţinutul – mai ales sânge, după cum îi simţeam eu gustul. Fiind nevoit să mă întorc pe o parte, faţa a ajuns să mi se sprijine pe una dintre mâini. Am pipăit-o. De două ori mai mare decât înainte mi-era capul. Cheagul de sânge de deasupra buzei aproape că depăşea mărimea nasului. Am tras de el, însă a rămas neclintit.

Mai era un metru între mine şi fluxul mării. M-am târât până la apă asemenea unui şarpe infirm şi mi-am băgat capul 124 în valul nu prea înalt ce tocmai venea înspre mine spumegând. Apa sărată mi-a ars rănile. Dar cheagul de sânge s-a topit şi răcoarea mi-a readus la viaţă simţurile zdrobite. Nu mă puteau intimida. Trebuiau să bage asta bine la cap.

Niciodată nu mă mai ridicasem atât de încet ca atunci, întinzându-mi fiecare os în parte, am imitat procesul evoluţiei de la nimic la homo sapiens. Nu mi-ar fi stat deloc rău dacă, odată ajuns în picioare, braţul mi s-ar fi tranformat într-un kalaşnikov care să împuşte tot ce-ar fi ieşit în calea mersului meu de fier. Deocamdată rămâneam la un amestec între triplu salt şi dans modern.

Razele răsăritului de soare îmi luminau drumul printre mizeriile lăsate pe plajă de excursionişti. Primii pescăruşi au jubilat răutăcios când m-au văzut urcând scările. Sau poate mă încurajau. Se putea spune şi aşa.

Cu toate că mersul meu părea cu fiecare pas mai iute şi mai normal, abia dacă puteam să mă ţin pe picioare. Ţinând seama de faptul că făcusem cam un kilometru de la plajă până aici, am presupus că nu-mi rupsesem nimic, deşi nu excludeam nici contrariul. Lăsam în urma mea pe dalele falezei stropi de sânge cu o frecvenţă pe care Tom Degeţel n-ar fi depăşit-o. Rana de la umăr continua să sângereze, iar cracul stâng al pantalonului era înmuiat de o mâzgă imposibil de definit, probabil de provenienţă umană. Ai fi zis că m-am transformat într-o adevărată sculptură de nisip. Torul trebuia dezinfectat cât mai repede. La o adică, litoralul nostru nu este unul dintre cele mai curate.

M-am târât spre prima fiinţă de care am dat cu ochii, un bodyguard negru şi vânjos de la un local de strip-tease. De n-ar zice că trebuie să mă car. N-a zis. M-a lăsat în holul de la intrare, lângă uşa interioară de sticlă, şi s-a dus să caute o trusă de prim ajutor şi iod. Întâlneşti oameni drăguţi în cele mai bizare locuri. Clientela însă corespundea locului: funcţionari cu nervii la pământ, foşti puşcăriaşi şi clienţi permanenţi le ridicau cu un entuziasm răsuflat pe ultimele fete de pe scaunele de la bar şi

de pe scenă pentru a se lipi de coapsele lor istovite. Ici şi colo mai era câte unul care stătea liniştit la masă, răpus de băutură ori chinuindu-şi ultima celulă rămasă intactă din creier să caute un pretext pe care nevastă-sa să-l înghită. Veacuri de evoluţie duse pe apa sâmbetei.

Ea a fost ultima pe care am văzut-o. Am recunoscut-o numaidecât, deşi stătea cu spatele la mine, împinsă într-un colţ. O fată aproape invizibilă, bând un cocktail şi fumând ţigară de la ţigară. Părul rebel şi mişcările iuţi o făceau să semene cu un hoţ de buzunare. Speram că venise aici ca să fure. Orice este mai bine decât să te vinzi într-un loc ca ăsta. Aştepta oare să intre cineva în vorbă cu ea? Atunci trebuia să fiu eu primul. Nu-l mai vedeam nicăieri pe bodyguard. Am deschis cu greu uşa. Nimănui apariţia mea de groază nu i s-a părut ciudată. Poate credeau că veneam de la un bal mascat. Probabil că pur şi simplu nu se sinchiseau de faptul că un om făcut terci în bătaie se amesteca printre ei.

„Maya!” am strigat eu. Bineînţeles că nu m-a auzit, cu toate scâncetele alea din difuzorul de lângă urechea ei. Mi-am pus uşor braţul pe spatele ei, neputând să-l ridic până la umăr. Am aşteptat răbdător ca ea să se întoarcă. Bodyguardul s-a apropiat de mine cu o cutie plină de pansamente şi a început să aştepte şi el liniştit.

Ea şi-a întors capul spre mine şi m-a privit fără să scoată o vorbă. Preţ de câteva secunde, am dispărut în ochii ei. Semănau într-adevăr foarte mult cu ai mamei. Apoi ea şi-a întors privirea şi i-a luat bodyguardului cutia din mână. S-a aşezat pe vine în faţa mea şi mi-a sfâşiat cracul pantalonilor. Mi-a îngrijit rănile ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare zi. În mijlocul unui cerc de bărbaţi şi curve care se îndreptau spre iad legănându-şi coapsele şi urlând în gura mare, ea îşi făcea treaba cum ştia mai bine, ajutându-se de dezinfectanţi şi comprese, vată hemostatică şi metri întregi de pansament. A terminat cu tăietura de deasupra sprâncenei mele şi a zâmbit scurt. Eu mi-am lipit buzele plesnite de fruntea ei fierbinte. 126

Maya chicoteşte încă atunci când o conduc în bucătăria restaurantului. Marmura albă a servantei este impecabil de curată. Ea îşi pune pe ea când un obraz, când celălalt.

Descoperirea mea m-a zguduit, îmi tremură mâinile. Ea poate să ia loc pur şi simplu. Nu trebuie să facă nimic. Fac eu.

Mă uit la spinarea lui în timp ce sparge ouăle cu o furculiţă. Umărul lui roşu, tâmpla umfiată şi vânătă. Zâmbesc văzându-l cât este de agitat. Mi-e foame.

El taie andivele şi le amestecă cu maioneză. Gura este o tomată, nasul un cartof fiert în coajă. Ouăle îl privesc din tigaie. Nu plâng. Sunt aproape gata.

Mănânc. El urmăreşte fiecare mişcare. Până când termin.

„Bun”, spun eu. Îmi pun tacâmul în farfurie.

„Semeni cu mama”, spune el.

M-am aşteptat la aşa ceva.

Şi apoi.

Şi apoi.

Poate mergem chiar acum afară să privim cum ne îmbrăţişează oraşul, cu vapoare şi autobuze şi arbori. Cu respiraţie şi voci şi sânge. Cu zi şi noapte. Cu oameni şi eu şi noi împreună.

Poate.

SFÂRŞIT